

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA işçi-köylü

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-20 20 *Yıl:1 *24 Ekim-6 Kasım 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

İşgale ortak olmak HALKA İHANETTİR

“BUGÜN PANKART TAŞIYORUZ, YARIN SİLAH TAŞIYACAĞIZ”

Irak'taki direniş, emperyalizmin tüm saldırı ve demagojilerine rağmen ivme kazanarak büyümeye devam ediyor. Bölgede başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere tüm işgalci güçler ve onların uşakları oldukça zor günler geçiriyor ve şu da bir gerçek ki daha ağır bedeller ödeyecekleri zor günler onları bekliyor. Iraklı direnişçilerin “Bugün pankart taşıyoruz, yarın silah taşıyacağız” sloganları emperyalistleri bekleyen bu zor günlerin habercisi gibi. Emperyalizmin ve uşaklarının korktuğu bu tabloyu yaratmak ise tamamen bizim ellerimizde. Irak halkı direniyor. Emperyalizmin tüm yenilmezlik çığlıklarına rağmen ağır bedeller ödeyerek direniş devam ediyor. Uşak AKP hükümetinin tezkere yetkisini almasından kısa bir süre sonra Türkiye Büyükelçiliği büyük bir gürültüyle uşakların tepesine çöktü. Irak halkı ve direnişçiler topraklarında yeni işgalci güçler istemediklerini bu eylemle hem halk düşmanı hükümete hem de emperyalist efendilerine duyurmuş oldular. Bu gücü görmeli ve bunu kendi gücümüze katarak büyütmeliyiz.

YÜZÜMÜZÜ KİTLELERE, KİTLELERLE BİRLİKTE SOKAĞA DÖNELİM!

Tezkere kararı çıkmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Tam aksine yürüttüğümüz mücadeleyi daha inatçı, inançlı ve etkili kılmamanın zeminini güçlendirir. ABD emperyalizminin direniş karşısında yaşadığı panik büyümektedir ve giderek büyüyecektir. Bu, aynı zamanda Irak'taki direnişin de büyümesi demektir.

İçine düştüğü panik karşısında efendisi ABD emperyalizminin yaşadığı korkuyu aynen yaşayan Türk hakim sınıfları, işgal ve asker gönderme karşıtı eylemlilikleri alabildiğine şiddetle yanıtlamaktadır. Daha birinci yılını doldurmayan AKP hükümeti, tüm hiddetini halktan çıkarmaktadır. Aynı zamanda da işgalcilere endeksli olmanın ortaya çıkardığı faturaları ödemekle yüz yüze kalacağını bilincinde de olan AKP hükümetinin korkuları bir kat daha artmaktadır.

Irak'ta Türkiye askerinin yaşayacakları, diğer işgal kuvvetlerinin yaşadıklarından farklı olmayacaktır. TC devletinin bir kez daha emperyalizmin yedek gücü olarak işgale fiili olarak katılması bizlerin de yüzümüzü kitlelere, onlarla birlikte sokağa dönmenin de çağrısıdır.

4 MKP Gerillası şehit düştü

Tokat'ın Zile ilçesinde 12 Ekim 2003 tarihinde devletin koluk güçleriyle çatışmaya giren MKP-HKO (Halk Kurtuluş Ordusu) savaşçılarından Zeynel Aslan, Erol Baştuğ, Kenan Kösedenez ve Cemal Keser isimli gerillalar şehit düştü.

Erol Baştuğ, memleketi olan Tokat'ta, Zeynel Aslan ise Dersim'de toprağa verildi. Cemal Keser ve Kenan Kösedenez'in cenazeleri de 14 Ekim 2003 tarihinde İstanbul'da Gazi Mahallesi ce-

mevine getirildi. Cemevinde düzenlenen cenaze törenine mahalle halkı ve şehit düşenlerin mücadele arkadaşlarının yanısıra Partizan, Ekmek ve Adalet, Atılım ve diğer devrimci çevrelerle birlikte yaklaşık 400 kişi katıldı.

“Cemal yoldaş ölümsüzdür”, “Kenan yoldaş ölümsüzdür” sloganlarını atarak Cemevinden çıkan grup “Halk savaşçıları ölümsüzdür” yazılı pankartla yürüyüşe geçti.

Sayfa 8

İşçi-köylü'den

TARİH HÜKMÜNÜ
SÜRDÜRÜYOR;
EMPERYALİSTLER
SALDIRARAK
KAYBETMEYE,
HALKLAR
DİRENEREK
KAZANMAYA
DEVAM EDİYOR

Sayfa 30

DERSİM GÜLİSTANLIĞINI YÜKLEYİP GETİRDİM SANA

Gulgosun çiçeğinin en tazesini, ribesin en parlağını. Kardeşliğin mahsunluğunda geldim sana, çıkarsız yurt gibi bir sevgiyle. Cansız bedenim gözlerimin önünde, yüzünde donan çığlığın yüreğime yedi kat oturan çığlığıdır. Son birkez sonsuz hasretimle dik alından öpüyorum canım kardeşimin.

Acılarda Ablayım ORHAN!

Ben bugün zulmün acısının dinmediği, sevdanın, umudun bu acıları delerek boy verdiği bir yerde özenilen gülistanlığın eteklerindiyim. Kekliklerin sesi acı veriyor kulağıma kırılan tüfeğin gibi, köpeklerinin sesi feryat dolu, sevinilecek bir haberin muştusunu vermiyor artık.

Geldim yoksun...

Oysaki kar-kış dinlemeden yollarda sa- atlerce bekledin.

Dağlarımın! Dağlarımdaki gözlerim yok artık.

Gözlerim! Gözlerim beyaz dağdan aş- ağıya süzülüyor, sen Bornek yolundasın, dü-

şüyorsun, ben yokum, hücrelerim on iki ye- rinden sonsuz kez parçalanıyor. Acılarım Kürt gibi, sana olan özlemim senin özledi- ğin gibi, çıkarsız kardeşçe hevalca. Acılarda Ablayım ORHAN, ÇİGLİGİMİZ seni yiti- rişimiz gibi...

VURULMUŞUM..

Göğün yedi renginde tenim kanar Or- han, sen akarsın beyaz dağdan Bakır gibi... Vurulmuşum tüm hücrelerim sen sızısında yoldaş sıcaklığında.

Beyaz dağdaki gözlerimi kaybettim, birlikte Kardesten kenger topladığım canım kardeşimi. Tüm yoksulluğa aldırmandan bü- yütüp yirmisini aşındıran yiğit annemin ka- ra küçük çocuğu yok artık!

27 Ağustos gecesi bizleri acılarda bıra- karak.

Oysaki umudu doğuran pırl pırl akan 21 Nisan günü doğmuşsun, ayların en güze- li günlerin en umutlusuna üç gün kalaydı.

Sana Orhan'ımızın adını verdik, korkusuz- luğun, cesaretin simgesi olan Orhan'ımızın. Doğduğün gün sana başka isim koymuştuk, daha sonra ismini değiştirdik. Yoldaşlar o gün Orhan'ı celladın gömdüğü yerden çı- kartmış dönüyorlardı adını sana verdik.

Sen şimdi yaralarımın, yüreğimi on iki yerinden sonsuz kez parçalayansın.

Dersim'deyim bugün, uğruna canlar verdiğim. Ama aşkım değil benim bugün, sevincimden boğulmuyorum. Hesabını so- racağım bir hedefin olmayışı kadar belirsiz, tarifi kalmadı çığlığımın. Bugün ilk kez aci- larda ablayım, duygu dünyasının en üst bo- yutundayım, insana aykırılığım, güzel ve yi- ğit olan insana aykırılığın yaşandığı bir duygudayım. Sol yanımın cevahiri yok ar- tık!

Sen değil misin özgürlüğümü ateşler yakarak kutlayan. Sorgularda "hayır"dan başka laf etmeyen. Benim başı dik onurlu kardeşim. Birinin burnu kanasa yanibaşın- da sensin, köy köy koşup ekin biçen, yük taşıyan sen değil misin! İşte yaptıkları- nın/yaptıklarımızın karşılıksız kalmadığını seni yitiririmizde gördük. Onurlu Dersim halkı tüm dostlarımız yanibaşımızdalar. Or- hanlar yitirmenin acısını taşıyanlar yanı- mızda. Bu acı, bu onur hepimizin. Yarım kalan gerçekleştiremediğin düşlerini yerine getireceğimizden kuşkun yoktu zaten. Çok zamansız ve çok derin yerimizden vurulu- şumuza yanyoruz. Baharlar öncesi bir va- kitte kaybedişimiz kahretti bizi. Gelebilsen- dim o gün söyleşebilseydik; nasıl yapacağı- nı, öncelikli olanı anlatacak küçük de olsa bir yol alabilecektin.

Yarım kalan düşlerdeyim şimdi. O çok sevdiğin ve onlara bir şey olmasın diye can verdiğin köpeklerinle resmin gözlerimin

önünde. Seni yitirmenin, yitirmene sebep olmanın acısını duyuyorlar. İnsanlara ders verircesine yanibaşını mekan tutmuşlar. Annemin ellerine sarılıp acı acı sesler çıkar- tıyorlar. Senin insanlara olan sevgin kadar hayvanlara olan sevgini de en yalın bir dil- le köpeklerinin duyduğu acı anlatıyor. Duy- guların dünyasında bugün de bize doğan bu acımızı bizimle paylaşan başta Dersim hal- kı olmak üzere tüm dost ve yoldaşlarımızın önünde saygıyla eğiliyorum.

Ablan Sakine Dönmez

....
"Bu gün ben
Yağmurlardan ayrılmış bir taneyim
Üşümüş katmanlarından inerken göğün
Düşecek yer arayan
Donmuş, dolmuş haldeyim
Ben bugün ben değilim, güzel aşk
Ben bugün, bilinen benden ötelerdeyim
Sen dahi yoksun bu yerde güzel aşk
Sen dahi yoksun bende
Bugün ben
Aşkın dahi değilim senin."
...
Sakine ve Selvi Dönmez
Dersim Ovacık İşçi Köylü okurları

Orhan Dönmez

Korucular koruma altında

Yıllarca devletin devrimci ve yurtseverlere kar- şı kullandığı, devletin dayatmalarına karşı çıkan köylülerin üzerine saldırdığı, her gün birilerine saldı- rarak, taciz ederek, katlederek, efendisine yaran- mak için oradan oraya koşan, saldıran korucular; 30 Kasım 2002 tarihinde OHAL'in kaldırılmasıyla büyük panik yaşadılar. Maaşları kesilecek, silahla- rı ellerinden alınacaktı. Ama "devlet baba" onları "mağdur" etmedi. 30 Kasım 2002'den sonra 45 gün içinde başvuruların silah taşıma ruhsatları, bulundurma ruhsatına çevrildi. Ancak bu süre yet- memiş olacak ki yeni bir yasayla koruculara 6 ay- lık yeni bir süre daha verildi. Böylece korucular hakkında devam eden soruşturma ve davalar da dü- şecek. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu bu konuy- la ilgili "terörün yoğun olduğu yıllarda mal ve can kaybı riskini göze alarak teröre karşı devle- tin yanında yer alan vatandaşlara, ellerinde bu- lunan silahların menşesine bakılmaksızın taşıma ve bulundurma ruhsatı verildiğini" söyledi. Gö- rünen o ki; devlet bu haydut sürüsünü beslemeye devam ederek yeni cinayetlerin, saldırıların, katli- amların startını vermektedir.

(H. Merkezi)

Yargıda angaryaya tepki

Adliye çalışanlarının Ulusal Yargı Ağı çerçeve- sinde 1 ay süreyle mesai saatleri dışında eğitime ta- bi tutulması BES tarafından protesto edildi.

13 Ekim saat 12:30'da Adliye önünde toplanan kamu çalışanları getirilen uygulama ile mesai sa- atinden sonra başlayacak eğitimin gece saat 21:30'a kadar devam edeceğini bunun için yol ücreti, ye- mek ücreti verilmediğini ayrıca hafta sonlarına da ders konulduğunu belirterek Adliyelerdeki angarya- ya tepki gösterdiler. "Söz-Yetki-Karar çalışanla- ra", "Mesailer verilsin Angaryaya son" vb. slo- ganlar atan BES üyeleri adına konuşan BES Anka- ra 2 No'lu Şube Başkanı Cem Bilici; konunun Baş- savcılığa götürüldüğünü kendilerinin Adalet Ba- kanlığına gönderildiğini burada yaptıkları görüşme- lerde bir sonuç alamadıklarını ifade etti. Bilici; 14 Ekim'de Adliye önünden toplu halde Başbakanlığa yürüneceğini söyledi. 14 Ekim'de görüşmelerde bir ilerlemenin kaydedilmesi üzerine, toplu yürüyüş ol- maksızın Başbakanlık önüne gelen BES üyelerine polis Başbakanlığa girmeden barikat kurdu.

(Ankara)

Devlet köy yaktığını İTİRAF ETTİ

AİHM 16 Ekim Perşembe günü TC hakkında açılan üç dava hakkında karar verdi. Mayıs 1995'te evleri ya- kılan ve "Başak davası" olarak anılan davada devlet "dostane çözüm"e giderek, Beşir Başak'a 30 bin Eu- ro, Mehmet Ayaz, İbrahim Şahin, Bedren Turgut, Kati- be Özdemir ve Kasım Turgut'a ise 20 biner Euro olmak üzere toplam 130 bin Euro maddi ve manevi tazminat ödemeyi kabul etti. Devlet, verdiği bir deklarasyonla, uyum paketinde yapılan değişiklikleri de gerekçe yapı- larak, "Bir daha böylesi olayların yaşanmaması için gerekeni yapacağız(!)" yönünde "taahhütte" bulundu.

Asker ve köy korucuları tarafından yakılan Mar- din'in Kayaballı köyünde 3 köylü evleri ile birlikte ya- kılmıştı. Köy yaktığını, köylülerin katilinin kendisinin olduğunu itiraf eden devlet "kan parası" ödeyerek ken- dini aklayacağını zannediyor. Oysa T. Kürdistanı'nda yediden yetmiş herkes bilir devletin katliamcı yüzünü, bizzat yaşayarak görmüştür. İşte bu yüzdendir ki "bir daha böylesi olaylar yapmayacağını" söyleyen sistemin halkın nezdinde itibar edilen hiçbir sözü yoktur.

(Mersin)

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Faşist Türk Devleti Irak Halkının Direnişini Bastırma Görevine Büyük Bir İstekle Sarılıyor Onları Durdurmak Türkiye Halkının Irak Halkına Borcudur

SADIK UŞAK IRAK YOLUNDA

Uşak Devletin Figüran
Parlamentosu Günah Çıkararak,
2. Tezkerenin Çıkmamasının
Arkasından Yapılan İyimser
Yorumları Hüsrana Uğrattı

TC parlamentosu 7-8 Ekim tarihlerinde 59. Hükümet tarafından sunulan Irak'a asker gönderme yetki tezkeresini "iktidar" partisinin milletvekillerinin neredeyse tam desteğiyle kabul etti. Uzun zamandır ABD ile yapılan görüşmelerin birinci gündem maddesi olan, Irak'ta da mevcut kukla yönetimin, çeşitli aşiretlerin ve en önemlisi de direnişçilerin tepkilerine neden olan TC'nin Irak'ta asker konumlandırması için hükümetin, daha doğrusu devletin önünde bir engel kalmadı. Bir kez daha devlet, tüm aygıtlarıyla ABD politikalarının bir uzantısı olduğunu, Irak ile ilgili 2. tezkerede "küstahlığını" da düzelterek göstermiş oldu. Sözde iktidar partisi neredeyse tüm milletvekili üyelerinin desteğiyle yasal prosedürü layıkıyla yerine getirdi. Bu aynı milletvekillerinin 2. tezkerede "neden ret oyu verdikleri" tartışmasındaki tüm olumlu değerlendirmelerin de üzeri yine kendileri tarafından çizilmiş oldu.

ASLOLAN UŞAKLIKTIR

Her fırsatta TC'nin ABD'nin stratejik ortağı değil uşağı olduğu gerçeğini dile getirdik ve getirmeye de devam edeceğiz. TC parlamentosundan çıkan Irak'a asker gönderme izni de bu ilişki biçiminin doğal sonucudur. Ve aynı zamanda 1 Mart 2003 tarihinde parlamentoda ortaya çıkan "yol kazasının" da telafi edilmesidir.

Emperyalizm ile uşak arasındaki ilişkiyi doğru bir tarzda kavrayamayanlar, 1 Mart tarihinde parlamentoda ortaya çıkan sonuçtan hareketle, figüranlıktan öte bir rolü olmayan parlamentoya olmadık misyonlar yüklediler. Bu elbetteki yanlış bir tutumdur. Bir çok siyasi çevreyi ortaya çıkan sonuçtan hareketle bu yanlış tutuma iten esas neden, emperyalistlerle uşaklar arasındaki ilişkiyi doğru bir tarzda analiz edememeleridir. **İstisna da olsa, bazı sonuçlar, objektif olarak bu sonuçlara yol açan güçlerin sınıfsal nitelikleriyle çelişebilir.** Bu gerçek asla unutulmamalıdır. Bu durum hiçbir zaman söz konusu güçlerin sınıfsal niteliklerini değiştirdiği anlamına gelmez. Diğer bir deyişle ekonomik, siyasi ve askeri olarak emperyalizme bağımlı olan TC ve figüran hükümetlerinin efendileriyle olan ilişkilerde zaman zaman "kaza" yapmaları onların uşaklık kimliğini gölgelemez. Aslokan uşaklıktır. Son süreçte sunulan sekiz buçuk milyar dolar da bu uşaklığın bedelidir. Bu bedelin karşılığında efendiler, TC askerinin emperyalist çıkarları için ölmesi isteniyor.

IRAK'TA TÜRKİYE HALKININ DEĞİL, BİR AVUÇ HAININ ÇIKARI VARDIR

Şu açık ki, TC askerinin emperyalistle-

rin çıkarları için başka ülkelerin topraklarına gidişi **ilk değildir ve son da olmayacaktır.** İlk ve son olmayan diğer başka bir olgu da emperyalist efendilerinin çıkarları için yapılan bu tetikçiliği perdelemeye-gizlemeye dönük "ülke menfaatleri" demagojisidir. Bu topraklarda yaşayan ve aklını, vicdanını emperyalistlere satmamış herkes çok iyi bilir ki, Türkiye halkının Irak halkının katledilmesinden hiçbir menfaati yoktur. Bundan dolayıdır ki Irak'a asker gönderme politikasına halkın ezici bir çoğunluğu onay vermiyor. Kaldı ki **onay verenlerin esasları da generallerin, komradorların, figüran hükümetin, gerici, ırkçı, şoven politikalarının, "vatan-millet-Sakarya" edebiyatının etkisindedir.** Diyebiliriz ki bu politikanın asıl sahipleri emperyalizm uşağı bir avuç haindir. Sınıfsal nitelikleri gereği halkların kanının dökülmesinde bunların çıkarı vardır. Ama ezilenlerin bundan hiçbir çıkarı yoktur/olamaz da.

Egemen sınıfların parlamentodaki sözcüleri her fırsatta Irak'a "insani yardım"dan söz ediyorlar. Elbette ki emperyalizmin uşakları tarafından halkların çıkarlarıyla örtüşmeyen gerçekler gizlenecek ve yalanlar arka arkaya sıralanacak. Burada bir değil, birden fazla doğrudan söz edebiliriz. **Birincisi;** Irak'ta yaratılan bu tablonun sorumlusu başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler ve bir kısım uşaklarıdır. **İkincisi;** bu tablonun Irak sokaklarını kan

banyosuna ve Irak halkını açlığa ve yoksulluğa daha fazla mahkum ettiği. **Üçüncüsü;** Irak'a asker gönderme izni çıkarken Irak halkının çoğunluğu ve mevcut kukla yönetimi dahi TC askerini hiç istemiyor. **Dördüncüsü;** Irak halkının yardıma ihtiyacı olduğu doğrudur. Ama Irak halkı pratik tecrübelerinden hareketle işgalcilerin sunacağı yardımların bedelini biliyor. Yani, Irak halkı her gün sokaklarda dökülen kanda, yapılan ev baskınlarında ve sebepsiz tutuklamalarda bunu görüyor, yaşıyor ve bundan dolayıdır ki **"işgalciler defolun"** diyor. Bundan dolayıdır ki ABD çıkarları için kan dökmeye hazırlanan TC askerini istemiyor.

EMPERYALİST SALDIRGANLIK VE İSGALE KARŞI YÜZÜMÜZÜ KİTLELERE DÖNELİM

Yine bu tablodan çıkarmamız gereken diğer önemli bir sonuç da; **emperyalist saldırganlığa ve işgalciliğe karşı mücadelenin bizim için güncel bir görev olduğu ve bu görevin kitlelere dönük A/P faaliyetlerinde TC'nin emperyalizme olan bağımlılık ilişkisi çerçevesinde ele alıp yerine getirme zorunluluğudur.** Bugün bu somut durumdan hareketle başta ileri kitleler olmak üzere genel olarak kitlelerde zayıflamış olan anti-emperyalist bilince yeniden ivme kazandırmak, ekonomik, siyasi ve askeri olarak emperyalizme bağımlı olmanın yoksulluğa, sefaletle yol açtığı

döne döne anlatmaktır. Irak'a asker göndermek demek yalnız kardeş Irak halkının kanını dökmek değil, aynı zamanda yapılan askeri harcamalardan dolayı var olan yoksulluğun daha da derinleşmesi demektir. Dolayısıyla emperyalist işgale, yoksulluğa karşı demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm şiarıyla yüzümüzü kitlelere, kitlelerle birlikte sokağa dönmeliyiz.

TC'nin emperyalist efendisinin çıkarları için Irak'a asker gönderme politikası artık daha somut bir olgu haline geldi. Dolayısıyla bizim atacağımız adımlar da somut ve net olmalıdır. Bunun pratik anlamı bizler için, bu uşak ve karşı devrimci politikaya karşı güçlerimizi somut olarak harekete geçirmektir. Bu yönlü gelişen her direnişe, her sese gücümüzü ve sesimizi katmaktır. Yine propaganda ve ajitasyon araçlarını yaratıcı bir tarzda kullanmaktır.

Şunu çok iyi biliyoruz ki **Irak halkı diğer işgalci güçlerin askerlerine verdiği yanıtın aynısını TC askerine de verecektir.** Nitekim TC'nin Irak'taki büyük elçiliğine yönelik yapılan bombalı saldırı, TC askerinin Irak topraklarında nasıl karşılanacağını da somut bir göstergesidir. Tüm bunlar bize emperyalist işgalcileri ve onların çıkarları için bölgeye asker gönderen faşist diktatörlüğü daha fazla teşhir edip, amaçlarının ne olduğunun kitlelere anlatma görev ve sorumluluğunu yükler.

Devrimciler, komünistler başta olmak üzere işgal karşıtı güçler bu konudaki görev ve sorumluluklarını ne kadar yerine getirirlerse, TC'nin "ülke menfaatleri", "terörizme karşı mücadele" demagojisini o kadar boşa çıkarmış olurlar. Çünkü; bugün asıl teröristler Irak topraklarını işgal eden işgalci güçlerdir. Doğru ve meşru olan da bu işgalcilerle karşı mücadele etmektir. **İşgalcileri teşhir ve tecrit ederek işgal karşıtı cepheyi büyütme**dir. Bu görev yerine getirildiği oranda emperyalistlerin TC gibi uşak devletlerin "terörizme karşı mücadele" adı altında işgali meşrulaştırmaya çalışan politikaları boşa çıkarılmış olacaktır. Halklar arasında yaratılmaya çalışılan düşmanlıklar asgari düzeye indirilmiş olacaktır.

Yine bu süreçte dikkat etmemiz gereken diğer bir şey ise; anti-emperyalist, anti-Amerikancılık söylemleriyle kitleleri aldatmaya çalışan burjuva-milliyetçiliği ve şovenizmi körüklemeye sınır tanımayan **İşçi Partisi gibi karşı devrimci güçleri teşhir ve tecrit etme görevidir.** Bu güçlerin Kemalist eksensiz "bağımsızlık", "anti-emperyalist"lik söylemleri yalan ve sahtedir. Doğru olan, **Kemalistlerin emperyalistlere olan uşaklığıdır.** Başta Kürt ulusu olmak üzere, diğer azınlık milliyetlere karşı izledikleri ırkçı, şoven politikalarıdır. İP gibi kendilerini Kemalist olarak tanımlayan güçlerin, devrimcilere, komünistlere, Kürt ulusuna karşı besledikleri düşmanlıklar, tesadüfi değildir. Tam aksine Kemalizm'le olan uyumluluğun doğal bir sonucudur. Çünkü Kemalizm'in özü budur.

Sınıfsal Bakış

KIRILMA NOKTASINDAKİ MUHAREBEYİ KAZANMAK ZORUNDAYIZ!

Efendileri ABD emperyalizminin manevraları, pespaye uşaklarını her defasında açmaza düşürüyor. Tam da kamuoyunu bir yalan ve tezgahla yönlendirmeye kalkışmış ve hatta biraz da yol almışken birden bire hesaplar altüst oluverbiliyor. AKP iktidarı bu bakımdan **en talihsiz** olma unvanını çoktan edinmiş sayılabilir. Irak işgaline giden yolda ve devamında bugüne kadar uzanan süreçte, ABD emperyalizminin önemli gelgitler içeren politikası karşısında **uygun adım** davranma sıkıntısı yaşayan faşist TC iktidarı, son 10 gün içerisinde tam bir şaşkınlık içinde bocalamayı sürdürmektedir.

1 Mart'taki **"yol kazası"**nın ardından işi sıkı tutarak 7 Ekim'den **"alınım akı"**yla çıkan Tayyip ve şürekası, hem de tarihinde ilk defa NATO, BM vb. bir "gereçlendirme" olmaksızın tezkere çıkarmış olmasına karşın, **ortada** bırakılmanın rezilliğini yaşamaktadır. **"Ulusal çıkarlar"**, **"Komşu Irak halkının çıkarları"**, **"Irak'ta istikrar ve yapılanma"** vb. gerekçelerin ucuz birer yalan olduğunun aradan birkaç gün bile geçmeden açığa çıkması, böylesi kraldan çok kralcı uşakların kaçınılmaz bir kaderi olarak anlaşılmalıdır. Bugün **"asker gönderme"** meselesini ABD'nin isteğine bağlı olarak açıklamak durumunda kalışlarını, **"çok da gönüllü değiliz"** sözleriyle örtmeye çalışmaları fazla ciddiye alınmayacaktır.

Bu noktada görülmesi gereken bir başka mesele ise komprador patron-ağa devletini bu açmazlara sürükleyen ABD'nin **sıkça** manevra yapmasının nedenleridir. Bu nedenleri uluslararası arenadaki hamlelerle

ilişkilendirmek belli ölçülerde mümkünse **de esasın** Irak'taki direniş olduğu net bir biçimde kendini göstermektedir. Direniş, her geçen gün boyutlarını ve yaygınlığını artıran bir **ivmeyle** sürmektedir. İşgalcilerin karar-gahı ve Türk elçiliğine yönelik eylemlerden **daha önemlisi**, bunların hemen ardından eylem bölgesinde yapılan kitlesel gösterilerle ortaya konulan direniş vuruşlarını sahiplenme **iradesidir**. Bu irade, Irak'ın bütününe yayılma eğilimini somuta indirmeyi başarma yolunda **hızla** ilerlemektedir.

Filistin direnişiyle köprü oluşturması için alınan **mesafe**, işgale kerhen destek veren diğer emperyalist güçleri de tedirgin etmektedir. Almanya, Fransa ve Rusya'nın BM görüşmeleri ve ikili temaslarda ABD ile yakaladıkları **havanın** esas sebebi budur. Diğer yandan Almanya ve Fransa'nın İngiltere ile birlikte NATO'ya alternatif sayılabilecek bir **"Ortak Savunma Politikası"** üzerine Belçika'da toplantı yapması (16.10.03) ABD tarafından **"tehdit"** tepkisiyle karşılanmıştır. Bu yüzdendir ki Türk katliam birliklerinin Irak'ta işgale destek veren güç dengelerini bozma pahasına alelacele gönderilmesi meselesi, ABD'yi daha **ölçülü** hareket etmeye sevk etmiş bulunuyor. İşgalciler, tutuşturdukları yangının dumanlarına boğulmuş, rüzgarın yön değiştirmesi ile yangının ortasında kalma (Şiilerin tutumu) tehlikesi altına girmiş ve dahası bölgedeki Arap halklarının isyanını tetikleyici bir sürece yuvarlanma sinyalleri almaya başlamışlardır.

Medyaya **"2. İşgal"** tabiriyle yansıyan (10.10.03), **"Irak'ta yabancılara mülk**

edinme hakkı"nın bir kampanyaya dönüşür tarzda yaygın bir kullanıma dönüşmesi olgusu; işin içinde **İsrail**'in Irak Kürdistanı ağırlıklı bir pay üstlenmesiyle işgale farklı bir **boyut** getirmektedir. **Irak Kürdistanı**'na federasyondan özerkliğe uzanan bir çizgide İsrail tarzı bir karakter kazandırma senaryoları, İsrail'in Suriye'ye saldırısı ve İran'ı tehdidi ile birlikte değerlendirildiğinde, bu gelişmelerin bölgede **çok daha ciddi** gelişme ve oluşumlara ebelik edeceği görülebilmektedir. Bu, yeni saldırılar, işgaller ve savaşların **daha büyük çaplı** bir çatışmayı doğurabileceği anlamına geliyor. Bugün emperyalist karargahlarda tartışılan, çeşitli ittifaklar/kombinasyonlar temelinde değerlendirilmeye tabi tutulan sürecin ana karakteristiğini ise önu bir türlü alınamayan **ekonomik kriz atakları** oluşturuyor.

Bu gelişmeler bize AKP'li faşistlerin heveslerinin kursaklarında bırakılmama olasılığının ABD'nin politikalarına değil de **hal-kırmızı ve bölge halklarına** bağlı olduğunu gösteriyor. Zira işgalcilerin planları içinde, başından beri, **bir biçimde** faşist Türk ordusunun kullanılması mevcuttur. Bu, stratejik açıdan Türk devletinin konumlandırılması ve öteden beri hazırlanan rolü ile ilintili olduğu kadar, **"islam"** kavramının son çeyrek yüzyılda kazandığı anlam yükü açısından da değer taşımaktadır. AKP'nin özel bir devşirme oluşum geççeği, Türk komprador sermayesi ve bürokrasisi (sivil-asker) ile görünürdeki sürtüşmelere karşın **esasta** uyum göstermesi, son tezkere tartışmaları esnasında bir kez daha doğrulanmış bulunmaktadır. **80.** yılını **"ıdrak"** edecek olan kemalist-faşist diktatörlüğün ana/karakteristik çizgileri (**kırmızı çizgiler**) ni daha kuvvetle **belirginleştirme** konusunda hizmette kusur etmeye büyük özen gösteren AKP hükümeti; birinci yılını doldurmadan, seçim meydanlarında altını çizdiği konuların tümünde mesafe alamamış olmasının hiddetini halktan çıkarma şeklindeki **geleneksel refleksi** göstermektedir. AB üyeliği kandırmacasından

yolsuzluk ve yoksulluk ana temalarına, işsizlikten enflasyona (düşüşe ilişkin sunulan veriler günlük yaşamla açıktan çelişki oluşturmaktadır) ve demokratikleşme palavralarından insan haklarına "saygı"ya kadar tüm meselelerde sergilenen pratik, önceki hükümet bilançolarının **istikrarlı** bir devamından ibarettir.

Gelinen aşamada ise işgalcilere **tam endeksli** olma halinin ortaya çıkaracağı faturaları ödemekle yüzyüze kalacağı daha açık bir biçimde görülmeye başlanmıştır. Bu yönde geliştirilen işgal ve asker gönderme karşıtı eylemlilikleri **alabilmesine** şiddetle yanıtlaması, bu çerçevede yorumlanmalıdır. Teşhir olmuşluk noktasından geriye gitmek için nafi bir çaba içerisinde bütün zor mekanizmalarını **en etkili** tarzda çalıştırmaktadır. Tezkere kararını çıkarmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Tam aksine mücadelemizi **daha inatçı ve tesirli** bir hale getirmenin zeminini güçlenmiş bulunmaktadır. ABD emperyalizminin direniş karşısında gösterdiği panik ve zaaf, yaratacağı derin çatlaklarla birlikte **büyüyecektir**. Bu, direnişin de büyümesi demektir. Emperyalist planların **kırılma noktasında** kat edilecek aşama, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün payandalarını da sarsan gelişmelere **eşik** yaratacaktır.

Irak'taki işgale karşı direnişin taşıdığı önem ve bu çerçevede TSK'nın işgale destek birliği göndermesi meselesinin **hassasiyeti** buradan kaynaklanmaktadır. Sorun, ABD önderliğindeki kapsamlı bir saldırı dizisinin daha ilk aşamalarda bozguna uğratarak elde edilecek bir büyük **kazanım mevzisi ve moral halka** olarak kavranmak durumundadır. Önümüzdeki süreçleri büyük oranda etkileme kapasitesine sahip bu **muharebe**, özellikle bölge halklarının kendi özgülündeki en üst boyutlu direnişiyle kazanılabilir. **Düşman bu bilinçle ve var gücüyle yükleniyor. Biz en az onlar kadar inatçı ve ısrarlı bir biçimde mücadeleyi körüklemek durumundayız.**

Dünya'da 1,4 milyar insan açlık sınırının altında

Birleşmiş Milletlere bağlı Gıda ve Tarım Örgütü (FAO)'nın kuruluş günü olan 16 Ekim 1945'ten beri kutlanan Dünya Gıda Günü her yıl olduğu gibi bu yıl da **açlığın gölgesinde** geçti. Yaklaşık 150 ülkede "kutlanan" Dünya Gıda Günü'nde yapılan açıklamalar, dünyanın en büyük sorunlarından biri olan açlığın çözümünün emperyalist kapitalist sistemde imkansız olduğunu göstermesi bakımından önemlidir.

Dünya Gıda Günü nedeniyle 1996 yılında Roma'da gerçekleştirilen Zirvede dünyada 800 milyon insanın aç olduğu tespiti yapılarak, 2015 yılında bu rakamın 40 milyona düşürülmesi için yapılması gerekenler ortaya konmuştu. Ne var ki gelinen aşamada 2015 yılı için konulan hedefin boş bir hayalden başka bir şey olmadığı, aksine açlığın her geçen gün daha da büyüdüğü ortaya çıkmakla beraber, aynı zamanda bu tür zirvelerin emperyalist tekellerin, kâr hırslarıyla yaptıkları, halkı aldatmanın bir aracı olarak görüldüğü gerçeği daha da net gözükmektedir.

Bu durum 1996 yılından sonra 13-15 Haziran 2002 yılında Roma'da yapılan Zirvede kendini daha bariz göstermiştir. Bu Zirve 182 ülkeden 40'ı devlet başkanı ve bakan olmak üzere 400 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Yine

Zirve sonunda dünyada artan açlığa vurgu yapılan açıklamalar yapıldı. Ama 1996 yılında yapılan Zirveden tek farkı, içerde açlık üzerine tezler üreten egemenlere karşı Zirvenin başlamasıyla birlikte yapılan protesto gösterileri oldu. **Bu protestolara binlerce insan katılırken, açlığın sahiplerinin sesinden ürkenler ise adeta etten duvarlarla korunabildiler.**

Zirvelerde tespit edilen 800 milyon aç insan sayısının bugün gerçekte 1,4 milyara yükseldiği bağımsız araştırmacıların yaptığı açıklamalarda ortaya çıkmaktadır. Bu da gösteriyor ki, zirvelerde dünya halklarının isimlerini dahi duymadığı yemekler yiyen egemen sınıfların rakamları gerçeklerle uyuşmamaktadır.

Diğer yandan 800 milyon olarak tespit edilen aç insan sayısının 2015 yılına kadar 400 milyona indirilmesi için 24 milyar dolar gerektiği hesabı yapılmaktadır. Ancak bu paranın nereden ve nasıl bulunacağı hala muğlaklığını korumaktadır.

Zirveler sonrasında halka vaatlerde bulunan emperyalistlerin, açlık sorununu çözümünü noktasında hiçbir adım atmamaları, mevcut egemen sistemin bu sorunu çözemeyeceğinin somut göstergesi olmuştur. Aksine her geçen gün aç insanların sayısının artmasının nedeni mevcut

egemen sistemin sömürüye dayalı olmasındandır. Bu durumu egemenler de gizleyememektedir. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO)'nun Genel Müdürü **Dr. Jagues Diouf**, Dünya Gıda Günüyle ilgili yaptığı açıklamada bu gerçekliği şöyle dile getirmektedir; **"tarım alanında çok daha fazla verime yol açan teknolojiler sayesinde bugün bütün dünyaya yetecek kadar verim alıyoruz. Ancak açlık ve sefaleti giderecek siyasi iradeye sahip değiliz."** Görüldüğü gibi burjuva iktisatçıları ve burjuvazinin "sosyal" kurumları da mevcut gerçekliği artık açık bir şekilde olmasa da itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar. Bu itiraf, sorunun kaynağının **üretimdeki yetersizliğin değil, üretimin paylaşımındaki adaletsizliği olduğunu göstermesi** açısından önemlidir.

Emperyalistlerin ve uşaklarının savaşa ve savaş teknolojilerine ayırdığı bütçeyi gözönünde bulundurduğumuzda, açlık sorununun giderilmesi aslında çok da zor olmadığı görünmektedir. Öyle ki, Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün 2001 yılında yaptığı silahlanma raporunda ülkelerin silahlanma için ayırdıkları bütçelerin, bir kısmını açlığa ayırdıklarında dünyada aç insan kalmayacağını göstermektedir. Rapora göre silahlanmaya en büyük payı

ayırarak ABD emperyalizmi 2001 yılında silahlanmaya 281,4 milyar dolar ayırmıştır. Listenin ikinci sırasında 43,9 milyar dolarla **Rusya** gelirken **Türkiye** 8,9 milyar dolarla 14. sırada yer almaktadır. Yapılan zirvelerde 400 milyon insanın açlıktan kurtulması için ayrılması gereken paranın 24 milyar dolar olduğunu düşündüğümüzde, açlık sorunun çözümünün hiç de zor olmadığını görürüz. Ancak sömürüye dayalı emperyalist kapitalist sistemin, bu sorunu çözemeyeceği aksine bu sorunu daha da büyüttüğünü görmek gerekir.

Dünyada aç insan sayısının bir milyarı aşmış günümüzde, Türkiye'de ise bu rakam 14 milyona ulaşmıştır. Nüfusun en yoksul %20'lik dilimi (13 milyon 925 bin kişi) günde bir doların altında yaşamaktadır. Ülkemizin bir tarım ülkesi olduğu göz önünde bulundurulduğunda, milyonlarca insanın açlık sınırının altında yaşamasının tek nedeni, IMF ve DB emirleriyle uygulanan sömürüye dayalı ekonomik programlar olduğu açıktır. Emperyalist-kapitalist sistemin bu sorunu çözemeyeceği gerçeğiyle, bizleri açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edenlere karşı örgütlenmek ve mücadele etmek zorunluluğumuz bugün kendini daha da yakıcı bir şekilde hissettirmektedir.

TEKEL ÖZELLEŞTİRİLİYOR

İktidara gelirken halka türlü türlü vaatlerde bulunan AKP hükümeti, maskesini çok sürmeden çıkarmak zorunda kaldı. Kısa sürede kime hizmet ettiğini gösteren AKP işçiye, memura, öğrenciye birçok saldırıda bulunuyor. Bu saldırılardan bir tanesi de özelleştirme. AKP hükümeti en başta

TEKEL, PETKİM, TÜGSAŞ gibi kamu kuruluşlarını efendilerine peşkeş çekmek için kolları sıvamış durumda. 25 Nisan'da başlayan TEKEL işçilerinin eylemlilikleri çeşitli şekillerde devam ediyor. 24 Ekim'de özelleştirme kapsamında ihaleye çıkartılacak olan TEKEL'de işçi kıyımları da başladı. Yapılan bu saldırıdan TEKEL Malatya Şubesi de nasibini fazlasıyla aldı. Malatya'daki fabrikada üretimin en az yapıldığı bir günde 230 ton sigara üretiliyor. Burada üretilen rakıyı bile bir kenara bıraksak Malatya'daki fabrikanın günlük net kârı 1 trilyonu buluyor. Ülke genelindeki fabrikaları hesaba katarsak TEKEL'in neden emperyalist şirketlerin iştahını kabarttığını ve saldırının ciddiyetini anlayabiliriz. (Malatya)

Emekçinin Gündemi

SENDİKA BARONLARI YİNE SAHNEDE

Son günlerde bazı günlük gazetelerde, önceki yıllarda yaşanan benzer içerikli haber ve iddialarla kimi sendikacı bürokratlar yine kamuoyunun gündemindedir. Bu gündeme geliş sermayeye karşı mücadeleleri, işçilerin hak ve çıkarlarını koruyan tutumları, namuslu, dürüst gerçek işçi önderleri olmaları temelinde olsa, bundan hem mutluluk duyulur, hem övünç kaynağı olur ve övgüyle söz edilir. Bu yer alış bunun tam tersine; işçilerin alınterinden kesilen aidatlarla yaşanan lüks yaşamlar, gönül maceraları, yolsuzluklar, kumarbazlıklar, lüks otolar, peşkeşler vb. iddialar temelinde olmaktadır. Bugün de yine Tes-İş Sendikasının yöneticilerine yönelik sendika paralarını çeşitli yollarla "hortumlama" gibi iddialar basında yer almaya başladı.

Hep söyledik, yine söylüyoruz: Bugün Türk-İş'yle, DİSK'yle, Hak-İş'yle sendikal kuruluşların en tepesine çöreklenmiş bulunan yöneticilerin çoğu sendika olanaklarıyla palazlanmış ve sınıf değiştirme noktasına gelmişlerdir. Kendi ekonomileri şiştikçe şişmiş, bankalardaki hesapları, evleri, yazlıkları, lüks arabaları, otelleri, işyerleri, arazileri ve daha sayamayacağımız mal varlıklarıyla kimi patronlardan ve toprak ağalarından daha fazla "burjuva" ve daha fazla "ağa" haline gelmişler. Sosyal yaşamları "temsil ettikleri" işçi sınıfından çok çok farklılaşmış; sözüm ona karşıtlık oluşturdukları sermaye sahiplerinden aşağı kalır yanları kalmamıştır. Bunlar bütünüyle işçi sınıfından kopmuş, bürokrat burjuva halini almış, çürümüş asalak bir grup haline almışlardır.

Sendikaların başına çöreklenmiş bulunan bu bürokrat sendika ağaları, sendika olanaklarını kendilerine öyle

bir bağlamışlar ki, sendika giderlerini türlü türlü kalemlerle ve yollarla kendi kullanımlarına sunmuşlar. Resmi olarak sendika kongrelerinde kendilerince hazırlanarak türlü demagojilerle delegelere oylattırılarak kabul ettirilen "tahmini bütçe"lerdeki giderlere baktığında bu olanakların hangi kalemlerle yine bunlara kullandırıldıkları görülecektir. Kısacası sendikaların işçi aidatlarından, onların alınterlerinden sağlanan devasa gelirleri bir değil, birçok kaleme bölünerek bürokrat-işbirlikçi sarı sendikacılar arasında denetleme olanağı ortadan kaldırılarak, kılıfına uydurularak, pay edilmektedir. Bu işbirlikçi bürokratlar Toplu İş Sözleşmeleri görüşmelerinde kendi üyelerine %10 gibi komik rakamları "çok iyi" bulmakta, kendilerine ise %100'leri aşan ücretleri hak görmekteyler. **Bunlar kendi üyelerinin hakları gaspedilir, ikramiyeleri ertelenir ve bunlara karşı hiç ses çıkarmazken, kendi ikramiyelerini tıkır tıkır hesaplarına aktarmaktan geri durmamaktadırlar.**

Peki işçilerden maddi olarak kopan bu işçi düşmanlarının, sosyal yaşam olarak da, kafa yapısı olarak da işçiden koptuğunu, kopacağını, işçi gibi düşünmeyeceği için pratikte egemen sınıflarla kol kola işçi sınıfına karşı düşmanca tutumlar içinde olacağını söylemek yanlış olur mu? Hayır!.. Tamamen yerinde ve doğru bir tespit yapılmış olur. Son yıllardaki egemen sınıf hükümetleri eliyle sınıfa, emekçilere karşı gerçekleştirdikleri hak gaspları saldırıları karşısında bu sınıf düşmanı sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumları ve dahası kendilerine rağmen sınıfın kendiliğinden ve yer yer devrimci dinamiklerin yönlendiriciliğinde gelişen

eylem ve mücadelelerin dalga kırını olmaları, bunların sınıf niteliğini gözler önüne sermeye yeter.

SINIF ÖRGÜTLENMESİ VE DAYANIŞMASI NEREDE?

Sendika aidatlarından oluşan devasa olanakların yine sendika üyesi işçilerin eğitilmesinde, örgütlenmesinde ve sınıf dayanışmasında kullanılması gerekirken, tam tersine bunlar bir kısım sendika baronları arasında hovardaca tüketilmektedir. Birakalım sınıfın yeni yeni bölüklerini örgütlemeyi, örgütlü olanların özelleştirme, taşeronlaştırma yoluyla yok edilmesi bunların işbirliğiyle sağlanmaktadır. Birakalım sınıfı eğitmeyi; sınıfın sınıf bilincinin çarpıtılması, eğitimsiz kalması, gerçekleri görmemesi için her türlü yalan, demagoji ve çarpıtma ile kendi koltuklarını sağlama alma uğraşları içinde oyunlarına devam etmektedirler. **Birakalım dayanışma içinde olmayı, Deri-İş, Tümtis, Nakliyat-İş, Limter-İş gibi işçiye yakın bir kısım sendika sadece olanaksızlardan dolayı yeterince örgütlenemediklerinden %10 işkolu barajıyla yüz yüzedirler.** Oysa başta Türk-Metal, Tes-İş, Demiryol-İş, Çimse-İş gibi gerici faşist nitelikli yöneticilerin başında bulunduğu sendikaların katrilyonları bulan mal varlıkları, yurt içi-dışı "yatırımları", hanları-hamamları, otelleri-motelleri, Orta-Asya Cumhuriyetlerinin bazıları ve Kıbrıs'ta okulları- otelleri gibi devasa olanakları işçi sınıfının çıkarlarına, onların hizmetine değil, bu baronların kendi çıkarlarına hizmet etmektedir. İşçilerin buralardan yararlanması söz konusu değildir.

Bugün sendikaların üye sayısı özelleştirmeyle, işten atmalarla, emeklilikle ve sendikasızlaştırma yoluyla çok aşağılara çekilmiş olmasına rağmen, bir kısım sendika dışında yeni işyerleri örgütlenme örnekleri yok gibidir. **Varlıklarını kamu işyerlerinden ve Koç, Sabancı gibi bir kısım komprador büyük burjuvazinin sahibi olduğu işyerlerindeki örgütlülükleri ile sürdüren bu sendikaların devasa mali varlıklarıyla yeni işyerlerini örgütleme diye bir so-**

runları elbette ki olamaz. Saldırılarla yoğun üye kaybına uğrayan kimi sendikaların varlık-yokluk sorunu yaşaması, olanaksızlıklardan dolayı üye sayılarını çoğaltma mücadelesinde karşılaştıkları sorunlar karşısında olanakları paylaşma, dayanışma diye bu gerici-faşist, işbirlikçi sendika yönetimlerinin kitabında yazmadığını herkes bilmektedir. **MÜCADELE OKLARI BU İŞBİRLİKÇİ BÜROKRAT SARI SENDİKACILARA YÖNELMELİDİR!** Yukarıda aktardıklarımız içinde gerçeğe aykırı, yalan yanlış hiçbir satır yoktur. Hatta eksiktir. Ama bu gürhün niteliğini gözler önüne sermeye yeter de artar. İşte bu nesnel durum bugün her zamankinden daha fazla, her zamankinden daha haklı temellerde, işbirlikçi sarı sendika ağalarına karşı bir mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Bunlar öylesine kökleşmişler ki, bunları sendikaların başından, tahtlarından indirmek oldukça zorlaşmıştır. Çünkü orada kalmaları için her türlü imkanı kullanmaktadırlar. Oysa artık işçi sınıfı bu durumu tersine çevirmek zorundadır. Daha fazla tahammülü olmalıdır. Egemen sınıflara karşı verilen mücadele, aynı zamanda sınıf içinde ki bu truva atlarına karşıda verilmek zorundadır. Zira bunlar sınıf içindeki gerçek tehlikedir.

Buna artık "dur!" denilmelidir. İşçi sınıfı, sınıf örgütlerinin başına çöreklenmiş bulunan bu sınıf düşmanlarını artık alaşağı etmelidir. **Bu mücadele devrimci demokratik sınıf sendikal anlayışı doğrultusunda işyerlerinden başlayarak, oradan şubelere, şubelerden bölgelere ve merkez yönetimlerine doğru bir hatta ilerlemeli ve sendikaların gerçek sahipleri olan işçilerin denetimine geçmeleri acilen sağlanmalıdır.** Bu mücadele sürecinde ve içerisinde yer alan işçi önderleri ve sınıfa yakın sendika yöneticileri Devrimci Demokratik Sendikal Birlik hattında birleşmeli ve sınıfın sendikal geleceğinin kendi ellerinde olduğu gerçekliği ile birlikte mücadeleye ve zafere yönelmelidir.

Fındık başa bela oldu

FINDIKTA AFLATOKSİN İDDİASI

Üreticiler, fındığın serbest piyasada fiyat istikrarsızlığı üzerinde oynanan oyunların IMF'nin Türk egemenlerine tarımda uyguladığı politikalarından bağımsız olmadığı bilincinde olarak tepkisiz kalmamış, mitinglere katılarak, kampanyaya destek vererek fındığını zamanında pazara indirmemiştir. Bu konudaki haberlere gazetemizde sıkça yer vermiştik.

Bunun devamında iç piyasaya satış yapan ve özellikle Avrupa Birliği ülkelerine ihraç eden firmaların, hasat öncesinde yaptıkları anlaşmalardan zarar etmeleri gündeme geldi.

Emperyalist şirketlerin zamanında fındığı alamaması, uğradıkları zararın karşılığını farklı değerler üzerinden üreticilere maletme çabaları devam edecektir.

Tüm bunlarla beraber tepkilerini haykıran üreticilere rağmen her türden oyunu deneyerek kendine pazar arayan ve kendi patentli ürünlerini ellerinden çıkarmaya çalışan emperyalistler IMF ve DTÖ aracılığıyla dayatılan ve Türk egemenlerinin harfiyen yerine getirdiği anlaşmalara uyararak, ülkemizde yetiştirilen ürünler üzerinde kendi belirledikleri sağlık standartlarına uygunsuz olduğu iddiaları atılarak ihracata engel koyacaklardır.

Köylüyü üretemez duruma getiren emperyalistler ve onların yerli uşakları fındık, kırmızı pul biber, incir ve antep

fıstığı gibi ürünlere kanserojen "Aflatoksin" maddesi bulunduğu gerekçesiyle önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da ihracatına yönelik engeli öne süreceklerdir.

Uğradığı zarar nedeniyle çıkış arayan Türk ihracatçı firmaların 2001 yılı mahsul fındığın satışının yapılması yönündeki baskılarına FİSKOBİRLİK Yönetim Kurulu Başkanı **Salih Erdem**, depolarda 124 bin ton 2001 ürünü bulunduğunu, bunların yağlık dışındaki vasıflarını tamamen kaybettiklerini söyleyerek 2003 ürünü fındık rekoltesinin düşük olması ve üreticinin piyasaya az fındık sürmesi nedeniyle ihracatçının zarar ettiğini belirtti. Erdem "Aylardır zararlarını kapatmak için FİSKOBİRLİK depolarında bulunan 2001 ürünü fındığı piyasaya sürmek için mücadele ediyorlar" dedi.

Türkiye'nin geçmiş yıllarda aflatoksin sorunu nedeniyle ihracatta büyük zararlara uğradığını hatırlatan **Salih Erdem**, "Özellikle İtalya ve İspanya büyük oranda hızla fındık dikimi yaparken, Türkiye'nin fındık konusundaki egemenliğini yıkmak için Türk fındığında "aflatoksin" olduğunu ileri sürmekte." dedi.

Geçmişte Avrupa'ya gerçekleştirdiğimiz ihracatımız güçleşmiş, ülke ekonomisi büyük zararlar etmişti. 2001 yılı fındığın piyasaya sürülmesi durumunda ihracatı baltalarlar" şeklinde açıklamalarda bulunmuştur.

(Samsun)

İHRACATÇININ FINDIK HÜSRANI

Ziraat Odalarının başlattığı "Fındığımızı ihtiyacımız kadar pazara indirin" sloganlı kampanyası üreticilerin katılımıyla etkisini buldu.

Fındık üreticisi, ürününü pazara indirmeyince ihracatçı zor durumda kaldı. İhracatçılar "Alivre" satış yöntemiyle hasattan önce Avrupalı alıcılarla kendili 220 dolardan bağlantı kurmuşlardı. Bu fiyat üzerinden anlaşmalarla fındığın iç piyasadaki fiyatını da 1 milyon 800 bin-2 milyon 200 bin civarında satın alma girişimlerine başlamıştır. Ancak iç piyasadaki fındığı FİSKOBİRLİK 2,5 milyon liradan almaya başlayınca, serbest piyasaya hakim olan ihracatçı şirketler bu fiyata yanaşmadan Ankara'da AKP hükümeti ile masaya oturarak spekülâtlük yolunu tercih etmişlerdir. Avrupalı alıcılar hasat öncesinde yapılan anlaşmalar sonucunda istenilen fiyatta fındık alamayınca anlaşmaları zora giren ihracatçı firmalar, FİSKO-

BİRLİK depolarında bekleyen 2001 yılı ürünü satın almak için girişimlerde bulunmuşlardır. Ancak Ziraat Odaları ve üreticilerin dayatmaları ile hükümet depolardaki fındığın satışının, 2003 yılı ürününün fiyatını etkilememesi için satışa sunulmayacağı açıklamasında bulunmuştu.

Üreticiler önceki yıllarda Eylül ve Ekim aylarında fındığını pazara indirdiği ve ihracatçı firmaların da dış bağlantılarını rahatlıkla "alivre satış" yöntemi ile hasattan önce pazarlığını yaparak fındık üzerinde etkilerini hissettirmişlerdir.

Ancak bu yıl üreticinin bilinçli hareket etmesi ile fındık alamadığı için ihracat yapamayan firmaların yıl içinde yaptığı satış anlaşmaları zora girmiştir. Üreticilerin ve Ziraat Odalarının "fiyat artırılırsa fındık pazara iner" dayatmasıyla, anlaşma yaptıkları fiyat üzerinden fındık gelmeyince Avrupalı alıcı şirketler, fiyatı 400 dolara çıkartma girişimlerinde bulundular.

Kota nedeniyle ürünler çürümeye terk ediliyor

Nüfusun yüzde 80'inin şeker pancarı üretimi ile geçimini sağladığı Muş'ta son yıllarda uygulanan kota nedeniyle üretici belirlenen tonajın üzerinden ürün satamıyor. Üreticinin elinde kalan mal çürümeye terk ediliyor.

DİHA'ya bilgi veren üreticilerden **Remzi Karaçelik**, kota uygulaması nedeniyle elinde 50 ton şeker pancarı kaldığını söyledi. Kota dışında kalan pancara düşük fiyat verildiğini de belirten Karaçelik, şunları söyledi:

"Ben Bulanık'ta yıllardır şeker pancarı üretimi yapıyorum. İlçeye bağlı 7 belde ile 76 köyün yüzde 80'i şeker pancarı ile geçimini sağlıyor. Şeker Fabrikası bize her yıl belli bir kota veriyor. Belirlenen tonajı geçtiğimiz zaman o ürün elimizde kalıyor. Mesela kota 50 ton olarak belirlenmişse bizden bu kadar mal alınmıyor. Geri kalanı ise elimizde kalıyor. Bu yıl 50 tona yakın ürün elimde kaldı. Kota kapsamındaki şeker pancarının kilosu 88 bin liradır. Kota dışında ka-

lana ise 30 bin lira veriliyor. Bana 70 bin liraya mal olan pancarı 30 bin liraya verdiğim an iflas ederim. Fakat başka çarem de yok. Hükümetin çiftçiye verdiği sözler vardı. Ancak yardım yerine bitirmeye çalışılıyor.. Ben şu an 6 nüfusa bakıyorum. Bunların geçimini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

'HER YIL KOTA İNDİRİLİYOR'

4 yıldır kota uygulaması olduğunu belirten üretici **Kasım Dilek** ise, Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü tarafından her yıl bir kota tarifesini gönderildiğini ve sürekli tonajda düşüş yapıldığını söyledi. Dilek, "İlk başta 150 ton kotam vardı, her sene düşürüle düşürüle 50 ton kotaya indi. Bu yıl 100 ton şeker pancarı ürettim, ancak elimde 50 ton kaldı. Kalan 50 ton şeker pancarımı çürümeye terk etmişim. Böyle devam etmesi durumunda çiftçilerin sonu gelecek. Tek çözüm kotanın kaldırılmasıdır" diye konuştu.

Tartım için verilen kantar yetmediği için günlerce kuyrukta beklediklerini belirten İbrahim Bağcı da, bazen bir hafta boyunca ürünlerinin içinde yer aldığı arabaların içinde yattıklarını söyledi. Bir yandan kota düşürülürken, diğer yanda kuyruklarda günlerce bekleyerek yıprandıklarını dile getiren Bağcı, "Bu sıkıntılarımızı Muş Milletvekili **Necmettin Dede** ile **Erkan Kemaloğlu**'na da ilettim. Bana daha önce dedikleri gibi çözeceğiz. Fakat bizden çıktıktan sonra unutuluyorlar. Bizi düşünen yok. Benim bu yıl bir anda 75 kotam kesildi.

Ben şimdi bu pancarı ne yapacağımı bilmiyorum. Geçinmek için artık başka yollara mı başvururum" diye kaydetti.

Muş Şeker Fabrikası yetkilileri ise, Genel Müdürlüğün belirlediği fabrikaya alınacak pancar miktarına ilişkin kota tarifesine göre hareket ettiklerini, özel bir uygulamalarının olmadığını söylediler.

Genel Müdürlük kent için her yıl belli bir tonaj belirliyor. Belirlenen bu kota üreticilere bildiriliyor, her üreticiden tespit edilen tonaj kadar ürün isteniyor. (DİHA)

Köylülerden hükümete sitem: “Bizi gözden mi çıkardınız?”

Türkiye'nin ilk şeker fabrikası olan Alpullu Şeker fabrikasının 78. Kampanya döneminin açılışında şeker pancarı üreten köylüler adına konuşma yapan Kırıkkale'nin Büyükmandıra Beldesinden üretici **Muammer Akay** AKP hükümetine “**bizi gözden mi çıkardınız**” diye seslenirken üretici köylülerin son zamanlarda zor şartlar altında da olsa ayakta durabilmek ve yaşam masraflarını karşılayabilmek amacı ile şeker pancarını ekmek zorunda olduğunu dile getirdi.

Akay konuşmasında Türkiye'de var olan % 35'lik tarım kesiminin yok edilmeye çalışıldığını belirtti ve böylelikle de Türkiye'de tarımın bitirilmek istendiğine dikkati çekerken var olan siyasi partilerin seçim zamanı geldiğinde üretici köylülere “**Benim Köylüm**” dediğini ancak bugün için iktidarda olan AKP hükümetinin köylülere haksızlık ederek Türkiye pazarına mısır tohumu veren ülkelerle işbirliği yaparak dışarıdan bilinçli bir şekilde şeker ve nişasta getirdiğini vurguladı.

Almanya'da ve Fransa'da mısır nişastasından elde edilen şeker üretiminin % 1'lerde tutulduğu halde bu rakamın Türkiye'de % 15'lere çıkarılmasını çok büyük haksızlık olarak değerlendiren Akay geçtiğimiz yıllarda pancar üreticisi olarak **Alpullu Şeker Fabrikası** ile yapmış oldukları Pancar Ekimi Sözleşmesi'nde kendilerine **Ekim avansı** adı altında ödenmekte olan bu avansların sözleşmede belirtilen aylarda değil yılın ikinci ayı olan şubat ayının sonunda yapıldığına açıklık kazandırırken, bu avansların

geç ödenmesi nedeni ile ekmiş oldukları şeker pancarının çapalama ve sulama giderlerinin karşılanabilmesi için üretici köylünün eşininin ve gelininin ziynet eşyalarını satmak zorunda kaldıklarını dile getirerek bu zor şartlar altında da olsa şeker pancarı üretimini köylünün elinden almak için elinden geleni ardına koymadığını sözlerine ekledi.

Akay Alpullu Şeker Fabrikası'nın Trakya köylüsüne uygulamış olduğu farklı kota uygulamasından dolayı Trakya köylüsüne hizmet verme özelliğini yitirdiği açıklamasında bulunurken Adapazarı'nda şeker pancarını Alpullu şeker fabrikasına işlenmek üzere naklini yapmaları ve Trakya köylüsünün üretimini kısıtlayarak Trakya köylüsünün kahve köşelerinde oturup küçülmesine göz yumanları lanetledi.

Şeker yasasına ve kota sistemine evet diye onay veren Koalisyon hükümetinin Türkiye çiftçisinden iyi bir ders aldığına değinen Akay, şimdi sıranın “biz bunları kaldıracacağız” diye söz vererek iktidara gelen AKP hükümetinde olduğunu belirterek gelenlerin gidenlerden hiçbir farkının olmadığını vurguladı.

Akay konuşmasının sonunda Alpullu Şeker Fabrikası'nda çalışmakta olan işçilere de seslenerek “Değerli işçi kardeşlerim bizler sizlerin düşmanı değiliz, ancak bu şirin fabrikada 3 ay gibi kısa bir süre çalıştırıp 9 ay yatırımlar toplumun sizlere olan bakış açısını değiştirmiştir. Bu ayıp sizlerin ayıbı değil değerli bürokratların ayıbıdır, en kötü şartlarda bile olsa sizleri koruyan yasaları var, ama işinizin sonu nereye dayanacak Allah bilir” dedi.

Öte yandan açılışa katılan üst düzey bürokrat ve basına vermiş olduğu öğle yemeğinde Akay'ın konuşmasını değerlendiren Alpullu Şeker Fabrikası Müdürü **Refik Kırıl**, Şeker Pancarına uygulanmakta olan kotanın önümüzdeki yıllarda Buğday ve Ayçiçeği gibi ürünlerde de uygulanacağını açıklarken kota uygulamasının çiftçinin aleyhine bir uygulama değil lehine bir uygulama olduğunu savundu.

Kırıl ayrıca kota uygulamasının başladığı günden bugüne şeker pancarı üreticilerinin üretmiş oldukları kota fazlası pancarın bedeli ödenerek alındığını ve üreticinin mağdur edilmediğini de sözlerine ekledi.

(Trakya'dan doğal muhabir)

Ekolojik fasulye elde kaldı

Dersim'in Ovacık ilçesinde uygulanan ekolojik tarımla elde edilen kuru fasulyeler üreticinin elinde kaldı. Ovacık ilçesinde Ulaşılabilir Yaşam Derneği'nin (UYD) köylüler ile beraber yürüttüğü **Tuncelililer Ovacık Kırsal Kalkınma Çalışmaları Projesi** kapsamında üretilen fasulyesinin ilk ürünü bu yıl eylül ayında alındı. Mayıs ayında ekilen ekolojik fasulye eylül ayında toplandıktan sonra paketlenerek satışa sunulurken toptan fiyatın 1 milyon 600 bin, perakende fiyatının ise 2 milyon olması ürünlere ilgiyi azalttı.

2 yıldır ekolojik tarım çalışmaları yapan UYD Başkanı **Çetin Altan Yerlikaya**, Türkiye'de üretilen fasulyenin ülke ihtiyacını karşıladığını, buna rağmen Çin ve bazı ülkelerden fasulye ithal edildiğini vurgulayarak ithal ürünlerin ekolojik tarımı engellediğini belirtti.

Ekolojik fasulye Dersim, Elazığ, Ankara, İstanbul, İzmir gibi yerlerde az sayıda işletmelere satılabiliyor. Üreticiler ürünü satarken pazar sorunu yaşıyorlar. Ekolojik üründe kimyasal madde, ilaç ve hormon bulunmuyor.

Ülkemiz 1980'li yıllara kadar dünyada tarım alanında kendi kendine yetebilen 7 ülkeden biriyken uygulanan IMF politikalarıyla hemen hemen bütün tarım ürünlerini ithal eder duruma getirildi.

Ülkemizde uygulanan IMF ve DB direktifleriyle tarımın tasfiyesi hız kazanmış durumda. Ülkemiz 1980'li yıllara kadar dünyada tarım alanında kendi kendine yetebilen 7 ülkeden biriyken uygulanan IMF politikalarıyla hemen hemen bütün tarım ürünlerini ithal eder duruma getirildi. Devletin tarımı bitirme saldırılarına her gün bir yenisi eklenerek köylüler üretmez duruma getirilmeye çalışılırken köylüler örgütsüz olmalarından kaynaklı devletin bu saldırılarına karşı ne yapacaklarını bilemez bir halde sorunlarının çözülmesini bekliyorlar. (Malatya)

Fındık Borsası Paneli yapıldı

Fındığın fiyatının serbest piyasa koşullarında oluşmasıyla gündeme gelen ve uluslararası ihtisas borsasının Türkiye'de kurulabileceği konusunun tartışıldığı “**Fındık Borsası**” paneli 8 Ekim 2003 tarihinde Ondokuz Mayıs Üniversitesi Ziraat Fakültesi tarafından yapıldı.

Ziraat Fakültesi'nin Konferans Salonu'nda düzenlenen ve **Dekan Prof. Dr. Yunus Pınar**'ın yönettiği panelde; Trabzon Ticaret Borsası (TTB) Yönetim Kurulu Başkanı **Sebahattin Arslantürk**, OMÜ Ziraat Fakültesi Tarım Ekonomisi Bölümü Yardımcısı **Doç. Dr. Mehmet Bozoğlu**, FİSKOBİRLİK Yönetim Kurulu Başkanı **Ömer Aydın**, Giresun Ticaret Borsası Meclis Başkanı **Ali Özogul**, FİSKOBİRLİK Genel Müdür Yardımcısı **Levent Ağca** katıldı.

Panelde konuşmacı olan FİSKOBİRLİK Genel Müdür Yardımcısı **Levent Ağca** fındığın 1960'lı yıllardan 2000'li yıllara kadar devlet tarafından desteklenmesi nedeniyle, desteklemelerin fındıkta arz fazlası sorunu yarattığı iddiası ile alıcıyla satıcının karşılaştığı so-

runlar nedeniyle üreticinin alıcı karşısında güçsüz kalacağına değinerek “ülkemizde fındığın koşulları Fındık Borsası kurulmasına hazır değil, çünkü arz fazlası gibi bir sorun var. Fındık Borsası kurulması durumunda ise, borsacılığın teknik boyutlarının tartışılması ve fındığın kendi yapısından kaynaklanan sorunlarının gözardı edilmemesi gerekir” diye konuştu.

TTB Yönetim Kurulu Başkanı **Sebahattin Arslantürk** de ihrac edilen fındığın büyük bir bölümünün Almanya'da işlem gördüğü için orada Fındık Borsası varmış gibi tabir edildiği ve bunun yanlış bir adlandırma olduğuna değindi.

OMÜ Ziraat Fakültesi Dekanı **Prof. Dr. Yunus Pınar** dünya fındık üretiminin büyük bölümünü elinde bulunduran Türkiye'de mutlaka bir Fındık Borsası'nın kurulması gerektiğini ve özellikle merkezinin Samsun'da olmasını istediğini belirtti..

(Samsun)

Samsun'da yapılan Fındık Borsası Panelinde fındık fiyatlarının serbest piyasa koşullarında oluşmasıyla gündeme gelen Uluslararası İhtisas Borsası'nın Türkiye'de kurulması tartışıldı.

4 MKP Gerillası şehit düştü

Cemal Keser

Tokat'ın Zile ilçesinde 12 Ekim 2003 tarihinde devletin kolluk güçleriyle çatışmaya giren M K P - H K O (Halk Kurtuluş Ordusu) savaşçılarından Zeynel

şehit düşenlerin mücadele arkadaşlarının yanı sıra Partizan ve diğer devrimci çevrelerle birlikte yaklaşık 400 kişi katıldı.

"Cemal yoldaş ölümsüzdür", "Kenan yoldaş ölümsüzdür"

Kenan Kösedenez

sloganlarını atarak Cemevinden çıkan grup "Halk savaşçıları ölümsüzdür" yazılı pankartla yürüyüşe geçti. Ancak anayola çıktıktan sonra çevik kuvvet yürüyüşe izin veremeyerek barikat kurdu. Otobüslerle gidilen Cebeci Mezarlığı'nda grup "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Devrim şe-

hitleri ölümsüzdür", "Biz biz biz işçinin köylünün yiğit sesiyiz. Namluya sürülmüş halk mermisiyiz" sloganlarını atarak cenazeleri toprağa verdi.

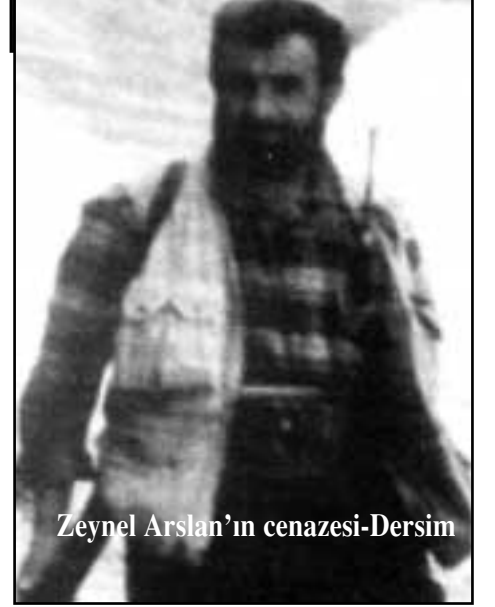
Devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun yapılmasıyla aileleri ve arkadaşları tarafından Kenan Kösedenez ve Cemal Keser'in mücadele yaşamları anlatıldı ve "Bu ısrar ve inat; Biz kazanacağız! Halk kazanacak! Halk savaşı kazanacak! diyerek mevzi oluşturmaya çalışıyor ve oluşturulan bu mevzilerde yeni demokratik iktidarlar tesis etmeyi amaçlıyorlar. Bu amaç tüm halkın amacı olmalıdır. Dolayısıyla devrimci savaşçılarımızı sahiplenirken iktidarı ve iktidarın şiarlarını kavrayışımızla haykırmalıyız. Anıları önünde saygıyla eğilirken bu bilinçle haykırıyor, bu bilinçle anıyoruz" denildi.

Mezarlara karanfil koyan kitle "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarını atarak dağıldı. Erol Baştuğ'un cenazesi memleketi olan Tokat'ta toprağa verildi. (İstanbul)

Zeynel Aslan'ın (Pala İsmail) cenazesi ise 14 Ekim'de Tunceli Dalören Köyü Kalayan mezarında toprağa verildi. Aslan için düzenlenen törende 'İktidar namlunun ucundadır' şeklinde sloganlar atıldı.

Gece yarısı köye getirilen Aslan'ın cenazesi alkışlarla minübüsten indirilirken ve toprağa verilirken "İktidar namluların ucundadır", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "İsmail yoldaş ölümsüzdür", "İsmail yoldaş bizim canımız feda olsun kanımız" sloganları atıldı.

Gece geç saatlerden sabah saatlerine kadar Aslan'ın cenazesi başından ayrılmayan

Zeynel Arslan'ın cenazesi-Dersim

aile, Aslan'ın yüzünde bulunan kanları kendi elleri ile sildi. Aslan, İstanbul ve yurtdışından gelen akrabaları beklendikten sonra Hozat Belediyesi'ne ait cenaze yıkama aracında yıkanarak köy mezarlığına götürüldü. Köy mezarlığında toprağa verilen Aslan'ın cenazesine, Kürtçe ağıtlar yakan yakınlarının yanı sıra çevre köylerden ve Hozat'tan yaklaşık 300 kişi katıldı. (Malatya)

Dersim'de operasyonlar yoğunlaşıyor

Munzur Çevre Derneği 1. Olağan Genel Kurulu yapıldı

6 Şubat 2003 tarihinde 19 kurucu üyenin katılımıyla kurulan Munzur Çevre, Kültür ve Dayanışma Derneği, 19 Ekim Pazar günü Zeytinburnu Panaroma Otel'de 1. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi.

Saygı duruşuyla başlayan

Genel Kurul'da öncelikle kuruluşundan bugüne yapılan faaliyetlerin özetlendiği Faaliyet Raporu sunuldu. Faaliyet Raporu üzerine üyelerin yaptığı konuşmalarda genel olarak Munzur'un güzelliklerine değinildi. Munzur'un barajlar yapılarak yok edilmek istenmesine dikkat çekilen konuşmaların ardından 6 Şubat-19 Ekim 2003 tarihleri arasında gelir giderlerin yer aldığı Mali Rapor okundu.

Varolan tüzükte Yönetim Kurulu'nun çalışma yöntemi ile ilgili değişiklik yapılması önerisi üzerine tüzükteki çeşitli maddelerde değişikliğe gidildi. Ardından Yönetim, Denetleme ve Disiplin Kurullarının seçimine

geçildi. Blok listeye girilen seçimde seçime katılan üyelerin oy çokluğuyla (75 oy) Yönetim, Denetleme ve Disiplin Kurulları belirlendi.

Çeşitli kişi ve kurum temsilcilerinin de konuk olarak katıldığı Genel Kurul'a Tunceli Milletvekili Sinan Yerlikaya, Sarıgazi Belediye Başkanı Fikret Şahin, 78'liler Vakfı Yönetim Kurulu, Umut Yayımcılık ve Tohum Kültür Merkezi de birer mesaj göndererek çevreyi ve insanı merkezine alan Munzur Çevre, Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 1. Olağan Genel Kurulunun ve bundan sonraki çalışmalarının başarılı geçmesini dilediler. (İstanbul)

HPG gerillalarının T. Kürdistanı'na girmesi ve çeşitli misilleme eylemleri yapmasının ardından devletin kolluk güçleri geniş çaplı operasyonlar başlattı. Bu operasyonların bir ayağı da Dersim'de gerçekleştiriliyor. Geçmiş yıllarda da senede iki defa, bahar operasyonu ve sonbahar operasyonu yapılırdı. Amaç sonbaharda, gerillaların barınaklarını, kışlık ihtiyaçlarını tamamlayamadan baskın yapmak, baharda ise gerillalar barınak sürecinden çıkıp faaliyetlerine başlamadan gerillaya kayıp verdirerek toparlanmasını engellemek. Devletin bu amaçla bir süredir başlattığı operasyonlarda özellikle Çemişgezek, Hozat, Pertek ve Ovacık bölgelerine yoğunlaşan asker, özel tim ve JİTEM elemanları hemen hemen her gün operasyonlara çıkıyorlar. Bu operasyonlar sırasında 10 Ekim Cuma günü Ovacık ilçesinin Kuşluca köyünde askerler ile HPG gerillaları arasında çıkan çatışmada 4 HPG gerillası şehit düşerken 1 HPG gerillasının da yaralı yakalandığı iddia edildi.

Şehit düşen gerillalar, Ovacık belediyesi tarafından numaralandırılarak Ovacık Sultan Mezarlığı'nda toprağa verildi. Bu gelişmenin ardından HPG güçlerinin yaptıkları misilleme eyleminde 1 Özel Tim elemanı ölürken, 7 askerinin de ağır yaralandığı alınan haberler arasında. (Malatya)

ILPS'DEN PANEL

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi, (ILPS), 18 Ekim günü Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesinde "ILPS ve Sendikal Mücadele" konulu bir söyleşi düzenledi. Söyleşiye Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya**, Devrimci Demokratik Sendikal Birlik adına **Mustafa Özgül** ve ILPS adına **Elisabeth Brunner** katıldı.

Hasan Sonkaya'nın uluslararası mücadelenin öneminden ve bunun içinde kendilerinin de aktif üyesi olduğu ILPS'nin öneminden bahsederek açılışını yaptığı söyleşide ilk sözü ILPS temsilcisine verdi. Brunner, "emperyalizme karşı olmak için öncelikle emperyalizmi iyi kavramak gerekir" diyerek öncelikle emperyalizmi ve emperyalist küreselleşme masalını anlattı. Ardından konuşmasına ILPS'nin kurluma ihtiyacını ve amaçlarını aktaran Brunner: "ILPS 1999 yılında DTÖ'nün Seattle'de düzenlediği toplantı sonucunda değişik örgütler tarafından kuruldu. Anti emperyalist, demokratik enterasyonal bir hareket olan ILPS'nin üyeleri arasında Türkiye'den de kurumlar ve Türkiye Seksiyonu olarak mücadelesini

sürdürüyor" dedi. ILPS'nin gündeme aldığı konulardan 5. maddesinin **işçi sınıfının mücadelesi** olduğuna dikkat çeken Elisabeth Brunner, bu konuda **ilerici, demokratik tüm işçi ve kamu emekçisi sendikalarını ILPS'ye katılmaya ve bu maddeyi ilerletmeye** çağırdı.

Ardından sözü alan DDSB adına konuşan Mustafa Özgül de öncelikle işçi sınıfı mücadelesinde sendikaların yerine ancak günümüzde varolan sendikaların çoğunun sarı ve reformist niteliğine dikkat çekerek konuşmasına başladı. Bir işyerindeki soruna diğer işyerleri nasıl kayıtsız kalamazsa, bir ülkedeki yaşanan sorunlara, emperyalist saldırganlığa karşı da diğer ülkelerin halklarının kayıtsız kalamayacağını çarpıcı örnekler vererek açıklayan Özgül, "Özellikle 1980'den sonra sendikacı modeli yaratıldı. En iyi sendikacı işverenle hiçbir sorun olmadan çözen sendikacı oldu. Aslında **en iyi sendikacı sorunları işçile birlikte çözen sendikacıdır**. En iyi sendikacı kendisini aratmayan sendikacıdır. '80 sonrası işçiler atıl duruma getirildi ve sendikacılar da değiştirilerek

işçinin ipini çekti. Bugün ise sendikaların büyük bir çoğunluğu devletle, sermaye ile işbirliği halindedir" dedi. DDSB'nin de önemini burada çıktığını vurgulayan Özgül, çözümü bu örgütlülük içinde, beraberce bulacaklarını ifade etti.

Bu konuşmaların ardından soru cevap bölümüne geçilen söyleşide katılımcılar

da hem sorularıyla ve hem de düşünceleriyle ifade ederek katkıda bulundular.

Bu arada söyleşiden haberdar olan jandarmannın sendika çevresinde gün boyu devriye gezmesi ve kimlik kontrolü yapması dikkat çekiciydi. Söyleşi **Domane Dersim**'in verdiği dinleti ile son buldu.

(İstanbul)

Atılım 10. yılına girdi

8 Ekim 1995 tarihinde yayın hayatına başlayan Yeni Atılım Gazetesi 9. yılını geride bırakarak 10. yılını kutladı.

10 Ekim 2003 tarihinde saat 20:30'da Kadırga Kültür Merkezi'nde yaptığı kokteyle geçmişten günümüze Atılım anlatıldı.

Devrim ve komünizm şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinlik Atılım gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **İbrahim Çiçek**'in açılış konuşmasıyla devam etti.

Birçok kurum ve gazetenin de yer aldığı kokteyle gelen mesajlara da yer verildi.

Mesajlar arasında Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutuklularından **MLKP tutsakları** imzalı metnin yanında Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan İşçi-köylü gazetesi çalışanı **Memik Horuz**'un da mesajına yer verildi. Bunun yanı sıra, **Devrimci Hareket**, Devrimci Demokrasi, **Özgür-Der** ve **İşçi-köylü** gazetesinin mesajları okundu. **Mihri Belli**'nin "Atılım nedir" sorusuna cevabını vererek İbrahim'i anlattığı konuşmanın ardından yine Atılım gazetesi kurucularından **Mukaddes Çelik** kısa bir konuşma yaptı. Kısa bir süre önce tutuklanan Atılım gazetesi çalışanlarından **Necati Abay** da "Beni tutuklu olduğum sürede yalnız bırakmayan kurumlara teşekkür ediyorum" dedi.

Konuşmaların ardından çalışmalarını BEKSAV bünyesinde sürdüren **Grup Vardiya** kısa bir dinleti sundu.

Dinletinin ardından 95'den 2003'e Atılım'ı anlatan dia gösterimiyle kokteyl sona erdi.

(H. Merkezi)

Devrimci basın susturulamaz

14 Ekim gece saat 03:30'da Gençlik Gelecektir Dergisi, Okmeydanı Halkın Sesi Gazetesi ve İstanbul Gençlik Derneği polis baskınına uğradı. Gece vaktinde kapıları kırarak içeri giren polis, dernek çalışanlarını tartaklayarak gözaltına aldı. Gazete ve dergi yetkilileri olayı kınayarak, "AKP iktidarının ne kadar demokratikleştiğini bir kez daha gördük" dedi. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde konuşuya ilişkin açıklama yapan Okmeydanı Halkının Sesi Gazetesi imtiyaz sahibi Musa Aykanat, baskın sırasında binada bulunan gazete çalışanlarının tartaklanarak gözaltına alındığını, bilgisayar, dergi arşivi ve eşyalara da keyfi biçimde el konulduğunu söyledi. Bina içindeki tüm kapıların ve binanın ana kapısının mühürlendiğini ifade eden Aykanat, mühürlerin kaldırılmasını istedi.

TAYAD yaptığı açıklamada baskınlar sonucu gözaltına alınan 8 kişinin bir an önce serbest bırakılmasını istedi.

Öte yandan 5 Ekim'de İkitelli'de dağıtım yapan Mücadele Birliği Dergisi dağıtımçılarına önce resmi polislerin fi-

ili olarak saldırdığı, daha sonra da resmi ve sivil polislerin ateş açtığı bildirildi. Dergi dağıtımçılarına yara almadan kurtulduğu olay, Mücadele Birliği dergisi okurları tarafından 10 Ekim 2003 tarihinde kamuoyuna yazılı bir açıklama yapıldı.

Bir diğer keyfi gözaltıya da Yeniden Özgür Gündem Gazetesi maruz kaldı. Gazetenin 17 Ekim 2003 tarihinde Elazığ Bürosu'na yapılan baskında temsilci Cuma Karataş, Batman Temsilcisi İrfan Aydın ve gazete dağıtımcısı Ali Konar gözaltına alındı. İfadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Bu saldırıların Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı "bundan sonra terör örgütlerinin eylemleri artacaktır ve bu eylemleri gazeteci kılığına girerek yapacakları istihbaratı alınmıştır" açıklamasından kısa bir süre sonra yapılması saldırıların tesadüfi değil, planlı bir saldırı olduğunu göstermektedir.

İŞKENCEYLE topluma kazandırma!

15 Şubat 2003 tarihinde gözaltına alınan İğdir DEHAP Gençlik Kolları Üyesi 6 kişiye gözaltında işkence yaptıkları iddiasıyla haklarında dava açılan TEM Komiseri **Turgut Tatar** ve polislerle "sağlam raporu vererek sahte evrak düzenlediği" belirtilen Dr. **Metin Şimşek**'in yargılanmasına devam edildi. Avukat **Haydar Mızrak** müvekkillerinin işkence gördüğünü ve polislerin cezalandırılması gerektiğini söyledi. Ağır işkence sonucu vücudunda yaralar oluşan **Resul Gür**'ün Adli Tıp Kurumu'na sevki kararlaştırıldı. Sanık Komiser **Turgut Tatar** yaptığı savunmada, işkence iddialarını reddetti ve "ben kimseye işkence yapmadım; ama bu gençleri topluma kazandıracam" diyerek topluma kazandırmak için yeni bir yöntem(!) bulunduğunu açıklamış oldu. Devlet ve koruyucuları için hiç de yeni olmayan bu yöntem, sadece bu defa bahanesi değiştirilerek "kazandırma" amaçlı bir görünüme bürünmüş oldu. İşkence gören Resul Gür "Bize işkence yapan kişi bizi topluma kazandırmak istiyor. Önce kendilerini topluma kazandırsınlar" diye çıkıştı. Duruşma 12 Kasım'a ertelendi.

(H. Merkezi)

El altından demokratikleşiyoruz(!)

AB'ye Uyum Yasaları çerçevesinde "demokratikleşme" yolunda hızlı(!) adımlar atan TC, bu söylemlerini uygulamalarıyla perçinliyor. Başta hapishaneler olmak üzere T. Kürdistanı'nda ve diğer bölgelerde ve emekçi halkımızın yaşamının her alanında bu uygulamaları net bir şekilde görebiliyoruz. Üniversitelerde hak arayan öğrenci de, hakkını arayan işçi de, tarımın yok edilmesine karşı çıkan köylü de karşısında "gocuklu celep"i buluyor copuy-

la. İşte "demokratikleşme" uygulamalarından naçiz birkaç örnek;

*Malatya E Tipi Hapishanesi'nde kalan **Gülây Efendioğlu** ve **Özlem Aydın** adlı iki tutsak ve dört arkadaşına, türkü söyledikleri(!) için önce ikişer ay görüşmeme cezası, daha sonra da avukat ve yakınlarıyla ikişer ay görüşmeme cezası verildi. "Türkü cezası" verilen 6 tutsak adliyeye götürüldükleri sırada 25 jandarmanın saldırısına uğradı. Saldıranlar hakkında yapı-

lan suç duyurusu ilgili makamlara iletilmeyerek yasal hakları engellendi. Ayrıca jandarma elleri kelepçeli kadın tutsakların "kendilerini dövdükleri" iddiasıyla suç duyurusunda bulundu!

*Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutulan Wernicke Korsakoff hastası olan **Hüseyin Tut**, karara bağlanan davasında savunma yapamadı. Çünkü Tut'a dava dosyasına ilişkin bilgi veren avukatının söylediklerini not etmek için kağıt kalem verilmedi! Savunması "güvenlik" uygulamalarına takılan Tut, savunma yapamadığı davasından ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası aldı.

*Diyarbakır Barosu Başkanı Avukat **Sezgin Tanrıku** ve 3 avukat hakkında, Lice ve Kulp ilçelerindeki köy boşaltma davasında köylülerin avukatlığını yaptığı için "görevlerini kötüye kullanmak" suçundan(!) açılan davada, mahkemeye 3 kişinin X-ray cihazı olduğu halde silahlarıyla geldiği ortaya çıktı. Mahkemeye giren sanık yakınlarının didik didik arandığı ortamda, ne tesadüf ki girenler JİTEM mensubu(!) Her ne kadar böyle bir açıklama yapılmamış olsa da avukatlara davanın dönemin Jandarma Bölge Komutanı Levent Ersöz'ün suç duyurusuyla açılması, olayın ardındakileri

açığa çıkartıyor.

***Diyarbakır**'ın **Hani** ilçesinde 2 çocuğun yüzüne dışkı sürüldüğüne ilişkin açılan soruşturmada mesafe alınmazken, mağdurlardan M.O.'nun babası "Çocuğunun ölümle tehdit edildiği" yönündeki şikayeti üzerine soruşturma açıldı. Olayı gündeme getiren DİHA muhabirinin ifadesi alındı. Görgü tanıklarının ve çocukların olayın olduğu yönündeki ifadeleri, İHD ve Baro'nun olayı doğrulayan raporlarına rağmen iddialar davaya dönüştürülemedi.

*6. Uyum Paketi'nde DGM suçları kapsamında olanlara da avukattan yararlanma hakkı getirilmesine rağmen DEHAP **Ovacık İlçe Başkanı Kemal Dinlergüler**'in Ovacık Jandarma Komutanlığı'nda ifadesi alınırken avukatı ile görüşmesi engellendi.

İnsan hakları ihlalleri, baskı, yargısız infaz gibi konularda örnek bulma sıkıntısı çekmediğimiz ülkemizden aldığımız üstteki örnekler "el altından demokratikleşmemizin" uygulamaları olsa gerek(!) Sistemin söylemiyle, uygulamaları arasındaki çelişki bir kez daha maskesini düşürüp, gerçek kimliğini gözler önüne sermektedir.

(H. Merkezi)

Diyarbakır İHD Eylül Ayı Raporu'nu açıkladı

İHD, Eylül ayında bölgede 430 hak ihlali yapıldığını, bu ihlallerden 103'ünün ise Diyarbakır'da yaşandığını açıkladı.

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Av. **Selahattin Demirtaş**, Eylül Ayı Hak İhlalleri Raporu'nu basın toplantısıyla açıkladı. Patlayıcı maddeler ve mayınlar nedeniyle çok sayıda insanın yaşamını yitirdiğini ve yaralandığını belirten Demirtaş, en küçük demokratik etkinliklerin bile yasaklandığını, basın açıklamalarına müdahale edildiğini söyledi. Urfa, Bingöl, Van ve Siirt'te idarecilerin keyfi uygulamalarına dikkat çekerek "düşünce ve ifade özgürlüğünün olmadığını, basın açıklamasına katılan, imza atan ya da destekleyen sendika yöneticilerine idari ve adli soruşturmanın açıldığını, işkence ve kötü muamelelerin yerini korumaya de-

vam ettiğini" belirtti.

HAK İHLALLERİ HIZ KESMEDİ

Demirtaş, Eylül ayında bölgedeki İHD şubelerinin kayıtları ile basından derlenen haberlerden yola çıkılarak 430 hak ihlali tespit ettiklerini belirtti.

Yaşanan hak ihlalleri şöyle sıralandı;

"Çatışmada yaşamını yitirenler: 1; Yargısız infazlar: 5 ölü, 3 yaralı; Mayın ve patlayıcı madde: 5 ölü, 4 yaralı; Gözaltı: 139; İşkence: 15; Kayıp: 1; Tutuklanma: 20; Eylemlere müdahale: 18 gözaltı, 7 yaralanma; Arazi yakma: 1; Göç: 3 bin kişi; İşten atılma: 2; Düşünce özgürlüğüne yönelik soruşturma ve ceza: 159; Kapatılan STÖ: 1; Yasaklanan etkinlik: 1; Yasaklanan yayın: 18; Hapishanelerde sevk talebi: 3; İşkence: 2; Hapishane sorunları: 9; Diğerleri 90 olarak belirtildi. (H. Merkezi)

SES MERSİN ŞUBESİ'NDEN TECRİT PROTESTOSU

SES Mersin Şubesi hapishanelerde yaşanan tecrit ve izolasyona dikkat çekmek için bir basın açıklaması yaptı. Birçok sivil toplum örgütü ve siyasi parti temsilcilerinin de katılımıyla yapılan açıklamada SES Mersin Şube Başkanı **Abbas Koluçak**, hapishanelerde tecrit ve izolasyon uygulamasının boyutlandığını söyledi.

Koluçak, sağlık hakkının Anayasa'da güvence altına alındığına vurgu

yaparak, "Bir insanın tecrit koşullarında yaşama süresi TCK'da 8 ay olarak bilinmesine rağmen devam eden uygulamalar aynı zamanda hukuk dışıdır. Cezaevlerinde uygulanan tecrit ve izolasyon, yaşatmak yerine öldürmeyi hedef almaktadır" dedi. Koluçak, hapishanelerde Anayasa ve uluslararası sözleşmelere uygun koşulların yaratılması için tüm yetkilileri sorumlu davranmaya çağırıldı. (Mersin)

AİHM korkusu, subaya işkence davası açtırdı

Muş'ta kendilerine işkence yapmakla suçladıkları bir astsubay hakkında dava açtıramayan biri lise müdürü 3 kişi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) İşkenceyi İzleme Komitesi'ne başvurunca sonuç aldı.

Muş Lisesi Müdürü **Görgü Koçlardan**, terzilik yapan **Sadrettin Sosan** ile **Atik Peker** isimli şahıslar "Hizbullah örgütüne yardım ve yataklık" suçundan 25 Mart 2002'de Muş Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı askerlerce gözaltına alındı. 4 gün gözaltında kalan Koçlardan, Sosan ve Peker, çıkarıldıkları Muş Sulh Ceza Mahkemesi'nce tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Serbest kalan Muş Lisesi Müdürü Koçlardan, avukatı Mensur Işık aracılığıyla gözaltında kendisine işkence yaptığı iddiasıyla Alay Komutanlığı'nda görevli Astsubay **Mahir Özbayrak** hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Koçlardan, savcılığa sağ kulak memesi ve etrafında 5-10 santimetre şişlik oluştuğunu gösteren doktor raporunu da sundu. Ancak savcılık, soruşturmaya gerek olmadığına karar vererek şikayeti işleme koymadı.

Koçlardan, bunun üzerine avukatı **Mensur Işık** aracılığıyla AİHM İşkenceyi İzleme Komitesi'ne başvurdu. DİHA'ya bilgi veren Avukat Mensur Işık,

komitenin şikayeti Adalet Bakanlığı'na bildirmesi üzerine savcılığın yeniden soruşturma başlattığını belirterek, "Adalet Bakanlığı AİHM İşkenceyi İzleme Komitesinin isteği üzerine Muş Savcılığına talimat göndererek olayın yeniden soruşturulmasını istedi. Bunun üzerine Muş Cumhuriyet Savcılığı, işkenceye ismi karışan Astsubay Mahir Özbayrak hakkında soruşturma başlattı. Şu anda Düzcce Jandarma Komutanlığı Asayiş Müdürlüğünde Astsubay olarak görev yapan Özbayrak'ın ifadesi talimatla alındı" dedi.

Daha sonra Astsubay Mahir Özbayrak hakkında Muş Ağır Ceza Mahkemesi'nde TCK'nın 243. maddesi uyarınca "cürüm söyletmek için işkence yapmak" suçundan dava açıldığını belirten Işık, şöyle devam etti: "Davanın ilk duruşması 16 Ekim günü yapıldı. Duruşmaya müvekkillerim katıldı. Kendilerine işkence yapıldığını tekrarladılar. İşkence yapan astsubay Mahir Özbayrak ise talimatla alınan ifadesinde işkence yapmadığını, istihbarattan **Aslan Toktadağ** ile **Alim Türker**'in sorgulamaya katıldığını, deşifre olmamaları için de alınan ifadeleri kendisine imzalattıklarını söylüyor. Duruşma astsubay tarafından adı verilen bu iki istihbarat görevlisinin de dinlenmesi için 13 Kasım 2003 tarihine ertelendi." (DİHA)

İşkence devam ediyor

Fahrettin Keskin

Ümraniye Hapishanesi'nde 19 Aralık katliamını yaşayan buradan Edirne F tipi Hapishanesi'ne götürülen **Ufuk Keskin** 16 yıldır ağır şeker hastası olmasına rağmen tedavisi engellenerek ölüme terk ediliyor. Babası **Fahrettin Keskin**'in yaptığı yazılı açıklamada günde 4 defa insülin iğnesi olması ve diyet yapması gereken Keskin'e iğneleri verilmediğinde komaya girdiği, hastaneye gidiş gelişlerde kendisine dayak atıldığı, Edirne F Tipi Hapishanesi Müdürü **Emrullah Turan**'ın "Sen örgüt militanısın, çıksan beni öldürürsün" diyerek gardiyanlara tuttuğu Keskin'i kendinden geçinceye kadar dövdüğü, ve bundan kaynaklı vücudunun pekçok yerinde yaralar oluştuğu anlattı.

20 Eylül 2003 tarihinde Kandıra F Tipi Hapishanesi'ne götürülen Keskin Kandıra Jandarmasına teslim ediliyor. Teslim alırken jandarma Subayı üst araması yapmak istiyor. Kendisine "soyun" denilince tepki gösteren Keskin "Aramanızı yaptınız zaten, jandarma ile elim kelepçeli geliyorum" diyerek tepki gösteriyor. Jandarma ısrarla çı-

rılçılık soyunmasını istiyor. Keskin "yaptığımız onursuz bir harekettir" diyerek karşı çıkıyor. Bunun üzerine yere yatırılıp çırılçıplak vahşi şekilde dövülüyor. Bunun üzerine Keskin, Savcılığa suç duyurusunda bulunuyor. Doktora çıkmak istiyor. Ancak doktora gönderilmeyerek 2 kişilik hücreye kapatılıyor. Fahrettin Keskin açıklamasının sonunda da şunları belirtti; "Hani cezaevlerinde işkence yok diyorlar. **Cezaevlerinde işkence var, tecrit var, ölüm var.** Gardiyanlar geceleri ve gündüzleri istediği insanı, istediği şekilde dövüp işkence yapabiliyor. Benim çocuğum birinci derecede şeker hastası. Tedavisi yapılmadığı gibi duruşmalara gidiş-gelişlerde, doktora götürmelerinde ve bir cezaevinden başka bir cezaevine gidişlerinde devamlı dayak yemiştir ve halen de yemektedir. Adalet Bakanı F tiplerini kamuoyuna güllük gülistanlık tanıtıyor. Yok böyle bir şey. Tecrit tutuklu ve hükümlüler gibi biz ailelere de uygulanıyor. Cezaevlerine girişlerde idare tarafından taciz edilir bir şekilde aranıyor."

(H. Merkezi)

TAYAD'DAN FORUM

TAYAD'lı aileler, 18 Ekim 2003 günü Saat 14:00'da **Mecidiyeköy Kültür Merkezi**'nde "Tecrit Nedir?" konulu bir forum düzenledi.

Aydın, yazar ve gazetecilerin konuşmacı olarak katıldığı forumun birinci bölümünde konuşmacılar tek tek tecriti açıkladılar.

İlk olarak konuşan gazeteci yazar **Ragıp Zarakolu**, Tecridin sadece F tipi hapishanelerde olmadığını, devletin Irak'a yönelik izlediği politikanın bu saldırılardan bağımsız olmadığını ve bugün toplumun tüm kesimlerinin uygulanan F tipi tecritle birlikte tüm bu saldırılara örgütlü bir karşı koyuş gerçekleştirmesi gerektiğini vurguladı. Sırasıyla; yazar **Haluk Gerger**, şair **Ruhan Mavruk**, Özgür-Der başkanı **Hülya Şekerci**, Müzisyen **Bilgesu Erenus**, Sessiz Ölüm filminin Yönetmeni **Hüseyin Karatay** ve Av. **Selçuk Kozagaçlı** konuştu.

Av. Kozagaçlı, tecritin ne anlama geldiğini, devletin tecrit uygulamasıyla ne amaçladığını

anlattı. Ölüm Orucu eylemine, devletin bu eylemi boşa çıkartmak için gerçekleştirdiği tahliye saldırısına değinerek, Ölüm Orucu eyleminin bugün için kazandığını vurguladı. Son sözü iki kızını ölüm orucu direnişinde şehit veren **Ahmet Kulaksız** aldı. Kulaksız konuşmasında "2 kızımı ard arda şehit verirken onların düşündükleri ve yaşadıkları beni çok etkiledi. Kızım Canan 'Bedeller pay edilirken kime ne kadar verileceği belli olmaz ki' demişti. Bu sözü bende derin bir iz bıraktı" dedi. Kulaksız bugün Filistin'de, Irak'ta devam eden direniş destek vermenin bir görev olduğunu vurgulayarak F tiplerinde devam eden Ölüm Orucu direnişine de değinerek "zaferi bütün insanlık, kurum ve kuruluşlarla kutlamak istiyoruz" dedi. Birinci bölüm Ahmet Kulaksız'ın yaptığı konuşmayla son bulurken ikinci bölüm soru ve cevaplarla devam etti. Forum saat 18:00'da sona erdi.

"Saldırıların tezkereyle bir ilgisi yok"(!)

Irak'a asker göndermeyle ilgili olarak tezkere Meclis'te kabul edilmesinden sonra hükümeti oluşturan AKP'nin parti binalarında çeşitli patlamalar meydana geldi. Yapılan eylemler üzerine Başbakan **Recep Tayyip Erdoğan**, "Saldırıların tezkere ile ilgisi yok"(!) açıklamasını yaptı. Ancak bununla beraber eylemlerin niçin yapıldığına verecek bir cevap da bulamadı. Tezkere kabul edildikten sonra gerçekleştirilen eylemlerden bazıları şunlar:

*16 Ekim 2003 Perşembe günü **AKP Genel Merkezi** ile Köprülü İş Merkezi arasında bırakılan bir paket, TEM ekipleri tarafından fünye ile patlatıldı.

*AKP **İstanbul İl Başkanlığı** binasının arka tarafında ve Beşiktaş İlçe Başkanlığı'nın

bulunduğu binada ses bombası patladı.

***İzmir**'de Gaziosmanpaşa Bulvarı'nda il, 9 Eylül Medyanı'ndaki Konak İlçe Başkanlığı binalarının önünde patlamalar oldu.

*15 Ekim Çarşamba akşamı 20:00 sıralarında **Dicle**'de İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne ait polis noktasına taciz ateşi açıldı. Uzun namlulu silahlarla yapılan saldırıda bir polis hafif yaralandı. Eylemden sonra, Özel Harekat Timleri şehri yaklaşık bir saat süreyle taradı. Dicle'nin kırsal alanında askerler ve korucuların operasyon yaptığı bildirildi.

*15 Ekim Çarşamba gecesi **Adana**'da Kürkçüler E Tipi Kapalı Hapishanesi'ne tutuklu taşıyan askeri araca uzun namlulu silahlarla yapılan saldırıda 1 asker öldü, 1 uzman çavuş ağır yaralandı.

TAYAD'lı Ailelerin Çadır Talebi Sürüyor

Yaklaşık 1 ay önce çadır talebiyle **Abdi İpekçi Parkı**'na gelen ailelerle bir söyleşi gerçekleştirdik.

TAYAD'lı Aileler: Çadır açmak demokratik talebimizdir. Çadırımızı alıp geldik. Başvuruda bulduk izin vermediler. Basın ve etraftaki kalabalık dağılınca bize saldırdılar. Bir arkadaşımızın kolu çatladı.

Eyleminizin amacı nedir?

Çadır açma talebiyle burada oturuyoruz. Bir yandan da ölüm orucu ve tecriti anlatıyoruz. Temel talebimiz çadır ve verilene kadar oturmaya devam edeceğiz. Açlık grevi ile başladık. Şu anda devam ediyor. 51 gündür buradayız.

Bu süre içinde girişimde buldunuz mu?

Gözaltına alındıktan 3-4 gün sonra tekrar valiliğe başvuruda bulduk. Valinin tavrı çok çarpıcıydı. "Çadırın tek çivisini çaktığı-

nızda saçınızdan, başınızdan sürükletir aldırırım sizi" şeklinde konuştu.

Polis sizi rahatsız ediyor mu?

3-4 gün öncesine kadar pek fazla yaklaşmıyorlardı. Bundan bir hafta önce Yıldız ablanın üzerine araba sürdüler, az kalsın eziliyordu. Özellikle arabaları önümüze koyuyorlar, araba farlarını yakıp söndürüyorlar. Sivil polis yoğunluğu birkaç gündür fazla. Sürekli taciz ediyorlar.

Eyleminiz ne zamana kadar sürecek?

Bizim amacımız burada çadır açabilmek. Tecrit işkencesi, ölüm orucu kadar acil bir konu yok. İlk günlere göre insanların ciddi yaklaşımları var. Kahvehanelerdeki sohbetlerde öğrenen insanlar var. F tipi kapatılmadı mı diyenler var. Onun için oturmaya, sesimizi duyurmaya devam edeceğiz. (Ankara)

TAYAD'dan Ölüm Orucu'na duyarlılık çağrısı

Basın açıklaması yapan Ayşe Arapgirli, ölüm oruçlarında 107 kişinin hayatını kaybettiğini ve 500 kişinin sakat kaldığını belirterek, "Bir savaşta bile ancak bu kadar kan akabilirdi. Akan onca kana rağmen, AKP iktidarı hala kana doymamış ki, tecridi kaldırmak, sorunu çözmek için adım atmıyor" dedi.

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD), tecrite karşı başlatılan ölüm orucu eyleminin dördüncü yılına girdiğini hatırlatarak, herkesi duyarlı olmaya çağırdı. TAYAD tarafından yapılan yazılı açıklamada, F Tipi Hapishanelerde tecritin devam ettiğine dikkat çekilerek, "İşgal ortaklığına uzanan süreç 19 Aralık'ta F tiplerine yapılan kanlı operasyonla başlamıştı. Emperyalistler ve onun işbirlikçilerinin sömürsü ve zulmü önündeki tüm engeller yok edilecek, ülke adeta dikensiz bir gül bahçesi olacaktı. Bunun ilk koşulu ise tüm muhalefeti susturmaktır. Bugün tecrite karşı direnmek aynı zamanda emperyalizme karşı direnmektir" denildi. Son 3 yıllık süreç içerisinde ölüm oruçlarını kırmaya yönelik birçok manevralar yapıldığı belirtilen açıklamada şunlar kaydedildi: "Basına sansür uygulandı, kurumlara ve kişilere dava açıldı. Demokratik kurumlara baskınlar düzenlendi. Amaç, içeride ve dışarıda direnişi yalnız bırakmaktır. Bu da yetmedi zorla müdahale yasası çıkardılar. İçerideki direnişi kırmak için rüşvet yasası olan 399. Madde'yi devreye soktular. Buna karşı TAYAD'lı ailelerle devrimciler direndiler. Herkesi bu durumu sahiplenmeye davet ediyoruz."

ANKARA

TAYAD üyesi bir aile, hapishaneler-

deki ölüm oruçları ve tecrit uygulamalarının son bulması için topladıkları dilekçeleri Adalet Bakanlığı'na verdi.

TAYAD'lı yaklaşık 50 kişilik bir grup, hapishanelerde tecrit uygulamasının kaldırılması istemlerini içeren dilekçelerle Güven Park'ta bir araya geldi. Dilekçeleri Adalet Bakanlığı'na sunmak isteyen gruba polis izin vermeyince, dilekçeler toplanarak 10 kişilik bir heyet tarafından Adalet Bakanlığı'na sunuldu.

Bakanlığa hareket etmeden önce

grup adına basın açıklaması yapan Ayşe Arapgirli, ölüm oruçlarında 107 kişinin hayatını kaybettiğini ve 500 kişinin sakat kaldığını belirterek, "Bir savaşta bile ancak bu kadar kan akabilirdi. Akan onca kana rağmen, AKP iktidarı hala kana doymamış ki, tecridi kaldırmak, sorunu çözmek için adım atmıyor" dedi. Arapgirli, AKP hükümetinin tutuklu ve hükümlülerle ilgili yaptığı açıklamaların yalandan ibaret olduğunu söyleyerek, "Üç yıldır yaptığımız girişimlere

rağmen bizimle görüşmek istemeyen sizersiniz. Eğer bir sorun varsa, çözüm aranacaksa önce yalan ve demagojiden vazgeçin" şeklinde konuştu. Açıklama sırasında, "Çözün, tecridi kaldırın", "İşgal ortaklığına ve tecrite son" dövizlerini açan grup, "Tecrit ölümdür ölümleri durdurun" sloganları eşliğinde dağıldı.

ELAZIĞ

Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği devletin tecridi kaldırmasını ve tutuklulara yaşanabilir koşullar sağlanması gerektiğini belirterek, "Eğer ölüm orucuna yaklaşım değişmezse bundan önce olduğu gibi bundan sonra da devlet ölümlerden sorumlu olacaktır ve gün gelecek hapishanelerden çıkan tabutların altında kalacaktır" uyarısında bulundu.

Elazığ THÖD'nin 20 Ekim 4. yılına giren ölüm oruçlarıyla ilgili yaptığı yazılı açıklamada, ölüm oruçlarının, F Tipi hapishanelerin ve tecritin kaldırılması için yapıldığı belirtildi. Açıklamada, 19 Aralık operasyonları hatırlatılarak, operasyon ve tecrit sonucu 107 insanın hayatını kaybettiği ve 500'ü aşkın kişinin de sakat kaldığı kaydedildi. Açıklamada, ayrıca F Tipi Hapishaneler ile ilgili tarafsız araştırmaların yapılması gerektiği belirtilerek, "Bu hapishaneler insani yaşam koşullarından birçoğunu içinde barındırmıyor" denildi. (DİHA)

Çukurova Sanayi İşletmelerinde işçi kıyımı

Çukurova sanayi işletmeleri A.Ş. dünyanın 29. Zengini, Turkcell'in de sahibi olan Karamehmet ailesine ait. Fakat Karamehmet ailesi zenginleştiğiçe nasıl oluyorsa işletmeleri fakirleşiyor. Tarsus'ta faaliyet gösteren Çukurova fabrikası iplik, dokuma, yağ ve tekstil ürünleri üzerine kurulu ve bu fabrikada ciddi boyutta işçi kıyımı yaşanıyor. Fabrika son 5 yıldır düzensiz maaş ödüyor ve son bir yıldır tam olarak ancak 2 maaş ödemiş. Fabrikada çalışan işçi sayısı 1020 kişi. Tamamı Türk-İş'e bağlı TEKSİF Sendikası'nda örgütlü. Sendika başkanı işçilerin ve Tarsus'un yakından tanıdığı Necdet İnandıoğlu.

Ağustos ayı itibarıyla işçilerin zorunlu izne gönderilmeye başlandığı fabrikada 17 Ekim 2003 tarihi itibarı ile işçilerin iş akitlerine son verilme-ye başlandı. Fabrikanın yaptığı açıklama "Ekonomik kriz nedeni ile iş-

letmenin küçültülmesi." Bu gerekçe ile toplam 550 kişi işten çıkarıldı. İşten çıkartılan işçilerin ihbar, kıdem tazminatları ve kimi işçilerin 3 milyar lirayı bulan maaş alacakları ödenmiyor. Sendika ise bu işe sessiz.

17 Ekim 2003 tarihinde başlayan işçi kıyımı ile birlikte işten çıkartılan işçiler Eğitim-Sen Tarsus Şubesi binasında bir araya gelerek avukatları Mete Üstüay ile birlikte bir toplantı yaptılar. Toplantıda hukuki ve kamuoyu oluşturmak için ne yapılabileceği tartışıldı. Toplantıda sık sık işçilerin hem patrona hem de TEKSİF Sendikası'na karşı öfkeleri dile getirildi.

Toplantıda Avukat Mete Üstüay işçilere patronun işçilere anlaşma yoluna gitmeleri halinde ihbar tazminatlarını hemen, kıdem tazminatlarını ve içerideki maaşlarını da 2004 Ekim ayından sonra taksitlendirerek vermek istediğini bunun işçileri kandır-

mak olduğunu belirtti. İşyerlerine giden işçilerin patronun verdiği evrakları imzalamamalarını sadece işsizlik sigortası için verilen belgeleri almaları gerektiğini belirtti.

10 yılın üzerinde bir zamandır Çukurova fabrikasında çalışan bir işçi, kıyımla ilgili soru sorduğumuzda sendikalarının sahip çıkmadığını, hatta sendikaya gidildiğinde "Patron haklı" cevabını aldıklarını belirtti. Aynı işçi, "İşçiler sendikaya rağmen 3 gün üst üste iş çıkışlarında E-5 karayolunda yürüyüş yaptı. Bu eylemler hem patronun hem de sendikaların tutumuna karşı yapılmış eylemlerdir. Hatta bir arkadaşımız aylardır maaş alamamadan kaynaklı fabrika içerisindeki 25-30 metrelik reklam direğine çıkarak intihar girişiminde bulundu, sendika yine yoktu" dedi.

Yine aynı fabrikada 21 yıldır çalı-

şan ve işten çıkartılan bir başka işçi ise "sendika artık sendika değil, ticarethane oldu. TEKSİF Sendikası Şube Başkanı Necdet İnandıoğlu Çukurova fabrikasının yemekhanesini işletiyor, işçilerin servis otobüslerini ihalesini aldı ve işletiyor. Anlayacağımız patronla birlikte ticaret yapıyor, ortaklar yani.

Bu durumda da işçileri değil iş ortamını savunuyor. İşten çıkartmalar bile sendikanın isteği ile gerçekleştiriliyor. Necdet İnandıoğlu kendine yakın, kendini seçebilecek ve kendisinin işe aldırıldığı işçileri fabrikada çalıştırıyor. Sendika taşeronlaştırmaya karşı olması gerekirken bizim fabrikada sendika başkanı taşeron. İşten çıkarılmayan işçilere ise işçilere asgari ücretle çalışma dayatılıyor. Yoksa işten atılmakla korkutuluyorlar" diyerek tepkisini dile getiriyor.

(Mersin)

Bürokrat sendikacılar "hortumcu"luklarını gizleyemiyor!

SENDİKA AĞALARI GÜNDEMEN DÜŞMÜYOR

Türk-İş eski Başkanı **Bayram Meral**'den tutun da Dok-Gemi-İş Başkanı **Nazım Tur**'a, Demiryol-İş eski Başkanı **Enver Toçoğlu**'ndan Çimse-İş Başkanı **Tamer Eralan**'a, Türk-Metal-İş Başkanı **Mustafa Özbek**'ten tutun da Oleyis Başkanına, neredeyse bütün büyük, üye sayısı kalabalık sendika başkanları basının her daim müdavimleridir.

Bunlardan birisi de Tes-İş Sendikası yöneticileridir. Son günlerde kimi günlük gazetelerde bu kez Tes-İş Sendikası yöneticileri "hortumcu" iddiasıyla konu oldu.

Tes-İş Sendikası da Türk-İş Konfederasyonuna bağlı **enerji iş kolunda yetkili tek sendika** durumundadır. İşkolunda grev yasağı mevcuttur. Yaklaşık **90-100 bin civarında üyenin aidatını düzenli olarak topluyorlar**. Büyük bir bütçeye sahip bu sendikanın ne harcamaları ne de mal varlığı **bir türlü denetlenemiyor**. Yöneticilerin çiftliği durumunda bir "işçi örgütü"(!) olarak bulunuyor.

Tes-İş Sendikasının merkez yöneticileri için bu tür iddialar sadece bugün dillendirilmiyor. Neredeyse her 2-3 yılda bir aynı ve benzer haberler gazetelerde yer alıyor. Hangi yönetim, sendikanın başında olursa olsun aynı örnekler yaşanıyor. Zaten kim sendikanın başına geçiyorsa türlü oyun ve dalaverelele çöreklenip duruyor. İndirebilene aşk olsun!

Daha önce eski Başkan **Faruk**

Barut için aynı içerikli "yolsuzluk", "hırsızlık", "sendikanın olanaklarını çarçur edip, kişisel çıkarlarına peşkeş çektiği" iddiaları gibi, bugün de aynı zamanda Türk-İş Mali Sekreteri, yani Türk-İş'in kasasını elinde bulunduran yine Tes-İş Başkanı **Mustafa Kumlu** ve birlikte yöneticilik yaptıkları diğer yöneticiler için aynı içerikli iddialar gündemdedir.

Dün o dönemin yöneticileri bu soygunun aktörleri idi, bugün de bu dönemin yöneticileri... Değişen bir şey yok yönetim anlayışlarında, sendika olanaklarını çarçur etmede ve hortumlamada, yakınlarına peşkeşte!.. değişen sadece aktörler oluyor. Deyim yerindeyse gelen soyuyor, giden soyuyor...

SENDİKAL KAYNAKLAR NE İŞE YARAMALIDIR?

Sendika kaynakları özelde sendika üyesi işçilerin, genelde Türkiye İşçi Sınıfının örgütlenme ve mücadele sürecinde; üye sayısını artırma, onları eğitme ve mücadeleye seferber etme, yeni haklar elde etme, mevcut hakları koruma mücadelesi ve eylemlerinde kullanılması gerekirken; olan şey bunun tam tersidir.

Kaynaklar sendikanın başına çöreklenmiş bulunan bürokrat sendika ağaları ve onların yakınları (eşleri, çocukları, akrabaları, arkadaşları- vb.) arasında pay edilmektedir. Her ay brüt bir yevmiyeleri sendika kasasına aktarılan işçilerin payına ise yılda bir ajanda veya bir kalem düşmektedir.

SENDİKA KAYNAKLARI SENDİKA BÜROKRATLARINCA TALAN EDİLİYOR

İşkolunda grev yasağı vardır. Bu yönde hiçbir masrafı olmayan sendika, ciddi anlamda hiçbir mücadele içerisinde de yer almıyor. Yani devasa boyutlara varan bütçesinde işçilere dönen hiçbir şey yok. Doğru dürüst bir işçi eğitimi yapmayan, atama ile temsilci yaptıklarını ise yılda 1-2 kez tatil ve turistik yörelerde eğitim adı altında tatile götürüp eğlendiren ve dinlendiren, böylece sendikanın olanaklarını otellere-motellere hortumlatan bu yönetim Türkiye de yer yokmuşcasına Başkanlar Kurulunu bazen başta Singapur olmak üzere Uzak-Doğu turistik ülkelerde, bazen de Kıbrıs'ta toplayarak oralarda örgütün sorunlarını "çözmeye" çalışıyorlar. Aynı zamanda bir kısım yandaşlarını ve şube yöneticilerini ise yurtdışına tatile (inceleme, araştırma, ziyaret, vb adına) göndererek günde 200-300 doları bulan ödeneklerle ödüllendirmekte ve bunları kendi iktidarlarını sağlama bağlayan payandalar haline getirmektedirler.

Peki sormak gerekir: böyle bir sendikal işleyiş, böyle bir yaklaşımın gerçek sınıf sendikacılığı ile, işçi sınıfıyla uzaktan, yakından bir ilişkisi olabilir mi?

Bazı yapılanlar şişirilmiş faturalarla, kimi gerekçelerle kılıfına uydurularak yapılabilir, ama son günlerde bazı günlük gazetelerde yer alan "Sendikacıya hortum suçlaması" başlıklı haberlerde yazılanlar ise kılıfına bile uydurulamayan, gizlenemeyen, reddedilemeyen gerekçelerdir. 2003 model lüks otomobilleri sendikanın parasıyla alıp birkaç ay kullandıktan sonra bunları değerlerinin çok çok altında eşlerine, çocuklarına, kimi yöneticilere "satarak" peşkeş çeken bu emek düşmanlarının, kendilerine ise daha yıl gelmeden 2004 model araçları almakla gerçek sınıf karakterlerini ortaya koymuşlardır.

Bütün bunlar sınıf çıkarlarından uzak, sermaye kesimlerine yakın, onlarla kol kola işbirlikçi sendikacılık anlayışı ve işçi emeğini ve olanaklarını sermayeye karşı mücadeleye yönelik, örgütlenmeye yönelik değil de, kendi ve

en yakınları ile bir kısım çeteci halk düşmanlarının çıkarlarına kullandırma olarak bariz bir bürokrat sarı sendikacılık ve sınıf düşmanlığı çizgisi ve pratiğinde bir sendikacılık olgusudur.

Sendika üyelerinin sayısında ciddi anlamda düşüşlerin yaşandığı, işkolu barajlarıyla yetki sorunu yaşayan sendikaların bulunduğu günümüzde, örgütlenmeyi bekleyen yüz binlerce işçi bulunmaktadır. **Bunun için kılını bile kıpırdatmayan ve her türlü örgütsüzleştirme, sendikasızlaştırma saldırılarına sessiz kalan bu bürokrat sendikacıların gazetelerde bu tür haberlerle konu olması hiç de şaşırtıcı değildir.** Ters olsaydı o zaman şaşırtıcı olurdu.

Ülkede süren anti-demokratik uygulamalara, hak gasplarına, sınıfın aleyhine yasal düzenlemelere, Irak'ın işgaline ve Irak halkının işgal güçlerinin postalları altında ezilmesine, Türkiye halkının evlatlarını Irak halkının üzerine Amerikan çıkarlarını korumak için salmaya çalışan egemen sınıf politikalarına karşı sessiz kalan bu sendika korucu başlarının sınıfa ve sınıf çıkarlarına katacakları hiçbir olumlu katkıları yoktur. Bu halleriyle olamaz da... alıp götürmekten başka!...

Dün Faruk Barutlar bugün Mustafa Kumlu ve yandaşları... Eğer Tes-İş Sendikası üyeleri bu gidişata dur demez, bunları alaşağı etmez ve sendikalarının başına sınıf bilincine sahip, dürüst, mücadeleden yana, sınıfla bütünleşmiş işçi önderlerini getirmez ve sınıf sendikacılığı anlayışını hakim kılmazlarsa, yarın kim bilir hangi sendika bürokratu aynı haberlerle ve iddialarla anılacaktır.

Oysa artık bu görülmelidir. Gidenin doyduğu, gelenin doyduğu bir sendika yerine, mücadeleciler, hakları geliştiren, demokrasi mücadelesinde aktif, çekim merkezi olan, üyeleriyle etle tırnak gibi bütünleşmiş bir sendika yaratma mücadelesi geliştirilerek işçi sınıfının kendi geleceği, kendi kaderini kendi eline alması mücadelesi yükseltmek zorundadır. İşçi Sınıfı Tes-İş yönetimi gibi bürokrat, hırsız sarı sendika yönetimlerini azimli ve kararlı bir mücadele ile alaşağı etmelidir.

Sürgün bir devlet politikası

12 Ekim'de KESK tarafından düzenlenen "Sürgün Kurultayı"nda sürgünün toplumsal, hukuki ve politik nedenleri incelendi.

SSK Konferans salonunda düzenlenen Kurultay "Sürgün" konulu bir dia gösterimi ile başladı. Ardından sürgünde yaşamını yitirenler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV)

Başkanı **Yavuz Önen** Divan Başkanı olarak yaptığı konuşmada; 1980 Askeri Darbesi'nin 1970'lerde başlayan sürgün politikasının önemli bir parçası olduğunu, darbelerle Sıkıyönetim Komutanlarına istediğini yapma hakkının tanıdığını, özellikle de 1980'lerden sonra ise 4 bin köy ve mezranın boşaltıldığını sonra asıl trajik olayların da sürgünden sonra başladığına dikkat çekti.

Açılış konuşmasını yapan KESK Genel Başkanı **Sami Evren** de; sürgünlerin aktif çalışanlara gözdağı vermek, sendikal hareketi engellemek amacıyla her dönem uygulandığını vurguladı. Evren; sürgünün bir devlet politikası olduğunu ve bunun da sadece kamu çalışanları ile değil OHAL ile bağlantılı yapıldığını söyleyerek sürgüne karşı mücadelenin ülkenin demokratikleşme

mücadelesi olduğunu altını çizdi. OHAL bölgesine gönderilen "sürgünler" adına konuşan **Davut Balıkcı**; 1998 yılında Diyarbakır'da OHAL Valisi **Aydın Arslan** ile yaptıkları bir konuşmayı aktardı. Valinin "Sürgün ne hukukidir ne de insanidir ama kanunidir" sözlerini hatırlatarak devletin sürgünle bireyi kökünden koparmayı amaçladığını söyledi. (Ankara)

“Pax-Americana” saldırganlığı ORTADOĞU’DA DA YENİLECEK..

TC devletinin, Irak’taki ABD ve İngiliz emperyalistlerinin işgalinde Irak halkının direnişi karşısında zora giren işgal askerlerine kalkan olmak ve efendisi ABD’nin ilerideki Ortadoğu üzerindeki politikalarının uygulanmasında uşaklık etmek için Irak’a asker gönderme kararı, ülke içinde ve de Irak’ta büyük bir tepkiyle karşılandı. Meclisin aldığı bu karar ve ABD’nin Ortadoğu planları üzerine Özgür Üniversite’den Temel Demirer ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Irak’taki ABD işgalinin işbirlikçi “Geçici Yönetimi”nin giderek kadük (ve komik) özellikleriyle gülünçleştiği gidişatta; Irak’ta herkesin işgal karşıtlığı ekseninde omuz omuza savaştığı halk direnişi güçleniyor...

-Kamuoyunun ısrarlı muhalefetine rağmen TC, Irak’a asker gönderme kararı aldı. Bu kararla birlikte TC’ye, Irak ve Ortadoğu’da nasıl bir rol öngörüyorsunuz?

En kısa ve net yanıt: “ABD ile stratejik işbirliği” ambalajıyla pazarlanmaya kalkışılan bir “Yanaşma Devlet” statüsü, rolüdür...

Anımsanırsa, ilk tezkerenin tartışıldığı o günlerde Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış ve Devlet Bakanı Ali Babacan ABD’deyken Bush’la görüşmelerinde şunlar konuşulmuştu...

“Bush: Beyler, ABD topraklarında yapacağınız bir şey yok. Ülkenize gidin ve bu tezkereyi meclisinizden geçirin.

Yakış: Bir takım zorluklarımız var. Uğrayacağımız zarar gerçekten çok büyük. Biz iki müttefik ülkeyiz. Bizi gerçekten anlayacağımızı düşünüyoruz.

Bush: Hiçbir müttefik beni sizin kadar uğraştırmadı.

Yakış: Türkiye aynı zamanda AB süreci içinde. Oradan değişik sesler geliyor.

Bush: AB mi kaldı? Alın işte üçe böldüm.

Yakış: Türkiye demokratik bir ülke. Uluslararası hukuk kurallarına da hep uydu. Bu operasyonla ilgili BM’nin takımacağı tavır da önemli.

Bush: XXI. yüzyılda BM gerekli mi, değil mi? Ona bakıyorum. Arkadaşlarımız

bunu araştırıyorlar...”

Kim ne derse ve nasıl sunmaya çalışırsa çalışsın; TC, ABD emperyalizmi için “eskisinden daha farklı olarak”, -bundan böyle!- fazla kıymet-i harbiyesi olmayan bir “koz”, “kart”, “piyon”, pazarlık unsuru” özellikleri taşıyan “yanaşma devlet”tir... Ve nihayet, o ağdalı 30 Ağustos hamaset öyküleriyle tezgâhlanan TSK söylencelerinin de sonuna -kafasına torba geçirilerek- gelinmiştir...

TC, bu durumdan müthiş rahatsızdır. Örneğin, Yunanistan’da yayınlanan Eleftherotipia gazetesine demeç veren Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, “Tüm dünya, ABD’nin Irak’taki asıl hedefinin ne olduğunu merak ediyor” demektedir...

Cengiz Çandar’ın, “8.5 milyarın çok ötesinde beklentilerimiz var. Önümüzdeki tarih döneminde Amerika’nın koruyucu ağının Türkiye üzerinde olacağı sezgisi var. (...) Amerika ile güçlü ilişkiler, saygınlık getirir Türkiye’ye,” diyen “beklentileri” aklı selimini yitirmemiş insanlara Theodor Fontana’nın, “Bazı horozlar, güneşin onların yüzünden doğduğunu sanırlar,” sözlerini anımsatmaktadır... Ve bir de “Kuyunun dibinden gökyüzüne bakan kurbağa, gökyüzünü kuyunun ağzı kadar zannedermiş,” diyen Çin atasözü...

Çünkü verili durumu Mehmet Ali Birand, “ABD orduya, ‘Bundan sonra bana gelme’ mesajı veriyor. Pentagon-TSK ilişkisi eskisi gibi iç içe olmayacak”; TÜSİAD Başkanı Özilhan “ABD Türkiye’nin Ortadoğu ile ilgili vizyon geliştirmesini istiyor,” diye betimlemektedir...

Ve nihayet Irak savaşına bağıntılı olarak TC açısından verili durum şöyle özetlenebilir: Savaşın ilk mağlubu Saddam Hüseyin ise, ikinci mağlubu da TC’dir...

Dünyanın yakinen tanıdığı küresel spekülatör George Soros’un, “Türkiye’nin en iyi ihraç malı askeridir,” dediği koşullarda “Irak’a asker göndermekten yana olanlar, hesaplarını ABD’nin bölgede kalıcı olduğu varsayımı üzerine inşa ediyorlar...”

Ancak (ve kesinlikle) ABD emperyalizmi bölgede kalıcı olamayacak... Bunun için çok uzun süre gerekemeyecek; yaşananlar bunu görecektir...

-ABD emperyalizmi daha önceki açıklamalarında Suriye ve İran’ı hedef tahtasına koymuştu. İsrail’in Suriye’ye son saldırısıyla, ABD tehditleri arasında nasıl bir bağ kurulabilir?

ABD mamûlatı “Şer Ekseni”; ABD’ye -hangi nedenle olursa olsun- “hayır” diyenlerin; “ABD karşıtı” olarak sunulduğu sö-

mürgeci-terörist bir kategorizasyondur... Afganistan’ı bir kan gölüne çevirse de, NATO’suyla başkent Kâbil’in dışına çıkamayan; Suriye’yi terörist ilan edip, Siyonist İsrail’e bombalatan bu politikalar, “ŞER”in ta kendisidir...

Bu politikalar doğrultusundadır ki “İsrail, Suriye’nin ‘meşru hedef’ sayıldığını belirtti...” Ve “Der Spiegel’in haberine göre de, İsrail, Suriye’ye tehdidi tırmandırırken, Şaron’un emriyle Mossad’ın İran’ın nükleer tesislerine saldırı planladığı iddia edildi...”

ABD’nin nükleer silah geliştirmekle suçlayıp savaş tehditleri savurduğu bir dönemde İngiltere Dışişleri Bakanı Jack Straw’ın, ‘İran Irak gibi değil,’ dediği (Kuzey Kore gibi) İran da, “ŞER” politikalarının hedef tahtasına eklendi... “İran’ın ABD’nin hedef tahtasına yerleşmesi Bush’un ‘şer ekseni’ ilanından sonra oldu. Dünya petrol rezervinin yüzde 10’una sahip olan 60 milyonluk İran, Washington yönetiminin, dünyaya bakarken göz ardı etmesi mümkün olmayan bir ülke oldu hep. ABD on yıllar boyunca İran ile ‘yakından’ ilgilendi. Bir CIA operasyonu ile iktidara getirdiği müttefiki Şah Rıza Pehlevi’nin 1979’da devrilmesinden sonra bile İran ile ‘bağlarını’ koparmadı. Ancak bu tarihten itibaren İran, ABD için ‘sistem içinde’ tutulamayan bir aktör olacaktı. İslâmcı mollalar iktidarının daha doğrudan ABD’nin ‘hedef tahtasına’ yerleşmesi ise ABD Başkanı George Bush’un Ocak 2002 tarihli ‘şer ekseni’ konuşmasıyla belirginlik kazandı.”

Humeyni’nin torunu Hüseyin’den, Nobel “ödülü”(?!?) verilen Şirin İbadi ile “Halkın Mücahitleri” ve protestocu öğrencilere kadar herşeyi kullanan ABD, “Pax-Americana”nın Ortadoğu’sunu yaratmaya çalışıyorsa da, bu o kadar “kolay” (ve “ucuz”!) değildir...

Çünkü, Amerikan emperyalizminin yeni savaş hamlesinin kurmak istediği YDD’nin üç başlangıç cephesi olan Afganistan, Irak ve Filistin’de; özellikle de Irak’ta zorlanan ABD karşıtı tepki giderek büyümektedir...

Bu durum “Anti-Amerikanizm bir çocukluk hastalığıdır,” diyen Mehmet Barlas ile “Batı karşıtı hareketlenme”den rahatsız olan İsmet Berkan’ı ya da “Washington 11 Eylül sonrası İslâm dünyasında kendisine yönelik öfkenin hangi boyuta tırmandığının ve bunun XXI. yüzyıl için öngördüğü uluslararası düzen açısından ne denli tehdit oluşturduğunun farkında değil... İslâmi gruplar ve ABD’nin kara listesindekiler

Irak’ı hesaplaşma alanı sayıyor. ABD kaybederse? Yanıtı, ABD’nin hırpalanmasına sevinenler için bile kıyamet senaryolarının içinde aramak gerek,” diyen Avni Özgürel’i çok tedirgin etse de; verilerin-eğilimlerin gösterdiği üzere “Amerikan karşıtı bir yüzyıl doğuyor,” denilebilir...

Özetle olup-biten, “Acının ödülü tecrübedir,” diyen Aiskhylos’un ifade ettiği uzundur...

Küreselleşmenin ve ABD saldırganlığının acılarından öğrenen insan(lık), dünyayı değiştirebileceği büyük tecrübelerin de sahibi oluyor... Tıpkı Eduardo Galeano’nun sorgulayan haykırışında ifade edildiği üzere: “Yeni bin yıla bir bakın: Halklar, yarın yemek bulup bulamayacaklarını, başlarının üzerinde bir çatı olup olmayacağını, hastalanırsa veya başlarına kaza gelirse nasıl yaşayacaklarını düşünüyorlar... Yarın bir iş sahibi olup olmayacaklarını, emekli maaşlarının borsanın zaafı veya enflasyon cinleri tarafından yutulup yutulmayacağını soruyor... Kent sakinleri yarın köşe başlarında birilerinin saldırıp saldırmayacağını, evlerinin soyulup soyulmayacağını, boğazlarının kesilip kesilmeyeceğini düşünüyor... Köy sakinleri, topraklarını bir gün daha ellerinde tutup tutamayacaklarını; balıkçılar yarın zehirlenmemiş bir nehir veya deniz bulup bulamayacaklarını; bireyler ve ülkeler vurguncular tarafından katlanan borçlarını yarın ödeyip ödeyemeyeceklerini bilmiyorlar... Bütün bunlar El Kaide’nin işi mi?...”

-TC’yi Irak’ta ne bekliyor? Bağdat büyükelçiliğine yönelik saldırı, orada askerleri neyin beklediğine ilişkin bir ipucu olabilir mi?

Öncelikle şunu belirtmem gerek: Liberallerin en İslâmcısı, İslâmcıların en liberali olarak nitelenmesi gereken AKP ile başkanı “Recep Tayyip Erdoğan, medya ve dış politika tasarlamaçıları tarafından halkın taleplerini dile getiren ‘bıçkın delikanlı’ rolünde hem Karaoğlan, hem de saraya bir takım şirinlikler yaparak, devlet partisine girebilecek bir ‘Keloğlan’ tipolojisi çiziyor,” diyen Faik Bulut’un benzetmesini çok önemsiyorum...

Karşımızda; liberallerin en İslâmcısı postuna bürünmüş Karaoğlan görünümüyle pazarlanmak istenen, ancak İslâmcıların en liberali bir Keloğlan’dan başka bir şey olmayan bir tüluat var...

Irak’a gidip-gitmek, bu tüluatın Keloğlanlarına ait bir tercih olmaz... ABD senaryoda ne yazarsa, Keloğlan da onu yapar...

“İyi de Irak’a gidilecek mi?” Kısa vadede “Hayır!” ABD’de BM’den istediği kararı çıkarttıktan sonra, bu şimdilik olası değil gibi duruyor...

Seneca’nın, “Üstünde ilaçlar denenilen bir yara kapanmaz. İkide bir başka yere dikilen bitki gelişmez,” sözü ile “Inter arma silent leges/ Savaş zamanı hukuk susar” gerçeğini kanıtlayan Irak’ta işler Saddam’ın alaşağı edilmesi kadar “kolay” olmadı...

“Kolay”ın ardından; “zor” olan; Tolstoy’un, “Ölüme biricik hazırlanmış, gerçeklerle dolu bir hayat yaşamaktır,” diye betimlediği kaçınılmaz halk direnişi gerçeği çıkageldi...

“Irak’ta direnişin içinden gelen haber

maktan başka işi yoktu” dedi.”

Halk direnişinin güçlendiği Irak’a ilişkin birkaç haberin altını çizerek naklederek...

“Eski CIA yetkilisi Graham Fuller, ‘Neo-con’lar, Irak’ın bölünmesini istiyorlar,’ dedi...”

“Eski ABD’li diplomat Peter Galbraith, Senato’daki konuşmasında Kürtlerin, 2013’te Irak’tan ‘barışçı boşanma’ isteyebileceğini söyledi...”

“ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, ‘Irak’ta demokrasi aceleyle getirilirse yeni bir Hitler doğar’ dedi...”

“Bağdat’ta saldırıların 12 Ekim 2003’deki hedefi CIA karargâhı oldu. Binaya yönelen bomba yüklü araç son anda

bütünüyle iflas ediyor”. iv-) “Kürt Devleti korkuluğu”yla “İkinci İsrail projesi” devreye sokulmaktadır. V) “KADEK’in ABD’yle görüştüğü”nden ve “Siyasal devrimden sosyal evrime doğru A. Öcalan’ın sivil toplumculuğa koştuğu”ndan ve de “Bush’un, KADEK kozunu oynadığından söz edilmekte”dir...

DEHAP Başkanı Tuncer Bakırhan’ın, “AB de, ABD de Türkiye’deki sistemin değişmesini istiyor. İkisi de mevcut sistemi kabul etmiyor,” diyerek; “Amerika da, Türkiye’nin demokratikleşmesini ve sivilleşmesini mi istiyor sizce?” sorusunu da “Evet öyle!” (Radikal, 6 Ekim 2003) diye yanıtladığı tabloda Kürt hareketi liderlikleri, denenmiş bir kez daha denemeye kalkışarak, acılarına acılar eklemesi muhtemel olan bildik bir yola sapmışlardır...

Bu “yol”; pragmatik-ilkelsizlik için belki “ehven-i şer” yoludur; ama unutulmasın; ezilenlere ait olmayan ve olsa olsa egemene biat etmiş yerel ezenler için “ehven-i şer” olan yol; emekçiler için “ehven” olmayan bir “ŞER”dir...

Bu “ŞER”e ilişkin olarak Hürriyet gazetesinde Enis Berberoğlu’nun aktardığı bir şeyi anımsatmakla yetineceğim: “Bilindiği gibi, ‘Irak’ı dedem Winston Churchill yarattı’ diye hatırlıyor İngiliz devlet adamıyla aynı adı taşıyan torunu ve ekliyor: ‘Aslında dedem İran, Irak ve Filistin’i kurmasının ardından bölgede dördüncü bir siyasi oluşumu, Kürdistan’ı yaratmak istedi. Ne yazık ki koloni bürokrasinin direncini kıramadı, Kürtlerin kendi devletlerini kurmak yerine İran, Irak ve Türkiye’de bölünmüş halde yaşamaları yolu açıldı’ (...)

Tarih kitapları Osmanlı ordusunun 1917 yılındaki yenilgisinin ardından Irak’ı işgal eden İngilizlere karşı 1920’de patlak veren isyanı yazar... Araplarla Kürtlerin ortak isyanında İngiliz ordusunun zehirli gaz kullandığı da bilinir. Yani İngilizlerin kimyasal katliamı Saddam’ın Halepçe’sinden çok daha eskidir -belki de örnektir!

Üstelik Churchill de isyanın bastırılmasında zehirli gaz kullanılmasından yanadır... Çünkü, ‘Barbar kabilelere karşı gaz kullanılmasına muhalefeti anlamak mümkün değildir,’ demektedir...” (Hürriyet, 16 Mart 2003.)

-Türkiye’deki savaş karşıtı muhalefeti nasıl değerlendiriyorsunuz? Türkiye demokrat kamuoyuna bir çağrınız var mı?

Emperyalist küreselleşme; sadece talan ve tahakküm değil; aynı zamanda yıkım ve savaştır...

“Küreselleşme” yanlılarına öncelikle Prusyalı General Carl Von Clausewitz’in, “Savaş büyük çapta çıkarların kanla halledilen çatışmasıdır,” deyişiyle Cumhuriyetçi Parti’den Senatör B. Penrose’un 1896’daki şu sözleri anımsatılmalıdır: “İş bölümüne inanıyorum. Siz bizi Kongre’ye yolluyorsunuz, biz de siz para yapabileceğiniz diye yasalar geçiriyoruz... ve kârlarınız sayesinde daha fazla para yapabileceğiniz amacıyla başka yasalar geçirmek için seçim kampanyalarımıza gene katkılarda bulunuyorsunuz...”

O halde savaşa karşı olmak; onu devreye sokan emperyalist küreselleşme ile kapitalist ücretli kölelik sistemine karşı olmayı “olmazsa olmaz” kılıyor...

Evet; savaş karşıtlığı bugün ulaştığı koordinatlarda bu “olmazsa olmaz”lıkta ifadesini bulamıyor olabilir... Ancak Komutan Yardımcısı Marcos’un deyişiyle, “Paranın ve Korkunun Savaşı”na karşı, gücümüz yettiğince bu anti-kapitalist barış eksenini canlı tutmalı ve ısrarla yinelemeliyiz... (Ancak bu ısrarlı tutumumuzu; emperyalizme karşı kendi talepleriyle de olsa dövüşmek isteyenleri reddeden bir inkârcılığa da mahkûm etmemeliyiz...)

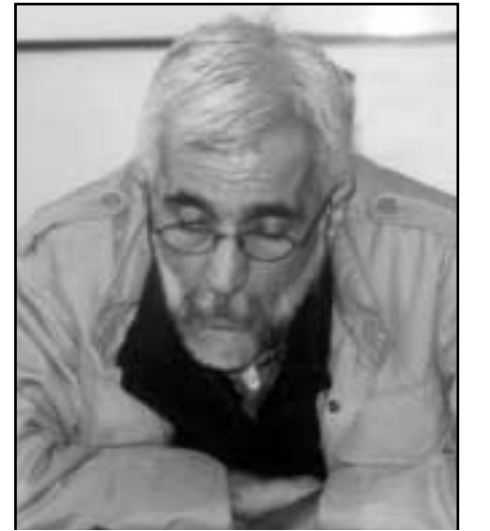
Savaşa karşı savaşmak; onun nedenlerine karşı da savaşmayı gerektirir... Özellikle de kapitalist dünya (ve yaşamın) kolektif-topyekûn bir baskı ve teröre dönüştüğü “Yeni Dünya Düzen(sizliği)” koşullarında...

Bu durumu “Horkheimer, yönetilen dünyanın bir bütün olarak kolektif baskıya dönüştüğünü, insanın reşit olmaktan uzak olması nedeniyle ruhsuzlaştığını belirtmektedir. Egemenliğin bedeli, insanların yalnız hükmedilen nesnelere yabancılaşmasıyla ödenmemekte, üstelik tinin nesneleştirilmesiyle insanların ilişkileri, yani her bireyin kendi kendisiyle ilişkisi de büyüme hale getirilmektedir. Boyun eğen kitlelerin egemene uyum sağlama ve kendilerini onun yedeği olarak görmeleri, kitlelerin özendikleri ve saygı duydukları tek şeyin iktidar olduğunu göstermektedir.”

Yani ve denilebilir ki, emperyalist savaşa karşı barış mücadelesi insan(lık)ın özgürleşme kavgasıyla bütünleşmelidir...

Diyeceklerimi toparlarsam...

Verili durumda; “Yenilgiye uğrayınca umutsuzluğa kapılma, her başarısızlıkta bir zafer isteği yatar,” diyen Germain Martin’i; “Eleştiri silahı, silahların eleştirisinin yerini alamaz, maddi güç, ancak maddi güçle yenilebilir, ama teori de, yığınları sarar sarmaz, maddi güç durumuna gelir,” diyen Karl Marx’ı; “Kimi umutsuzluk dönemlerinin yaşanması, umudun yok olması değildir,” diyen Fikret Başkaya’yı; “Geçmişini değiştiremezsin, fakat gelecek ellerinin içindedir,” diyen Hugh White’i durmadan anımsayarak yolumuzu açmalıyız...

TC, kısa vadede Irak’a giremeyecek! Dikkat edin giremeyecek demedim; giremeyecek dedim... Bu bıçak sırtı bir durumdur ve güçler dengesine paralel olarak her an değişebilir...

ve röportajlarda belirgin bir artış var. Bunların birinde, Iraklı bir doktor, The Independent muhabirine, ‘Ben parçası değilim ama liderlerinin nerede kaldığını biliyorum’ diyor ve ekliyor: ‘Ama söylemem. Yarın çocuklarımın beni hain alarak anmasını istemem’. Irak halkı ABD işgalcilerine yardım etmiyor, çünkü ABD’nin kalıcı olamayacağını biliyor...”

Irak’taki ABD işgalinin işbirlikçi “Geçici Yönetimi”nin giderek kadük (ve komik) özellikleriyle gülünçleştiği gidişatta; Irak’ta HERKESİN İŞGAL KARŞITLIĞI EKSENİNDE OMUZ OMUZA SAVAŞTIĞI HALK DİRENİŞİ güçleniyor...

Bununla paralel olarak “Irak Geçici Yönetimi Konseyi’nin işlevine yönelik eleştiriler artıyor. Washington’ın davetiyle 25 yıllık sürgünden dönen sosyo-ekonomi profesörü el Hafaji, 9 Temmuz 2003’de, ABD’li sivil yönetici Paul Bremer’in atadığı 25 üyeli Konsey’den istifa eden ilk isim oldu.

İsam el Hafaji, gerekçelerini The Guardian’a yazdığı makaleyle açıklarken, ‘Konseydeki rolümün, müttefiklerle demokratik biçimde birlikte çalışmaktan işgalci güçlerle işbirlikçiliğine kaymasından korktum’ dedi. Konseyin altyapıyı onaracak bakanlıklara danışmanlık yapacağını, yönetimin geçici hükümete devrinin önünü açacağını sandığını söyleyen el Hafaji, ‘Ama koalisyonun, Iraklıları uluslarının geleceğine danışman olarak katmaya niyeti yoktu. Rolümüz çok sınırlıydı. Konseye başkanlık sarayında ofis ayrılmıştı, ama üyelerinin e-postalarını oku-

açılan ateş sayesinde bariyere çarpıp patladı: En az 6 ölü, 40 yaralı...”

“ABD Irak’taki operasyonları süresinde 13 askerinin intihar ettiğini açıkladı...”

“Sünnilerle Şiiler, yabancı güçleri Irak’tan atmak için ittifaka gidiyor...”

“Amerika’nın savaş öncesi umut bağladığı Şiiler, işgale karşı direnen en dinamik ve örgütlü topluluk...”

“İsrail’in eski başbakanlarından Şimon Peres, The Times gazetesine verdiği demeçte, Irak’a karşı başlatılan savaşın Ortadoğu’da barışın sağlanmasına katkıda bulunacağını söyledi...”

Bu tabloda sözü uzatmaya; ya da “TC askerleri Irak’a gitseydi başlarına ne gelirdi?” diye sormaya gerek var mı?

-TC’nin Irak’a asker göndermesiyle birlikte Kürtleri nasıl bir gelecek bekliyor?

TC, kısa vadede Irak’a giremeyecek! Dikkat edin giremeyecek demedim; giremeyecek dedim... Bu bıçak sırtı bir durumdur ve güçler dengesine paralel olarak her an değişebilir...

Üzerine birçok insanın bir çok görüş sadrettiği “Kürt Sorunu” ya da “Realitesi” hakkında i-) “Kürt sorunu: Ortadoğu’nun yumuşak karnı”dır. “Acılı bir tarih”tir. ii-) “Iraklı Kürtler ABD’yle hareket etmekte” ve “Kuzey Irak’ta AB-ABD ortaklığı”ndan söz edilmektedir. iii-) “Kuzey Irak korkusu büyütülmekte”dir; “TC’nin yeni koşullara uygun Kürt politikası yok”tur. “Kürt sorununda bir dönem kapanırken”, “Türkiye’nin Kürt politikası

Irak halkının direnişi emperyalizmin eninde sonunda yenileceğinin teminatıdır

Bugün Irak özgülünde yaşanan işgalin haksızlığı ve halkın bu işgale karşı geliştirdiği direnişin haklı olduğunu görmek gerekmektedir. Oysa egemenler direnişçilerin seçtiği hedefleri öne sürerek farklı yorumlar yapmaktadır. Şurası çok açık ki bugün Irak'ta yaşanan bir emperyalist işgaldir. Bu emperyalist işgalin amacı Ortadoğu petrolünü ve bölgenin diğer enerji kaynaklarını denetim altına alma çabasıdır. Tüm bu gerçeklere baktığımızda, karşımızda emperyalizmin pazarlarını genişletme haydutluğunu görüyoruz. Gerçek olan tek şey bu. O halde bugün somut olarak Irak halkının direnişini tereddütsüz bir şekilde sahiplenmeliyiz. Ve bilinen söylemlerle ifade edecek olursak, okun sivri ucunu emperyalist işgalcilere yöneltmeliyiz. Gerçek olan tek bir şey daha vardır. O da Irak halkının işgalcilere karşı sergilediği direnişin anti-emperyalist bir bilincin gelişimini güçlendirdiği olgusudur. Bu olgu ezilen halkların mücadelesi için çok önemli ve anlamlıdır.

ABD ve İngiliz emperyalistlerinin işbirlikçi ve uşaklarını da yanlarına alarak, vahşet saçan saldırılarıyla halk üzerine yağmur misali bombalar yağdırarak, oluk oluk kan akıtarak, binlerce insanı katlederek Irak'ı işgal etmesinin ardından emperyalist saldırganlık ve işgal tüm pervasızlığıyla ve alçaklığıyla devam ediyor. **Ancak Irak'ın emperyalistler tarafından işgal edilmesinin, gerici Saddam rejiminin devrilmesinin Irak ve bölge halklarının emperyalizme, onun işbirlikçi ve uşaklarına karşı direnişini, başkaldırısını ve isyanını asla önleyemeyeceği, bu süreçte daha net ortaya çıktı.** Bölgede başta ABD ve İngiliz emperyalistleri olmak üzere, tüm işgalci güçler ve onların uşakları oldukça zor günler geçiriyor ve şu da bir gerçek ki daha ağır bedeller ödeyecekleri zor günler onları bekliyor. Irak halkının direnişi her geçen gün ivme kazanırken saldırılar karşısında ölen ABD'li asker sayısı artıyor ve emperyalistlerin çaresizliği, intihar eden ABD'li askerlerin sayısının artması ile kendini gösteriyor. **Ateş içinde kalmış bir akrebin çaresizliği içinde kendi kendini zehirlemeye başlayan ABD emperyalizmi Amerika'da asker ailelerinin geliştirdiği tepki ve ABD'li askerlerin veryansınları ile kendi askerleri yerine ölecek başka askerler bulma telaşı içinde.** Neredeyse her gün saldırı ile karşı karşıya kalan ABD askerlerini, bundan sonra yeni saldırıların beklediğini ve ABD ve uşaklarının Irak'ta rahat yüzü göremeyeceğini artan saldırılardan ve Iraklı bir direnişçinin şu sözlerinden anlamak mümkün; **"Bugün pankart taşıyoruz, ama yarın silah taşıyacağız."** Bu sözler aynı zamanda gelişen direnişin bundan sonra bürüneceği karakteri görmek açısından da önemli

ipuçları veriyor. Irak'a saldırdığı ilk günden bugüne çeşitli demagojilerle dünya halklarına yalan söylemekten çekinmeyen ABD, bugün yeni yalanlarla insanları etkisi altına almaya çalışıyor. Oysa 20 Mart'ta Irak'ı işgal eden ABD emperyalizminin saldırı için ileri sürdüğü tüm gerekçelerin yalan olduğu bir ortaya çıkmıştı. Bizzat kendi ağzlarından dahi **"nükleer silah", "kimyasal silah"** vb. gerekçelerin doğru olmadığı açıklamaları yapılmıştı. Birçok örnek vermek yerine İngiltere eski bakanlarından Michael Meacher'in sözlerine geri gidersek; **"Terörizme karşı savaş yalandır. Esas amaç bölgede ve dünyada ABD'nin jeopolitik amaçlarını gerçekleştirmektir."** Gerçek bu kadar yalın ve basittir.

Özellikle ABD'nin asker istemi ve tezkerenin mecliste kabul edilmesinden sonra gelinen süreç açısından **"savaş"** kavramının bizler açısından ne anlama geldiği, emperyalist saldırganlık karşısında sağlam bir duruşun nasıl sağlanacağı, anti emperyalist mücadele ve Türkiye'nin uşaklık misyonu üzerinde tekrar durmakta yarar vardır. **En basit ve anlaşılır tanımıyla savaş, siyasetin başka araçlarla sürdürülmesidir.** Yine çokça kullandığımız diğer bir ifadeyle, insanlık tarihi sınıf mücadeleleri tarihidir. Ve bu mücadelede her sınıfın kendine özgü bir politikası vardır. **Sınıflar arası mücadele keskinleştiğinde, sınıflar bu politikalarını artık silahla sürdürmeye başlarlar. Bu açıdan bakıldığında her savaş sınıfsal bir muhtevaya sahiptir, sahip olmak zorundadır.** Bu demektir ki sınıflar var oldukça savaşlar da kaçınılmaz olarak var olacaktır.

Bizler sürdürülen bir savaşın haklı

ve meşru yada haksız ve gayri meşru olduğunu belirlerken, öncelikli olarak sürdürülen savaşın hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğine bakmalıyız. Sınıfsal bir perspektiften kopuk yaptığımız bir savaş değerlendirmesi bizi yanılgılı sonuçlara götürür. **Açık olan şudur ki; sınıf bakımından kopuk, savaş ve savaşa karşı mücadele sorunlarını irdelemekle, ortaya doğru sonuçlar çıkarmak mümkün değildir.** Eğer böyle değerlendirirsek yaptığı katliamla tarihe imzasını atan Hitler'in haksızlığını, ilk saldıran olmasına bağlarız. Oysa onun haksızlığı, egemen sömürücü sınıfların temsilcisi olmasından kaynaklıdır. Onun haksızlığı emperyalist tekellerin siyasetini silahla sürdürme ve dünya üzerinde egemenlik kurma haydutluğundandır. **Ve Hitler'i Hitler yapan da emperyalistlerin siyasetidir.** Hitler'in kişilik olarak saldırgan, azgın olması değildir. Bugün bu saldırı karşısında alınan tavırlara, yapılan açıklamalara baktığımızda bu değerlendirmenin doğru yapılmamasından kaynaklı yanlış yorumların da ortaya çıktığını görmek zor değildir. **Örneğin savaşın haklı ve meşruluğuna bakmadan, tümünden bütün savaşlara karşı çıkan, emperyalist savaş ile sınıfsal, ulusal savaşları birbirinden ayırt edemeyen ve toptan reddedenler, gıdasını bu sınıfsal zeminden kopuk yanlış bakış açısından almaktadırlar.** Yine, haklılığı ve haksızlığı ezen ve ezilenin sınıf savaşımı yasasında aramak yerine, ilk saldıran ve saldırıya maruz kalanlar noktasında arayarak büyük bir hataya düşmektedirler. Bu da elbette ki saldırı karşısındaki durumu da etkileyen bir belirleme olmaktadır. **İlericilik, demokrati adı kullanılarak haklı ve haksız savaşları bir-**

birine karıştıran yaklaşımlar, sonuç itibarıyla burjuvaziye hizmet etmektedirler. Çünkü bu tavır objektif olarak emperyalist-kapitalist sistemin devamından yana tutum takınmış olmak demektir.

Bugün Türk hakim sınıflarının Irak'a asker gönderme kararını almasının ardından yapılan yorumlarda da benzer sakat bakış açıları görmek mümkün. Örneğin kimi çevreler haklı ya da haksız olmasına bakmaksızın tüm savaşları kınamaktadır. **Bu aynı zamanda haklı savaşların meşruluğuna gölge düşüren bir anlayıştır.**

Örneğin kimi çevrelerde Türk hakim sınıflarının asker gönderme kararını almasını tamamen Kürt düşmanlığına bağlayarak TC'nin asker gönderme kararındaki tek etkenin bu olduğunu savunmaktadır. Bu birçok açıdan yanlış bir düşüncedir. Sonuç olarak bakıldığında TC'nin asker gönderme kararı olarak bir taşla iki kuş vurmak istediği bir gerçektir. Vurmak istediği kuşlardan **bir tanesi efendisi ABD'nin gözüne iyice girmek ve "vazgeçilmez uşak"** olma yolunda ilerlemek iken **ikincisi ise KADEK güçlerine bir darbe indirebilmektir.** Ancak bu asker gönderme kararı alınmasının ne tek ne de en önemli nedeni değildir. **Yıllardan beri varolan Kürt düşmanlığı olmasa da TC yine yıllardan beri varolan uşaklık misyonu gereği bu kararı almak ve uygulamak zorundadır ve uygulayacaktır da.** Burada tek geçerli nedenin bu olduğunu savunmak emperyalizmin niteliğini, Türkiye'nin uşaklık misyonunu kavramamak anlamına gelmektedir. ABD ve Türk hakim sınıflarının bir araya gelerek Kürtleri köşeye sıkıştırmaya çalıştığı iddiası bu anlamda bakıldığında yanlış bir iddiadır. ABD bu tabloda

efendi statüsündedir. Ve efendi olarak hiçbir zaman tek ata yani tek uşağa oynamaz. Her ikisini de (ya da daha fazlasını) çıkarları icabı elinin altında tutmaya çalışır. Dönem dönem içlerinden birini tercih etse de asla hiçbirini gözden çıkarmaz. **Ve bugün ABD'nin amacı Türk hakim sınıfları ile birlikte hareket ederek Kürt düşmanlığı yapmak değildir.** ABD'nin tüm dünya halklarına olduğu kadar Kürt halkına da düşman olduğu doğrudur. Ve Türk egemen sınıflarının amaçları arasında KADEK gerillalarını yok etmek olduğu da doğrudur. **Ancak asker göndermenin esas nedeni bu değildir. Türk hakim sınıfları açısından gerçek neden efendisinin istekleri ve talepleridir. Ve TC misyonu gereği bu istekleri bir çıkarı olmasa da yerine getirmek durumundadır.** ABD için kimsenin vazgeçilmez olmadığı Irak'a Türkiye'den giden şoförlerin uğradığı saldırıda görülmüştür. Saldırı sırasında ABD'li askerlerden yardım isteyen Türk şoförlerin söyledikleri bu anlamda çarpıcı ve düşündürücüdür. **"Saldırıdan ancak 300 dolar vererek kurtulduk. ABD'li askerlerden yardım istedik. Gülüp geçtiler"**

Egemenlerin sürekli vurgu yaptığı "stratejik ortaklık", "vazgeçilmez ortaklık", "ölümsüz dostluk" vb. söylemleri tuzla buz eden bu a ç ı k l a m a ABD'nin gerçek yüzünü ve niyetini de ortaya sermektedir. ABD ve Türk hakim sınıflarının Irak'a asker göndererek Kürt ulusuna karşı savaş açtığı belirlenmesi ABD'nin sürekli vurgu yaptığımız geniş amaçlarını gözardı ederken aynı za-

manda TC'nin uşaklık misyonunu da sikleştiren bir açıklamadır. Ve bu açılardan doğru değildir.

Yine çeşitli açıklamalarda kullanılan savaş karşıtlığı da bu açılardan yanlış bir anlatımdır. **Bizler asla tüm savaşlara karşı değiliz. Bizler haklı savaşların yanında haksız savaşların karşısında olmalıyız. Çünkü ezilenlerin yürüttüğü savaşların haklılığı ve meşruluğu baskıya, sömürüye, işgale karşı durmalarından kaynaklıdır.** Emekten yana olmalarıdır. Dolayısıyla, kavgada attıkları her adım, yapılan haksızlığa bir itirazdır. Sıktıkları her kurşun, zalimlerin zulmüne en üst düzeyde dur deme, yok etme eylemidir. Haksızlığı ortadan kaldırma pratiğidir. Dolayısıyla meşrudur. **Ve haklı bir savaştır.** Ve büyütülmesi gerekir. Bugün Irak hal-

kının yürüttüğü mücadele bu açıdan bakıldığında haklıdır, meşrudur, doğrudur.

Yukarıdaki açıklamalar ile birlikte bakıldığında **bugün Irak özgülünde yaşanan işgalin haksızlığı ve halkın bu işgale karşı geliştirdiği direnişin haklı olduğunu görmek gerekmektedir.** Oysa egemenler direnişçilerin seçtiği hedefleri öne sürerek farklı yorumlar yapmaktadır. Şurası çok açık ki bugün Irak'ta yaşanan bir emperyalist işgaldir. Bu emperyalist işgalin amacı Ortadoğu petrolünü ve bölgenin diğer enerji kaynaklarını denetim altına alma çabasıdır. Tüm bu gerçeklere baktığımızda, karşımızda emperyalizmin pazarlarını genişletme haydutluğunu görüyoruz. Gerçek olan tek şey bu. O halde bugün somut olarak Irak halkının direnişini tereddütsüz bir şekilde sahiplenmeliyiz. Ve bilinen söylemlerle ifade edecek olursak, okun sivri ucunu emperyalist işgalcilere yöneltmeliyiz. Gerçek olan tek bir şey daha vardır. O da Irak halkının işgalcilere karşı sergilediği direnişin anti-emperyalist bir bilincin gelişimini güçlendirdiği olgusudur. Bu olgu ezilen halkların mücadelesi için çok önemli ve anlamlıdır. Fazla uzağa

ABD'siz sorunlar çözülmez düşüncesi oturdu neredeyse, tüm 'problemlili' bölgelere ABD ve suç ortaklarının müdahale etmesi, kazanılmış bir "hak" haline geldi. Yaşanan her türlü soruna ABD müdahalesini sanki bir çözüm olarak görme anlayışının gelişmesi de bu koşullara bağlıdır. Özet olarak, tüm sorunların kaynağı olan emperyalistlerin, sorunların çözücüsü olarak görüldüğü ya da öyle gösterilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz. KADEK lideri Osman Öcalan'ın yaptığı "ABD bize saldırır" yönlü açıklaması da bu düşüncenin bir ispatıdır. Dolayısıyla Irak halkının direnişini bu tarihi koşullarla birlikte ele alıp değerlendirdiğimizde çok önemli bir yerde durmaktadır.

Özcesi Irak halkı, 'tarihin geri kalan kısmı bizim tarafımızdan yazılacaktır' diyen Bush'a, tarihi yaratanın kitleler olduğunu bir kez daha hatırlattı ve hatırlatmaya devam ediyor. **Haksızlığa karşı direnme bilincini kuşanan kitlelerin tarihi yazan, tarihi yaratan gücü, bir kez daha Irak topraklarında işgalci güçlerin tankları altında patlayan bedenlerde işgalci güçlerin ilerleyişini engellemek için, on binler-**

ra yeni ülkeler ve kentleri bombalayarak kadın ve çocukları kolay kolay öldüremeyeceği dersini veriyor. Diğer bir ifadeyle, Irak halkı bölge haritasını yeniden çizmeye gelen işgalcilere "hiçbir şey düşündüğünüz kadar kolay olmayacak" diyor. Evet, direniş öğretiyor. Direniş en berbat, en rezil haydutları dahi konuşturuyor. Ancak halkımızın deyimiyile söyleyene değil söyletene bakmak gerekir. Onca ölüme, katliama, işkenceye, vahşete rağmen konuşmayanları konuşturan, Irak halkının haklı direnişidir. **Anlaması zor olmayan bir şey var ki o da Irak halkının direnişinin dünyanın birçok coğrafyasında anti-Amerikancı öfkeyi büyüttüğüdür.** Anti-emperyalist bilincin kitlelere taşınması noktasında uygun zeminler yarattığıdır. "Hiçbir şey eskisi gibi olmaz" diyen emperyalist haydutlara, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını ispatıdır yaşananlar. Bu objektif olarak böyledir. Direnişin Saddam diktatörünün şahsında somutlanmaya çalışılması, bu demagojinin dillendirilmesi ise bu gerçeği değiştirmiyor.

Bugün bizim esas güncel görevlerimiz işgalciler şahsında, yeniden anti-emperyalist bilinci kitlelere taşımaktır. **Emperyalizm var oldukça, ezilenlerin rahat yüzü göremeyeceği gerçeğini döne döne kitlelere anlatmaktır. Haksız savaşlar ile haklı savaşlar arasındaki farkı kavramak ve kavratmaktır.** Bugünkü somut durum bu yönlü propaganda ve ajitasyon için oldukça uygun bir zemin yaratıyor. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliyiz.

Pratiğe yönelmek, hareketsiz olan güçlerimizi hareketlendirmek her militanın görevidir. Bunun için bir yerlerden talimat almak gerekmiyor. Bun-

lar yapmamız gereken görevlerdir. Başka zaman sarf edeceğimiz enerjinin yarısını sarf edersek tüm bunları başarabiliriz. **Bu konuda kendimize güvenmeliyiz. Özellikle, kitle eylemlerinde yaratıcı olmalıyız.** Aynı zamanda her türlü dar grupçu, sığ ve sekter davranışlardan uzak durmalıyız.

Sonuç olarak, emperyalist işgalcilerin bölgedeki varlığı artarak devam edecektir. Bu demektir ki, işgalcilere karşı mücadele önümüzde duran kısa vadeli değil, bilakis uzun vadeli bir görevdir. Kitlelere anti-emperyalist bilincin taşınmasında, propaganda ve ajitasyonun önceliklerinde tüm bu gerçekleri hesaba katmalıyız. Ve bu sorumluluk bilinciyle faaliyetlerimizde daha bir yoğunlaşmalıyız. Emperyalizme karşı anti emperyalist bilinç ve mücadeleyi geliştirmeliyiz.

gitmeye gerek yok. Geçen yüzyılımızın son çeyreğine baktığımızda, ABD ve suç ortaklarının dünyada müdahale ettiği tüm ülkelerde karşılarında çok ciddi direnişler göremediklerini görüyoruz. Yani sonuç itibarıyla ABD, öngördüğü politikaları şöyle ya da böyle uyguladı. Elbette ki bu politikalarla istikrar değil, istikrarsızlık yarattılar. Katliam ve yıkımlarla kitleleri sindirmeye çalıştılar. Emperyalizmin yenilmezliği propagandası, ABD ve suç ortaklarının geçici başarıları eşliğinde kitlelere empoze edilmeye çalışıldı. Ve bunda belli ölçüde başarılı da oldular. Her renkten reformist ve tasfiyeci güçlerin bu tarihi kesitte güçlenmesi, bu objektif tablonun ürünüdür. ABD ve diğer işgalci güçlerin bu denli pervasızlaşması, ortaya çıkan bu durumun sonucudur. Öyle ki;

ce militarist güce karşı birkaç yüz Iraklının günlerce bir kasabada sürdürdükleri direnişte ispatlandı.

Evet, Irak halkı işgalcilere karşı direniyor. Irak halkı emperyalizmin yenilmezlik psikolojisini ağır bedeller ödeyerek dağıtıyor. Tüm bunlar yaşanan gerçeklerdir. Halkın gücüne güvenmeyen, emperyalizmin yenilmezliğine inanan tüm inançsızlara verilen tarihi bir derstir bu. Bu gücü görmeyenler, bu gücün farkına varamayanlar hep emperyalizm ve gericilik karşısında tarihin köle ruhlu lanetlisi olarak kalmaya mahkumdurlar. İşte Irak halkı lanetliliği reddediyor. Irak halkı emperyalizmin zulmü karşısında sinmiş, lanetli duruma gelmiş herkese lanetliliği değil, direniş ve onurlu ölümü vaadediyor. ABD haydut ve figüran suç ortağının bundan son-

Bugün Irak'a Asker Göndermek İsteyenler de Kürt Ulusunu İmha Etmek İsteyenler de Kemalistlerdir KEMALİZM BAĞIMSIZLIĞIN DEĞİL BAĞIMLILIĞIN TEMİNATIDIR

Abdullah Öcalan Kürt Ulusuna İnkâr ve İmha Politikasının Mimarı Kemalistleri Aklamaya Çalışıyor

Emperyalist efendisinin istekleri doğrultusunda TC Irak'a asker gönderme hazırlığını sürdürdüğü bir dönemde yine kendini Kemalist olarak tanımlayan burjuva ve karşı-devrimci bir dizi çevre Kemalizm'in "anti-emperyalist"liğinden, "milli bağımsızlıkçı" ruhundan söz etmeye başladılar. Diğer bir ifadeyle **Kemalist ruhu kuşanma** çağırısı yapıyorlar.

Bugün yaşananlara dair herhangi bir değerlendirme yapmadan önce, sorunları ele alıştaki yöneme ve düne dair bazı hatırlatmalar yapmakta fayda vardır.

Birincisi, her olayı, olguyu yaşanan tarihi koşullardan soyutlamadan ele alma yöntemidir. Yani ülkede ve tüm dünyadaki devrim ve karşı-devrim cephesindeki gelişmeler, bu gelişmelerin yarattığı imkan ve düşman cephesindeki iç hesaplaşmalar vb. Bu tabloyu hesaba katmadan, bu tablodan bağımsız soyut değerlendirmeler yapmaya kalkarsak, gerçek değil, gerçek karşıtı bir sonuca ulaşmamız kaçınılmaz hale gelir. Mesela, Kemalist hareketi tarihsel miadını doldurmuş Osmanlı İmparatorluğu gerçeğinde, dünyada kabaran devrim dalgası ve anti-emperyalist mücadele olgusundan kopartarak ele alırsak sınırlı olan bu anti işgalci harekete olmadık misyonlar yüklemeye kalkmamız kaçınılmaz hale gelir. Hiç şüphesiz faşist diktatörlüğün ve diğer karşı-devrimci güçlerin böyle bir propagandaya yönelmeleri gerçekleri bu denli ters yüz etmeleri anlaşılır bir şeydir. Kemalist diktatörlüğün resmi bu kadar açık ve net olarak orta yerde dururken, hala ileriliklik, devrimcilik, yurtseverlik adına, Kemalizm'i özgürlükçü, bağımsızlıkçı olarak tanımlamak, anti-emperyalist mücadele karşısında Kemalizm'den feyz almayı öğütlemek ise anlaşılır gibi değil. Anlaşılır gibi değil vurgusunu esas olarak gerçeklerin bu denli çarpıtılmasından dolayı yapıyoruz. Yoksa bilimsel bir perspektifle ele alıp değerlendirdiğimizde anlaşılmaz diye bir şey yoktur. Hele hele burjuva bakış açılına sahip, faşist diktatörlükle flört halindeki, onlarla uzlaşma çabasındaki ve bu devletten nemalanan anlayışlar açısından meselenin bu derecede çarpıtılmasında anlaşılmaz bir şey yoktur. **Her yönüyle aleni durumda olan bu ırkçı, şoven, faşist Kemalizm'in gerçek ni-**

telîğinin görülmemesinin tek nedeni olaylara, olgulara Marksist değil, burjuva bir pencereden bakılmasıdır.

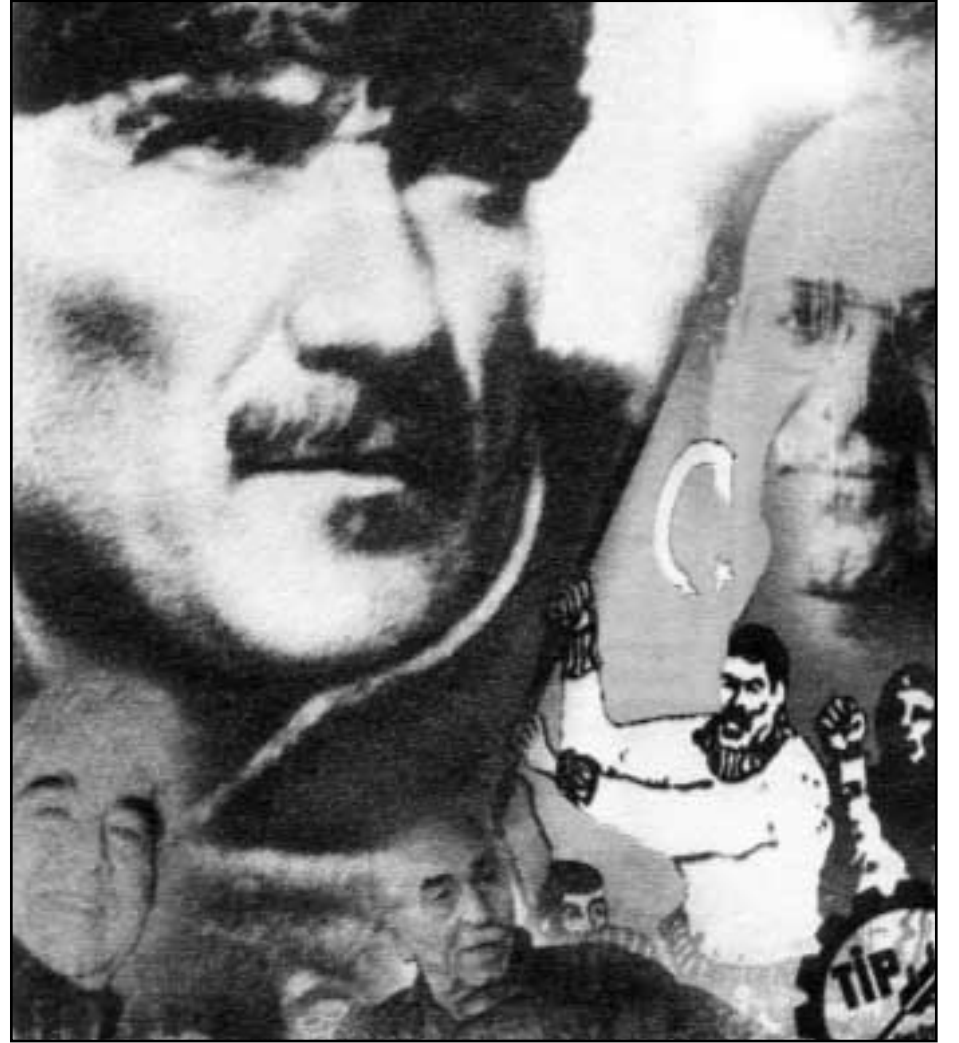
İkincisi, değerlendirmelerimiz somut veriler üzerinden olmak zorundadır. Kemalistlerin "milli bağımsızlıkçı" olduklarını söyleyenler Kurtuluş Savaşı esnasında ve savaş sonrasında **Kemalistlerin İngiliz ve Fransız emperyalistleriyle olan bağımlılık ilişkilerine** bir açıklama getirmek zorundadırlar. Kemalistlerin "özgürlükçü" olduklarını söyleyenler Kemalistlerin komünistleri katletme, tutuklama, Kürt ulusunu imha etme operasyonlarına, grevleri yasaklama, kana bulama karşı-devrimci pratiklerine bir açıklama getirmek zorundadır.

KEMALİZMİ KAYPAKKAYA VE ŞNUROV YOLDAŞLAR ANLATIYOR

Hiç şüphesiz biz bu sorulara burjuva cepheden bilimsel, ikna edici yanıtlar verilemeyeceğini biliyoruz. Dolayısıyla gerçek dışı, gerçeklerden kopuk soyut iddia ve söylemlerle uğraşmaktansa yeniden tarihin ve bu tarihi doğru bir tarzda çözümleyenlerin tanıklığına baş vurmak ve bunların çözümlemeleri doğrultusunda dünle bugün arasında doğru bir diyalektik bağ kurarak, bu yanlış ve yanılgılı düşüncelere karşı mücadeleyi daha bir yoğunlaştırıp güncelleştirmeyi daha anlamlı ve anlaşılır olduğunu düşünüyoruz.

Bu konuda özellikle Şnurov ve Kaypakkaya yoldaşların değerlendirmelerinin dikkatlice, döne döne okunmasında yarar vardır. Çünkü; **bugün yaşanan bir çok şeyin yanıtını İbrahim yoldaşın Kemalizm konusunda yaptığı çözümlemede görmek mümkündür.** Ve sorunun daha iyi kavranması açısından bu yoldaşların değerlendirmelerinden geniş aktarmalarda bulunacağız:

"Kemalistler ilk başlarda açıkça itilaf devletlerinin saflarına geçmediler ama dışarıda Sosyalist Sovyetler Birliği'ne ve içeride komünistlere, işçi sınıfına ve diğer emekçi halka karşı, onlarla el altında işbirliği yapmayı da ihmal etmediler. M. Kemal ve hükümeti, Sovyetler Birliği'ne karşı ikiyüzlü bir politika izlemişlerdir. Bir yandan yardım koparmak için en aşırı iltifatları yağdırırken, öte yandan ABD, İngiltere, Fransa ile yapılacak gizli anlaşmalar

için zemin aramaktadırlar. Çiçerin'e gönderilen yardım talebinden iki ay sonra M. Suphi ve 14 yoldaşı hunharca öldürülmektedir. Ayrıca Anadolu'daki komünistlere karşı da bir sindirme kampanyasına girilmektedir. Çünkü Kemalist burjuvazi 23 Şubat 1921'de toplanan Londra Konferansına komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerinin teveccühünü kazanacağını, Sevr anlaşmasının öldürücü hükümlerinden vazgeçebileceğini hesaplamaktadır. Konferansta delegasyonun başı Bekir Sami, Türkiye'nin anti-Sovyet bloğuna katılacağını söyleyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadır. Yine Londra Konferansının devam ettiği günlerde 28 Şubat 1921'de Kemalist hükümet Sovyetlerden Artvin ve Ardahan'dan terkini istemekte ve Batum'u işgal etmeye girişmektedir. Fakat Avrupalı efendilere yaranma çabaları boşa çıkıp efendiler Sevr anlaşması üzerinde ısrar edince Kemalistler için tekrar Sovyetler Birliği'ne yanaşmak mecburiyeti

doğmuştur."

"Yunan orduları atıldıktan hemen sonra Sovyet yardımına ihtiyaç kalmadığı için Kemalistler yeniden komünizm yasağını uygulamaya girişmişlerdir."

"14 Kasım 1922 tarihli İzvestia şöyle yazmaktadır: "Kemalist hükümet komünistleri takip ettirerek, emperyalist devletlerin teveccühünü kazanmak emelinde" (Seçme Yazılar II)

Yine İbrahim yoldaş Şnurov yoldaştan şu aktarmayı yapmaktadır: "Türkiye'nin en büyük kapitalistleri yabancılardır. Bütün maden işletmelerinden başka, bir de demiryollarının büyük bir kısmı ve tarım ürünlerini işleyen fabrikaların çoğu yabancıların elindedir."

"Türkiye milli ekonomisine 1.100 milyon frank yabancı sermaye yatırılmıştır. Sermayenin 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız, 200 milyonu İngiliz ve 100 milyonu diğer ülkelerin sermayesidir."

KEMALİZM BAĞIMSIZLIKDEĞİL BAĞIMLILIK, IRKÇILIK, VE ŞOVENİZMDİR

Çok açıkça görüldüğü gibi, **Kemalistler savaş yılları içindeyken emperyalistlerle işbirliği yapmışlardır.** Diğer bir söylemle **Kemalistler sömürge yapıya hayır, yarı-sömürge yapıya evet demişlerdir.** TC'nin kurulması özde değil **lafta** bağımsızlıktır. Çünkü ekonomik olarak emperyalistlere bağımlı olan bir devlet, siyasi olarak bağımsız olamaz. Ekonomik bağımlılık kaçınılmaz olarak siyasi bağımlılığa götürür. Kemalistler döneminde yapılan dış yatırımların verileri ortada. Ortada olan diğer bir gerçek ise; **bu verilerin katlanarak bugüne gelmesidir.** Düünden bugüne değişen özellikle 1950 yılından sonra ABD'nin Türkiye'de giderek artan etkinliği ve bu etkinliğe bağlı olarak TC'nin derinleşen ekonomik-siyasi ve kültürel bağımlılığıdır. Elbette ki bu Fransa, İngiltere ve diğer bazı AB'li emperyalistlerin TC ekonomisi üzerindeki etkinliklerini görmezlikten gelmemizi getirmez.

Tüm bunlar bize Kemalistleri "milli kurtuluşçu" ve "bağımsızlıkçı" gösteren anlayışların temelsizliğini gösteriyor. Bugün kitleleri ABD ve diğer emperyalist güçlere karşı "Kemalist bir ruhla" mücadele etmeye çağırıyorlar, özde bağımsızlığı değil, bağımlılığı öneriyorlar. Çünkü, bugünkü TC'nin rotasını çizenler Kemalistlerdir. Bu rotada ilerlemenin getirdiği nokta emperyalizm uşaklığıdır. Emperyalist çıkarlar için asker gönderme ve Irak

keri yasak bölge" ilanlarıyla, "örfi idare" zorbalıklarıyla Kürt halkı için hayatı çekilmez hale getirdi. Sadece Dersin ayaklanmasından sonra katledilen Kürt köylülerinin sayısı 60.000'in üstündedir. Lozan'da Kürt ulusunun "kendi kaderini tayin hakkı" alçakça çiğnendi..."

"Kemalist diktatörlük, Türk şovenizmini körüklemeye girişti. Tarihi yeni baştan kaleme alarak, bütün milletlerin Türklere türediği şeklinde ırkçı ve faşist teoriyi piyasaya sürdü. Diğer azınlık milliyetlerin tarihini, kitaplardan tamamen sil-di. Bütün dillerin Türkçe'den doğduğu şeklindeki Güneş Dil Teorisi safatasını yaydı. "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Ne Mutlu Türküm Diyene" cinsinden şovenist sloganların ülkenin her köşesine, okullara, dairelere her yere soktu. Böylece çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasına milli düşmanlık ve kin tohumlarını saçtı. İşçilerin ve emekçilerin birliğini ve dayanışmasını baltaladı. Türk işçi ve emekçilerini kendi şovenist politikasına alet etmek istedi." (Seçme Yazılar)

KEMALİZMİ YALNIZCA TC KUTSAMİYOR!

Fazla söze gerek yok. İbrahim yoldaş, Kemalizm'in gerçek kimliğini icraatlarıyla birlikte ortaya koymuştur. Ortaya konulan bu kimlikte anti-emperyalist ve özgürlükçü bir öz çıkmaz, çıkması da düşünülemez. Bundan dolayıdır ki; **Kemalizm'in harcıyla** (ırkçı, şoven burjuva ideolojisi) **inşa edilen TC dışta emperyalizme uşaklıktan, IMF'ye bağımlılık-**

mücadelesine adayan bir siyasi liderin ağzından şu değerlendirmeler çıkabiliyor:

"Şimdi "Ne Mutlu Türküm Diyene!" sözünün anlamını söyleyeceğim. Türkler Osmanlı döneminde kırsalda yaşıyordu, hor görülüp dışlanıyorlardı. Türkmenlerin kendilerine güvenmelerini sağlamak için bu söz söylenmiştir. Yoksa Kürtlerin de kendilerine Türküm demeleri için değil. "Ne Mutlu Türküm Diyene!" "Ne Mutlu Türk Oldum" demek değildir. Bu büyük bir yalandır. Mustafa Kemal cumhuriyetin başlarındaki isyanların üzerine fazla gitmiştir. Bunu daha sonra kendisi de kabul etmiştir. İnönü'nün konuşmalarında bu var. O'na sorarsanız, "Emperyalizmin desteklediği isyanlara karşı cumhuriyeti korumak için yaptım" der."

Devamla: "... ben Kemalizm'i şöyle tanımlıyorum: Kemalizm'i emperyalizm koşullarında, emperyalizme karşı halkların bağımsızlaşması ve özgürleşmesi olarak değerlendiriyorum. Kemalizm'in emperyalizme karşı ulusların özerkleşmesi, bağımsızlaşması konusunda bir dış etkisi vardır..." (BD. Çağı Bildirgesi)

Siyasal değerlendirmelerimiz gücünü somut olgulardan almalıdır, almak zorundadır. Subjektivizmle beslenen, bilimin yasalarına sırtını dönen değerlendirmelerin hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Kemalizm'in kanlı takipçileri ve emperyalizmin uşakları egemen sınıflarının KADEK şahsında Kürtlere dönük imha ve yok etme hesapları peşinde olduğu bir dönemde; Kemalizm'e övgüler dizmenin hiçbir anlamı yoktur. "Ne Mutlu Türküm

A. Öcalan neden bu değerlendirmeleri yapmaktadır? Çünkü Kürt liderinin vardığı nokta bir uzlaşma noktasıdır. Uzlaşmak istediği Türk devletidir. Bu devlet başından itibaren Kemalist ideoloji ile inşa edilmiştir. Bugün KADEK, M. Kemal özgülünde gerçekleri çarpıtarak Kemalizm ile uyumlu olduğunu ispatlama çabasındadır. Kemalizm'in aslında Kürt ulusuna düşman olmadığına, aksine Kürtlerle birlik amacıyla olduğunu kendini ikna ederek Kürt düşmanlarını da aynı noktaya getirebileceğine inanıyor. Türk devletini "Kemalizm'in gereklerini yerine getirmiyorsunuz" diyerek, uzlaşmaya çağırıyor. İşte, A. Öcalan'ın ulusal kurultuş mücadelesini "uzlaşmaz" bir biçimde yerine getirdiği iddiasındayken sahip olduğu görüşleri ile Kemalizm hakkındaki şimdiki görüşleri arasındaki derin farkın nedeni budur. Onun vardığı sonuçlar bilimsel bir incelemenin ürünü değil, aksine takındığı oportünist tutumun bir ürünüdür.

Öcalan soruna keskin bir görünüm kazandırmak için çok net bir söylemden yola çıkmaktadır. Söylem "Ne Mutlu Türküm Diyene!" söylemidir. Öcalan, bu söylemin Türklerin kendilerine güvenmeleri için söylendiği iddiasındadır. Oysa gerçek, herkesin de bildiği gibi Türkiye'de Türklüğün tüm diğer millet ve milliyetler tarafından kabul edilmesi amacıyla içermektedir. Kürtçenin yasaklanmasının, Kürt ulusunun haklarının gaspedilmesinin, ulusal direnişlerin kanla bastırılmasının başka bir nedeni yoktur.

Bugün kitleleri ABD ve diğer emperyalist güçlere karşı "Kemalist bir ruhla" mücadele etmeye çağırıyorlar, özde bağımsızlığı değil, bağımlılığı öneriyorlar. Çünkü, bugünkü TC'nin rotasını çizenler Kemalistlerdir. Bu rotada ilerlemenin getirdiği nokta emperyalizm uşaklığıdır. Emperyalist çıkarlar için asker gönderme ve Irak halkının kanını akıtmadır. Gerçek olan budur. İkiyüzlü ve sahte olan ise "yurtta sulh cihanda sulh" söylemidir.

halkının kanını akıtmadır. Gerçek olan budur. İkiyüzlü ve sahte olan ise "yurtta sulh cihanda sulh" söylemidir.

Kemalizm bağımlılıktır, ırkçılıktır, şovenizmdir. Ve hiçbir aklama çabası bu gerçeği değiştiremez.

"Kemalist diktatörlük, azınlık milliyetlerin, özellikle Kürt milletinin bütün haklarını gaspetti. Onları zorla Türkleştirmeye girişti. Dillerini yasakladı. Zaman zaman baş gösteren Kürt milli hareketini, bazı Kürt feodalleriyle de el ele vererek insafsızca ezdi. Peşinden kitle katliamlarına girişti, kadın, erkek, çoluk çocuk, genç, ihtiyar binlerce insanı katletti; "as-

tan, içte ise devrimcilere, komünistlere, Kürt ulusuna, dahası kendisinden olmayan herkese düşmanlık yapmaktan kendini kurtaramamıştır.

Ama, dün olduğu gibi bugün de bu tabloyu farklı göstermeye, kitlelerin kafasını bulandırmaya çalışanlar olmaktadır ve olacaktır da. Nitekim, Kürt cephesinden de bu koroya katılanlar M. Kemal'i belli yönlerle aklama çabası içindeler. Özellikle KADEK lideri A. Öcalan'ın şu açıklamaları trajik bir tabloyu oluşturuyor. Yani hayatının önemli bir bölümünü Kürt başkaldırılarını yok etmekle geçiren M. Kemal'e dair, hayatını Kürt ulusal

Diyene!" söyleminin ne anlama geldiğini Kemalizm'in zulmüne uğrayan Kürtler, Ermeniler ve diğer azınlık milliyetler çok iyi biliyor. Kemalist okullarda okuyan, zindanlarında yatan yurtsever devrimci tutsaklar çok iyi biliyor. Dahası TC, bu topraklarda Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetleri yok saymanın zihniyeti, düşünüş tarzı üzerinde kurulmuştur. Dolayısıyla gerçekleri yok saymakla onlar yok olmaz. Onlar bize rağmen vardır. Ve yine Kemalizm'e yüklenen sahte "özgürlükçü", "bağımsızlıkçı" unvanlar da eninde sonunda gerçekler karşısında mahkum olmaktan kurtulamayacaktır.

Günümüzde de Kemalizm'in temel doktrinleri olduğu gibi korunmaktadır. Kemalizm ile arasına kesin ve net bir çizgi çekmeyenlerin varacağı sonuç faşist Kemalist devletle işbirliğidir. Tarih böyle işbirlikleri yapanların amaçlarına ulaştığını değil, faşist devletin ya kurbanı ya da bir mağası olduğunu defalarca göstermiştir. Kemalizm'e olmadık misyonlar biçerek devrimcilik iddiasında bulunanlar devlet nezdinde, bunu başardıkları oranda belli derecede itibar görmüşlerdir. Ancak, unutulmamalıdır ki, amaçlarında samimi olanlar bu itibarın boş olduğunu çok acı sonuçlar ile görmeye mahkumdurlar.

Kazanmak için yenilgi-yengi DİYALEKTİĞİNİ KAVRAYALIM

Devrimler, yenilgilerin yengiye dönüşmesi süreçleridir. Sadece ve sadece yenilgilerini yenemeyenler kazanamaz. Burjuvazi yenilgilerine yenilmek zorunda olan bir sınıf iken, proletarya yenilgileri yenme bilincine sahip tek sınıftır. Bunun nedeni proletaryanın tutarlı tek devrimci sınıf olarak bilimsel felsefeye sadık olmasıdır.

Zafer ve yenilgiler, başarı ve başarısızlıklar sınıf mücadelesinin nesnel olgularıdır. Tarih, bağrında yenilgiler, başarısızlıklar taşımayan hiçbir devrime tanıklık yapmamıştır. Bu, mümkün değildir. Sınıf mücadelesi, sınıf savaşımın yasaları kavranarak geliştirilebilir. Çelişki yasası ile incelediğimizde tarih bize, sınıf mücadelesinde yenilgi-yengi çatışmasının varlığını ve dönüşümde etkin bir rol oynadığını göstermektedir. Başarısızlıklar, yenilgiler bizim istemimiz ve hedefimiz değildir. Ama bizim sınıf savaşımını kavrayış düzeyimiz, önderlik kapasitemiz, kitlelerle olan bağımız, düşmanın gücü ve uluslararası koşullar gibi faktörler bu uzun yürüyüşte yenilgilerle yüzleşmemizi kaçınılmaz hale getirir.

Eğer bu gerçeği asgari düzeyde kavramazsak gerek bütün olarak, gerek birey olarak yenilgilerimize yeniliriz. Demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin birer öznesi, birer neferi olmak yerine bencil, bireyci ortamın çöplüğüne geri döneriz. Her birimiz tarih bilincimize başvurduğumuzda bu çöplükte sosyalist maskeli bürokratik burjuva devletler başta olmak üzere onlarca, yüzlerce yorgun, bu sistemlerin birer parçası, hatta aktif savunucusu olmuş partilerle yüzleşiriz. Yine her birimiz, sınıf savaşımı içinde yer aldığımız ve birlikte yürüdüğümüz onlarca kavga yoldaşımızın, bugün mücadeleye, kavgaya sırt döndüğüne ve hatta bunlardan bazılarının sistemin birer parçası haline geldiğine tanıklık yapıyoruz.

Bu yaşananlarda hiçbir terslik yok. Tarih böyle çatışarak ilerler ve her şey zıddına dönüşebilir. Yenilgiler zaferlere ve zaferler yenilgilere. Bu bilimsel yasayı kavramayanlar sosyalizmden geriye dönüşlerden hareketle, “kapitalizmin alternatifi sosyalizm değil, demokratik kapitalizm olduğu” gibi saçma teorilerini üretmeye başladılar. Özellikle sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte “demokrasi”, “özgürlük” naralarını daha da yüksek sesle atmaya başladılar. Ama geçen bu kısa süre içinde, sınıf savaşımının yasaları tarihin hükmü, tüm bu çığlıkların emperyalist burjuvazinin ikiyüzlü ve demagojik söylemlerinin ürünü olduğu gerçekliğini birer birer açığa çıkardı, çıkarmaya da devam ediyor. Örnek mi? İşte başımı ABD’nin çektiği emperyalist haydutların bir bölümünün Balkanlarda, Afganistan’da, Irak’ta yarattıkları “demokrasi” ve “özgürlük” tabloları... İşte dünyada giderek artan işsizlik, yoksulluk ve sefalet. Ve tüm bu tablonun yaratıcısı olan kapita-

lizm. Üstelik gücünün doruğunda olan kapitalist-emperyalizm! Emperyalistler ve suç ortaklarının tablosu önümüzde duruyor. Bu gerçektir, görülebilir, hissedilebilir... Burjuvazinin zafer naraları şimdi daha az duyuluyor. Onun yerini halkların dünyanın hemen her yerinde yükselen “kahrolsun emperyalizm” sloganı almaya başladı. Diyalektik, yaşamın her alanında ilerlemeye devam ediyor demek ki!

Bu bilimsel yasaları kavramayanlar, yenilgilerini zaferle dönüştürmekten çok, yenilgilerine yenilmekten kendilerini kurtaramazlar. Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Tarihimize bakalım. Yenilgilerine yenilen tüm geçici yol arkadaşlarımızın esas olarak birleştikleri ortak nokta programatik düşüncelerimizin esas olarak gerçekliğimize uygun düşmediği eleştirileridir. Hiç şüphesiz bir başarısızlık varsa, buna temel teşkil eden ideolojik, siyasi ve örgütsel nedenler de vardır. Yani geneli somuta uygulamada, önderlik kapasitesinde, kitle çizgisinde vb. bir dizi neden sayabiliriz. Ama bizim konumuz bu değildir. Bizim esas olarak üzerinde durmaya çalıştığımız, başarısızlıklar karşısında ortaya konulan tavidir. Bu tavırda dirayet ve ısrarın çapı, başarısızlıklar ve yenilgiler karşısında ortaya çıkarılan sonuçlardır. Bu sonuçları ortaya çıkarmada izlenen yöntemlerin ne kadar bilimsel olduğudur.

Çünkü, sorgulamak, ortaya ciddi sonuçlar çıkarmak, belli bir kavrayış ve siyasal birikim ve tecrübeyi gerektirir. Bu da partinin sınıf savaşımı içindeki yeri ve düzeyinden bağımsız değildir. Yani, bir meyvedeki tadı ve değişikliği ancak ısıarak, yiyerek anlayabiliriz. Bir teorinin, bir taktiğin doğruluğunu veya yanlışlığını da ancak sınıf savaşımının yoğun ve çatışmalı pratiği içinde anlayabiliriz. Çatışma da mutlak. Burada sözünü ettiğimiz çatışma ideolojik, siyasi, askeri vb. çatışma-

dır.

Daha da somutlayarak devam edersek: Sınıf savaşımı içindeki geri düzeyimizi, istenilen noktada olmayışımızı her fırsatta ve her oturumda dile getiriyoruz. Genel politik hattımızın hayata uygulanmasında kendimizi her zaman eleştiriyoruz. Çeşitli biçimlerde ve içeriklerde saptamaların tespiti ni

Bu yaşananlarda hiçbir terslik yok. Tarih böyle çatışarak ilerler ve her şey zıddına dönüşebilir. Yenilgiler zaferlere ve zaferler yenilgilere. Bu bilimsel yasayı kavramayanlar sosyalizmden geriye dönüşlerden hareketle, “kapitalizmin alternatifi sosyalizm değil, demokratik kapitalizm olduğu” gibi saçma teorilerini üretmeye başladılar.

yapıyoruz. Buna karşın burada ilginç olan başka bir şey var: Bizimle aynı süreci yaşayan ama çeşitli tarihi süreçlerde yenilgilerine yenilen veya daha başka sebeplerden parti dışına çıkan birçok bireyin veya grubun genel hattımıza dair esaslı bir “yanlışlar” listesi çıkarma “becerisi” ve “cesareti” göstermeleridir(!). Burada sormak gerekir: Bu “beceri” ve “cesaret” gücünü bilimsel bir sorgulayıcılıktan mı, yoksa sonuçlardan hareketle veya bölük-pörçük, bütünsellikli olmayan bir düşünüş tarzından mı alıyor? Hiç şüphesiz ikincisinden alıyor. Bu kesindir. Kesin olan diğer bir şey ise yapılan bazı eleştirilerin sonuçta haklı ve doğru olabileceğidir.

Ama burada üzerinde durulması gereken en önemli şey; devrim denilen ciddi bir alt üst oluş hareketinin sorunlarına büyük bir ciddiyet ve sorumluluk duygusuyla yaklaşma gerçeğidir. Teori ile pratiğin diyalektik bütünlüğünü kavrama gerçeğidir. Yine kavramanın bir süreç olduğunu,

bir-iki kitap okumakla, bir-iki başarısız pratikten hareketle kendi kavrayış düzeyimize, politikayı uygulamadaki amatörliğümüze, yetersizliklerimize bakmak, yönelmek yerine hemen genel hatta yönelmek ne kadar bilimsel bir yaklaşım olabilir? Evet, sorgulamada amansız olmalıyız. Ama sorgulama yaparken, soruları doğru yerde ve zamanında sormalıyız. Ve dahası, soruları öncelikle kendimize ve kendi pratiğimize yöneltme cesaretini ve samimiyetini göstermeliyiz. Ama bunu yapmak bir proleter duruş ve kavrayış sorunudur. Konunun daha iyi anlaşılması için Başkan Mao’ya başvurmakta yarar vardır.

“... Bırakın yabancı yoldaşları, uzun zaman için biz bile Çin’in objektif gerçeği hakkında berrak bir kavrayışa sahip değildik! Ancak Japonya’ya karşı direnme döneminde gerçek duruma uygun bir genel parti çizgisi ve eksiksiz bir dizi somut siyaset formüle ettik. Oysa o zamana kadar yirmi yılı aşkın bir süredir devrim yapmaktaydık. Önceki yıllar boyunca epey karanlıkta çalışıyorduk. Herhangi bir kimse, herhangi bir yoldaşın örneğin, Merkez Komitesinin herhangi bir üyesinin ya da benim, başlangıçtan beri Çin Devriminin kanunlarını tam olarak anladığını iddia edecek olursa bol keseden atıyor demektir. Ona kesinlikle inanılmamalıdır. Çünkü, hiç de öyle olmadı. Geçmişte

ve özellikle de başlangıçta bütün enerjimiz devrime yönelmişti, ama devrimin nasıl yapılacağı, neyi değiştirmek istediğimizi, neyin önce ve neyin sonra geleceği meselelerinin hiçbiri oldukça uzun bir dönem boyunca, doğru bir şekilde kavranmamış olduğunu söyleyebiliriz.” Başkan Mao. Seçme Eserler. Cilt VI. S:266.

Burada da kavranılması gereken esas olgu: Bir; pratikten kopuk bir kavrayışın düşünülmeceği. İki; kavrayışta derinleşmenin bir süreci gerektirdiği ve bu sürecin de zorluklarla dolu olduğu gerçeğidir. “Yenile yenile yenmesini öğreneceğiz” şiarı, yenilgilerin neden ve niçinlerine doğru yerde soru soran ve doğru dersler çıkaran derin bir kavrayışın ürünüdür.

Eğer bu bilimsel sorgulayıcılık yöntemi olmasaydı Başkan Mao önderliğinde savaştan ve 300.000 kişiden otuz bin kişiye inen bir Kızıl Ordu yeniden toparlanıp zafer kazanabilir miydi?

Tabi ki kazanamazdı. Bu zaferi hazırlayan bilimsel temelde yapılan sorgulama ve bu sorgulamada ortaya çıkarılan doğru dersler ve bu dersler ışığında savaşta gösterilen dirayet ve ısrardır. Ve bugün bizler de bu zengin derslerden öğrenmeliyiz. Özellikle başka ülkelerin tecrübelerini, yani geneli somuta uygulamada yaratıcı olmalıyız. Yaratıcılığın kıstası çözümlenme gücüdür. Canlı pratiktir. Her fırsatta başarı ve başarısızlıkları kıyaslayarak buradan devrimci sonuçlar çıkarmadır. Ve sınıf savaşımındaki ısrarı da bu devrimci sonuçlar üze-

rinden yürütme, büyütme eylemidir.

Eğer böylesi bütünsellikli bir düşünüş tarzına sahip olmazsak yapacağımız inceleme ve araştırmalarda ortaya doğru dersler çıkaramayız. Pratik başarı ve başarısızlıklarımızdan doğru sonuçlar çıkarıp sınıf savaşımı lehine gelişmeler kaydedemeyiz. Başkan Mao "...ideoloji genel olarak, olguların hareketlerinin izinde sistematikleşir. Bunun nedeni düşünce ve anlayışların, maddi hareketlerin yansımaları oluşudur. Yasalar, olguların hareketlerinde tekrar tekrar görünen, kaza eseri olmayan şeylerdir. Bir şeyin yasa ve dolayısıyla anlaşılır bir nesne haline gelmesi, ancak tekrar tekrar görünmesinden sonra olur. Örneğin kapitalizmin bunalmaları yaklaşık on yılda bir meydana

geliyordu. Bunlar tekrar tekrar meydana gelince, kapitalist toplumdaki iktisadi bunalmaların yasalarını anlamamız mümkün oldu" diyerek bize inceleme ve araştırmanın, pratikte öğrenmenin, değişen koşullara uygun yeni politikalar üretirken, hangi bilimsel yöntemleri izlememiz gerektiği noktasında doğru veriler sunmuştur.

Tüm bu veriler bize, yaşadığımız topraklardaki tüm gelişmeleri ve değişimleri dikkatlice incelememizi ve ortaya bilimsel sonuçlar çıkartmamızı dayatıyor. Elbette ki, incelemelerimiz sınırlı olursa sonuçları da sağlıklı olmaz. Yine inceleme ve pratiğimizden öğrenme sanatında derinleşmezsek, basmakalıp ve dogmatik bir tarza da düşebiliriz. Stalin yoldaşın dediği gibi: "Bü-

tünlüklü bir devrimci teori yerine, kitlelerin yaşayan devrimci mücadelelerinden kopuk, çürük dogmalara dönüşmüş bir biriyle çelişen teorik önermeler ve teori parçacıkları. Dış görünüşü kurtarmak için elbette ara sıra Marx'ın teorisini anılıyordu, ama bu ancak onun canlı, devrimci ruhunu kovmak için yapılıyordu."

O halde bugün yapmamız gereken, sınıf savaşımımızda önemli oranda sarılmış olan teori ile pratiğimizin birliğini yeniden tesis etmektir. Çünkü merkezi görevimize uygun olarak söylemler pratiğin uyumunu yakaladığımız oranda MLM bir parti inşasında derinleşmemiz için hiçbir neden yoktur. Bunun zorluklarını biliyoruz. Ama yine de başaracağız, başarmak zorundayız.

PUSULA

İHTİLALCI BİR ÖRGÜTLENMENİN PARÇASI OLMAK

Sürecimizin temel yönelimi; **"illegal parti örgütlenmesinin sağlanması, gerilla savaşının geliştirilmesi ve gerilla savaşının her gelişiminin illegal parti örgütlenmesini sağlamaştırması" dır. (Komünist 43)**

Örgütlenme, çalışma ve savaş tarzımıza sürecimizin temel yönelimi yol göstermelidir.

Temel yönelimin bütünlüklü kavranması için illegal/legal örgütlenme ve çalışma Proletarya Partisi'nin temel ilkelerine uygun olmak zorundadır. Örgütlenme ilke ve anlayışlarımızın güçlü kavranması, kitle faaliyetinin niteliğini artıracak, kitlelerle güçlü politik bağlar kurduracak ve kitleler içinde kök salan illegal parti örgütlenmesini sağlamlaştıracaktır.

Proletarya Partisi'nin birincil sorunu örgütlenme sorunudur. Örgütlenme sorunu devrimin başından sonuna kadar birincil sorun olmaya devam edecektir, hatta devrim sonrası bile temel bir sorun olarak Proletarya Partisi'nin temel gündem maddelerinden biri olarak kalacaktır. Kitlelerin kurtuluş ihtiyacı güçlü örgütlenmenin yaratılmasını sağlayacaktır. Bu görev sınıf bilinçli proleterlerin omuzlarındadır.

Örgütlenme sorunu, proletaryanın temel ve stratejik bir sorunudur. Kadro eğitimi ve yetiştirme sorunu gibi, kitleleri MLM bilimiyle eğitime yönlendirme sorunları gibi daha birçok sorun, temel ve stratejik bir sorun olarak sınıf bilinçli proleterlerin önünde çözümlenmesi gereken sorun olarak durmaktadır. Devrim bir örgütlenme ve müdahale sorunuyorsa örgütlenme sorununa çözüm bulmak devrim sorununa çözüm bulmak demektir. Dolayısıyla sınıf bilinçli proletarya, devrimin temel sorunlarına sürekli bir tarzda kafa yorarak, sorunlar üzerinde derinleşmek, çözümler üretmek, çözümler üzerinde yoğunlaşmak için çalışmalıdır. Bu çalışma sürekli ve düzenli olmalıdır.

Örgütlenme derken; İşçi sınıfının-kamu emekçilerinin örgütlenmesi, yoksul köylülüğün örgütlenmesi, halk gençliğinin örgütlenmesi, çeşitli milliyetten emekçilerin, ezilenlerin örgütlenmesi, devrimci savaşın örgütlenmesi anlaşılmalıdır. Örgütlenmek için ön-

celikle doğru bir örgütlenme anlayışına, bilimsel bir bakış açısına sahip olmak gerekir. Bu olmadan ilkeli ve güçlü, sağlam örgütlenmeler yaratılamaz.

Illegal/legal örgütlenme ve illegal/legal çalışmada başarılı olmak için Bolşevik örgütlenme anlayışına sahip olmak gerekir. Bolşevik örgütlenme anlayışı kitleleri örgütlemeye, yönetmeye ve savaşımada ustalaşmak demektir.

Bolşevik örgüt biliminin evrensel ilkesi **"Sosyal demokrat parti (Bolşevik parti) hem bir bütün olarak, hem de her bir çekişiminde illegaldir."**

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın örgütlenme konusunda baş vurduğu kaynaklar Bolşevik ve Çin devriminin proleter tarihi, engin tecrübeleridir. Bundandır ki **"Illegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir"** ilkesini vazgeçilmez esas bir ilke olarak benimsemiştir.

Devrimi gerçekleştirmiş KP tarihlerini, Proletarya Partisi'nin tarihini, günümüzde devrim mücadelesi sürdüren KP tarihlerini incelediğimizde örgütlenme konusunda zengin deney ve tecrübelerin olduğu görülecektir. MLM bilimini, uluslararası komünist hareketin tarihini, Proletarya Partisi tarihini, günümüz koşullarını incelemek sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçilmez çalışma tarzı olmalıdır.

Illegal/legal örgütlenme ve çalışma tarzında yaşanan geriliğin aşılmasının yolu Bolşevik örgütlenme bilgisiyle donanmak ve devrimci pratiğe daha güçlü yönelmektir. İlk başta bilgi ve tecrübelerimiz sürece yeterli yanıt olmayabilir, bu durum bizleri korkutmamalıdır. Devrimci pratik sürecinde bilgisizlik bilgiye, tecrübesizlik tecrübeye doğru pratik savaşım içinde elde edilir.

Illegal örgütlenme ve illegal çalışma demek, kitlelerden köşe bucak kaçmak demek değildir. Kitlelerin olmadığı(!) yerde olmak hiç değildir. Sınırlı sayıda insanla yürütülen dar örgüt çalışması da değildir. Illegal çalışma yürütmek devekuşu misali hareket etmek değildir, aynı zamanda legal çalışma yürütmek demek illegal havalara girmek de değildir. Önemli olan parti ile ilişkinin ve konunun gizlenmesi, açığa çıkmamasıdır.

Bu gerçek bilinmesine karşın pratikte yanlışlıklar yapılmaya devam etmemelidir.

"Hangi biçimde olursa olsun yapılacak tüm çalışmaların özü partimizin temel ilkelerine uygun olmak zorundadır. Legal çalışmanın amaçları ile illegal çalışmaların amaçları birbirinin karşısına konulamaz, bunlar birbirini inkar etmez, aksine tamamlar, güçlendirir" (Komünist 47. syf 271)

Proletarya Partisi'nin tarihi, geçmiş örgütlenme ve çalışma pratiği incelendiğinde önemli ders ve tecrübelerle dolu olduğu görülecektir. Birebir görüşmeler, ikili üçlü görüşmelerle sınırlanan çalışma, devrimci çalışma olamaz. Sendikalarda, kooperatiflerde, halkevlerinde, yöre derneklerinde bulunan sınırlı sayıda partizancı- devrimcilerle sınırlanan, belirli çevreyi aşmayan "faaliyet" kitle çalışması değildir. Kitle çalışmasında, illegal/legal örgütlenme ve çalışma tarzımızda, kavrayışımızda yetersizlikler ve gerilikler inatla sürdürülen yanlışlıklar olduğu görülmelidir. Oysa ilkelerimize uygun tarzda örgütlenme pratiği kitleler içinde güçlü politik bağlar kurmayı, kitleler içinde sağlam örgütlenmeler yaratmayı sağlar.

Sınıf düşmanlarının azgın saldırıları ve çok yönlü kuşatması karşısında kitle çalışmasında illegal/legal örgütlenme ve çalışma tarzındaki yapılan yanlışlıklar sınıf bilinçli proleterleri kitlelerden soyutlamaktadır. Bu kopukluk ve soyutlanma devrimci örgütlerde her türlü ideolojik hastalıkların beslenmesinin (subjektivizmden kaynaklı dogmatizm, bürokratizm, ben-merkezcilik, parti üstüculük vb) zeminini güçlendirmektedir. Bu hastalıkları bünyesinde barındıran bir parti, devrimci savaşı yürütemez, kitlelerden kopar. Bugün devrimci yapıların yaşadığı en büyük sorun; kitlelerden ve siyasal çalışmadan kopukluktur. Bu kopukluk, onların sınıf düşmanlarına karşı savaşmamasında da etkili olmaktadır. Devrimci teoriyi pratikle birleştirmek, kitlelerle sıkı politik bağlar kurmak yapılması gereken bunlardır.

Illegal örgütlenmenin esas olduğunu bir kez daha Bolşevik parti tarihinden öğrenebiliriz.

"Partinin örgütlenme meselesiyle ilgili görüşü açık bir şekilde ifade edilmiştir ; Parti, illegal parti çekirdeklerinden meydana gelir."

"Partiyi inşa etmek demek, illegal çekirdekleri güçlendirmek ve artırmak onları legal sağlam mevziler ağıyla kuşatmak demektir."

Illegal örgütlenme ile legal örgütlenme arasındaki diyalektik bağın doğru kurulması için yine Bolşevik parti tarihine başvuralım.

"Illegal parti çekirdekleri kendilerine çeşitli legal işçi derneklerinden oluşan mümkün olduğu kadar geniş ve dal budak salmış bir ağ şeklinde kitleler içinde çalışacak sağlam mevziler yaratmak zorundadırlar."

"Parti dört yıldır şunu söylüyor; örgütümüz, mümkün olduğu kadar geniş ve dal budak salmış legal dernekler ağının kuşattığı illegal çekirdeklerden meydana gelir."

"Legal örgütler, illegal çekirdeklerin fikirlerini kitleler arasında yaymak için sağlam mevzilerdir."

"Bütün kitle örgütlerinde illegal parti hücreleri kurmak"

Legal mevzilerde ne yapacağız? **"Yapmamız gereken şey; karmakarışık ve ilkesiz legalizm akıntısına kapılmak değil, bütün canlı unsurları yavaş yavaş illegal parti çekirdeklerinin etrafında toplamak üzere legal imkanlardan yararlanmaktır."**

"Bugün örgütsel alandaki en acil görev, bütün fabrikalarda işçiler arasındaki en faal unsurlardan meydana gelen illegal parti komiteleri kurmaktır."

Illegal çekirdekleri nerede nasıl gizleyeceğiz? Illegal çekirdeklerin güvencesini sağlayarak, çalışma yürütülen legal mevzilerin bölge ve alanlara genel yaşam koşullarına uygun hale getirerek gizleyeceğiz. Kitlelerden, yaşamın gerçekliğinden kopmadan, faaliyet alanının özellikleri gözetilerek, illegal çalışmalar, legal mevzilerde çalışmaya uyarlanılır.

Legal mevzilerin olmadığı buna izin verilmediği alanlarda kitle faaliyeti yürütmek, sağlam örgüt yaratmak daha fazla dikkat, uyanıklık ve yaratıcılık gerektirir.

Akıldan hiçbir zaman çıkarılmaması gereken bir şey vardır ki bütün illegal/legal örgütlenme ve çalışma, her türlü illegal/legal faaliyetin bağlı olacağı, hizmet edeceği bir yer vardır **"köylük bölgelerdeki silahlı mücadeleye bağlı kılmak"** (İK. Seçme Yazılar.)

"Kitle mitingleri yürüyüşler, grevler düzenlemek işçi ve köylü sendikaları kurmak (bunlar silahlı mücadeleye hizmet etmek ve ihtilalci bir örgütlenmenin parçası olmak koşuluyla elbette reddedilemezler) (İK Seçme Yazılar, syf 275.)"

Bolivya'da halkın isyanı hükümeti devirdi

29 Eylül 2003'te Batı yarım kürenin en fakir ülkelerinden biri olan Bolivya'da devletin özelleştirme programını, Şili'ye doğal gaz ihraç edilmesini protesto etmek ve Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın istifası için Bolivya'da birçok sektörün başlattığı genel grevde 11. gün olan 10 Ekim'den itibaren devletin saldırılarıyla onlarca protestocu yaşamını yitirdi. ABD'nin neoliberal politikalarının sonuçlarının en ağır yaşandığı ülkelerden biri olan Bolivya'da ABD ve Meksika'ya, bir sınır sorunu yüzünden ilişkilerin gergin olduğu Şili üzerinden doğal gaz satılmasını ve IMF desteğiyle uygulanan sıkı ekonomi politikaları büyük tepki topluyor. Bolivya Maden Federasyonu Genel Sekreteri **Miguel Zubieta**, 10 Ekim'de yaptığı açıklamada, Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın istifasını isteyen çok sayıda sendikaların başlattığı grev çerçevesinde başkente 20 km uzaklıktaki Ventilla'da gösteri düzenlendiğini söyledi. Zubieta, 500 madencinin toplanarak başkente yürümeye başladığını, askerlerin madencileri engellemesi üzerine çıkan çatışmada 2 madencinin öldüğünü belirtti. Madencilerin vurularak öldürüldüğünü kaydeden Zubieta'ya göre 6 gösterici de yaralandı.

Devletin bu saldırılarına rağmen genel

grevi sürdüren işçilerle Bolivya ordusu arasında 12 Ekim'de devam eden çatışmalarda ise aralarında bir çocuğun da bulunduğu 13 kişi yaşamını yitirirken en az 50 gösterici de yaralandı.

Bolivya'da güvenlik güçleri ve göstericiler arasındaki çatışmaların şiddeti artarak sürerken, düzenin sağlanması için tanklar eşliğinde başkent La Paz'a gönderilen askeri birlikler ve göstericiler arasındaki son çatışmaların bilançosu kanlı oldu. Devlet başkanının istifasını isteyen nakliye işçileri ve kokainin hammaddesi olan koka bitkisinin yetiştirilmesinin yasaklanmasını protesto eden **köylüler de genel greve katılarak başkente doğru harekete geçti. Köylüler yolları keserek barikat kurdular.**

Genel grevin 15. gününde 14 Ekim günü Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın ülkede büyük tepki çeken **ABD'ye doğal gaz satma projesini ertelediğini** duyurarak geri adım atmasına karşın, devlet başkanının istifasını isteyen yoksul halk, yine başkent La Paz sokaklarındaydı. "Güvenlik" güçleri, devlet başkanlığı sarayına doğru yürüyen göstericilere göz yaşartıcı gazla saldırdı. Polis göstericilerin üzerine gerçek mermilerle de ateş açtı.

Bolivya'da hükümetin özelleştirme ve serbest piyasa politikalarına karşı

başkent La Paz ile El Alto kentlerini kuşatmaya alan köylüler, eylemlerini Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada istifa edene kadar sürdüreceklerini duyurdu.

20'ye yakın kişinin ölümüne neden olan çatışmaların yoğunlaştığı otobanlar üzerindeki barikatlarda çiftçilerin direnişi devam ederken, El Alto ve La Paz şehirlerindeki abluka nedeniyle gıda ve akaryakıt sıkıntısı baş gösterdiği, tüm işyerleri ve bankaların kapandığı bildirildi.

Ülkede özellikle çiftçi ve köylülerin başını çektiği protestocu gruplar, Devlet Başkanı Lozada'nın ABD ve Meksika'ya doğal gaz ihracatına karar vermesinin ardından hükümetin özelleştirme ve serbest piyasa politikalarını protesto etmek için sokaklara dökülmüştü.

BOLİVYA DEVLET BAŞKANI İSTİFA ETTİ

29 Eylül'de başlayan ve işçi, kamu emekçisi, köylü, gençler ve yoksul emekçi semt halkının katılımıyla büyüyen genel grev, hükümetin sonunu getirdi. Yıllardır yoğun sömürü şartları altında yoksulluk içinde yaşayan Bolivya halkı, bir kez daha sömürü ve yoksulluğa başkaldırarak, halkın birleşirse ve harekete geçerse neler yapılabileceğini gösterdi. Bolivya'nın yoksul, emekçi halkı bir kez daha emsallerine, direnişin kazanımlarını gösterdi.

Devlet Başkanı Sanchez de Lozada'nın Kongre'ye sunduğu istifası kabul edildi. Lozada'nın istifasının ardından ABD'ye gitmesi ise işin en dikkat çekici yönlerinden biriydi.

Bolivya'da yaşanan kanlı çatışmaların ardından Devlet Başkanı Sanchez de Lozada **"istifasını istemeyerek verdiğini"** bildiren mektubunu Kongre'ye gönderdi. Acil oturum yapan Kongre'de, Devlet Başkanının istifası kabul edildi.

Kongre daha sonra anayasa gereği, Devlet Başkan Yardımcısı Carlos Mesa'yı 2007 yılının Ağustos ayına kadar devlet

başkanı olarak atadı. Herhangi bir partiye üye olmayan Mesa, göreve gelir gelmez erken seçim önerisinde bulundu. Başkent La Paz'da, on binlerce Bolivyalı Devlet Başkanı'nın istifasını sokaklarda dans ederek kutladı. Bolivya'da yaklaşık bir aydır süren gösterilerde en az 74 kişi yaşamını yitirdi.

Bush'a Filipinler'de protestolu karşılama

ABD Başkanı George Bush Doğu Asya ülkelerini kapsayan gezisinin ikinci durağı Filipinler'in başkenti Manila'da ilk olarak Devlet Başkanı Gloria Arroyo ile bir araya gelirken binlerce Filipinli dünyanın bir numaralı teröristi olarak ifade ettikleri ABD ve Başkanı Bush'u protesto etti.

Manila'da protesto gösterileriyle karşılanan Bush görüşmesinde Arroyo'yu "terörle mücadele kararlılığından" ötürü övdü. Filipinler Meclisi'nde yaptığı konuşmada ise, yönetiminin, Filipinler ordusunu modernize etmek amacıyla mali ve teknik yardımda bulunacağını söyledi. Bush ayrıca, "terörizmle savaşa verdiği destek" nedeniyle Filipinler'e teşekkür de etti.

Haftalar öncesi militan işçi sendikası KMU ve köylü örgütü KMP, Bush'un gelişi için hazırlıklarını sürdürürken Filipin devleti de terörist başını korumak için özellikle başkent Manila'da geniş önlemler almıştı. **KMP, Filipinler halkının Amerikan sömürgeciliğine karşı 100 yıldır verdiği savaşı sembolize eden 100 ABD bayrağı yaktı.**

Yaklaşık bin öğrenci de, Bush'un ziyaretini protesto etti. ABD'nin Manila Büyükelçiliği yakınlarındaki barikatları aşmaya çalışan göstericilere güvenlik güçleri coplarla müdahale etti.

Hindistan polisinin kadın gerilla korkusu

Kadınların sınıf mücadelesine katılması ve hele de gerillaya katılarak aktifleşmesi tüm gerici devletlerin büyük korkularındandır. İşte bu korku bugün Hindistan devleti için çok daha yakıcı bir şekilde hissedilmektedir. Geçtiğimiz haftalarda bunu ifade eden açıklamalar yapan polis yetkilileri, Hindistan'daki kadınların mücadeleye katılımını da ifade ediyor. Zira

Hindistan'ın Jharkand bölgesinde köylü kadınların Maoist gerillaların saldırılarında yaşamsal bir rol oynadığını açıklıyorlar. Buna bağlı olarak Eylül ayı sonlarında **11'i Maoist Komünist Merkez (MCC), diğerlerinin de HKP(ML) Halk Savaşı üyesi oldukları iddia edilen 15 kadın "Terörizmi Engelleme Yasası" uyarınca tutuklandı.**

Bir polis şefi "Bihar bölünmeden önce, yalnızca erkekler aşırı grupların içinde yer alıyordu. Kadın gerillalar yalnızca Andra Pradeş'te görülüyordu. Fakat Jharkhand'ın kurulmasından sonra, radikal kadınların sayısında artış oldu. Radikallere karşı operasyonlar Maoist gerillaları gerilettiler ve onlar da kadınları askere almaya başladılar" diyor.

Kadınların saldırılara katılmadığını, polisten gerillalara bilgi taşıdıklarını, eşleri Maoist harekete katılan kadınların da bu harekete desteklediğini iddia eden polis şefleri ardından da kadın gerillaların katıldığı ve hatta önderlik ettiği başarılı eylemlerden ör-

nekler veriyor.

Büyük saldırıların birçoğunda Maoist kadınların liderlik ettiğini söyleyen polis yetkilisi bu kadınların da çoğunlukla 16-30 yaş arasında olduğu ve her birlikte en az iki ya da üç kadın olduğunu kaydediyor.

Maoist kadın gerillaların eylemlerine verilen örneklerden biri "bir süre önce tutuklanan **Shakuntala Devi** adlı bir kadın gerillanın Polis Müdürü Kumar Singh'i Eylül 2000 yılında öldürmesi."

"2001 Ekim'de 13 polisin öldürüldüğü olayda polis karakolu önce bir grup kadın tarafından sarıldı, polisin kendilerine terbiyesizlik ettiğini iddia ettiler ve ardından ikinci bir grup erkek gerilla polise saldırdı ve 18 silaha da el koydu."

"2002 yılının Aralık ayında Orissa sınır bölgesindeki Saranda ormanında, 18 polis öldürüldü. Tüm operasyona iki ya da üç kadın tarafından liderlik ediliyordu. Ve saldırıda 50'nin üzerinde silaha el kondu."

"Birkaç ay önce, yine kadınlar tarafından liderlik edilen Maoist Komünist Merkez üyesi bir grup, Dhanbad bölgesindeki Chandrapura Demiryolu İstasyonuna saldırdı 50'den fazla silah kaldırdılar."

"Kadınların bazıları Orissa ve Chhattisgarh'da eğitiliyorlar. Andra Pradesh'deki kızıl gruplardan kadınlar da Jharkhand'a polise karşı operasyonlara katılmak üzere gelmeye başladılar."

"Eyalette aktif olan radikal kadınların tam sayısını hala bilmiyoruz. Maoist gerillalar Hindistan'ın 22 bölgesinden 16'sında aktifler. Kasım 2000'de bu eyaletin oluşturulmasından bu yana 145'i polis 420 kişi öldürüldü."

Tüm bu sözler, belki çoğu noktada gerçekleri ifade etmese de Hindistanlı gericilerin Maoist hareketten ve bunun içinde ayrıca kadınların bu harekete katılımından ve aktifleşmesinden (çok haklı olarak) doğan kaygılarını doğru bir şekilde anlatıyor.

İsrail ABD'nin desteğinde saldırılarını sürdürüyor

Siyonist, işgalci İsrail devleti, Ortadoğu halkları için tehdit olarak çevresindeki ülkelere saldırılarını sürdürürken, işgal altındaki Filistin topraklarındaki kanlı saldırılarına da devam ediyor. Buna karşın Filistin halkı da İsraililere rahat uykuyu uyutmamakta ve direnmekte kararlı.

Son iki hafta içinde yürütülen operasyonlarda yine onlarca Filistinli katledildi. 9 Ekim gecesi İsrail ordusunun Gazze Şeridindeki Refah mülteci kampına düzenlediği saldırıda ikisi çocuk 12 Filistinli yaşamını yitirdi. Bahane "Gazze'den Mısır'a silah kaçırılmasında kullanılan tünellerin yıkılmasıydı." Ancak hiçbir tünel bulunamadı(!) Bu operasyon, 2. İntifadın başlangıcından beri Refah'a düzenlenen en büyük operasyondur. Operasyonun ardından kamptan çekilmeyen İsrail "operasyonun gerektiği kadar süreceğini" açıkladı.

FİLİSTİNLİLERİN HEDEFİ CIA

Filistinliler, ilk kez ABD'nin istihbarat örgütü CIA'yi hedef aldı. Filistin topraklarında İsrail lehine faaliyet yürüten CIA ekibinin araçlarının, Gazze ile 1948'de işgal edilmiş bölge arasında geçiş kapısı olarak kullanılan Erez yakınındaki Hamuda benzin istasyonu civarından geçerken bir bombanın patlaması neticesi 4 Amerikalı ölümler 2'si de yaralandı. Ölenlerin

Tel Aviv'deki ABD Büyükelçiliğinin güvenlik görevlileri olduğu iddia edildi. Olay yerinin yakınlarındaki İsrail tankları ise, etrafa makineli tüfeklerle rastgele ateş açtı. Aynı bölgedeki bir başka mayın patlaması sonucunda 3 İsrail askeri yaralandı. Saldırıya **Filistin Halk Direniş Komiteleri** üstlendi. Bu saldırı Filistin lideri Arafat ve Başbakan Kurey tarafından **derhal** kınandı.

IRKÇI DUVARA VE KATLIAMLARA ABD'DEN DESTEK

ABD, hiç şaşılmayacak bir şekilde BM'de, İsrail'in Filistin topraklarında inşa ettirdiği Duvar'ın kınanmasına ilişkin tasarıyı veto etti. Tasarı, İsrail'in işgal edilmiş topraklarda 600 yeni ev inşa edilmesini de kınamaktaydı. Amerikan temsilcisinin "önerdiği" tasarıda ise "Ortadoğu'daki terörist grupların etkisiz hale getirilmesi" çağrısı yapılırken, Filistinlilerin tasarısının "dengesiz" olduğunu, "barış ve güvenlik hedeflerine hizmet etmediğini" öne sürdü. ABD, Suriye topraklarına yönelik İsrail hava saldırısını kınayan bir karar tasarısını da veto etmişti. Bununla da kalmayan Amerikalılar, İsrail'in Refah'taki saldırı ve katliamını da "terörizme karşı müdafaa" olarak nitelendirdi. Oysa Filistinliler bu saldırıyı "ikinci Sabra-Şatilla" olarak nitelendiriyor.

Dünyadan Notlar

ZİNCİR, EN ZAYIF HALKASI KADAR SAĞLAMDIR!

Zincir, en zayıf halkası kadar sağlamdır. Yani zincirin bütün halkaları çok güçlü de olsa, kırılmaz/kopmaz gibi de görünse, en zayıf halka belirler onun gücünü/sağlamlığını ya da zayıflığını/çürümüşlüğü. Ve o halka koptuğunda, diğerlerinin kopuşu da hızlanır, gücü daha da zayıflar.

İşte dünya kapitalist/emperyalist sistemi de böyledir. En zayıf olduğu ülkede olduğu kadar güçlüdür o da. Yani Nepal'deki gücü kadar güçlüdür, Filipinler'deki gücü kadar güçlüdür, Peru'daki kadar, genel grevle sarsılan ve hükümeti devrilen Bolivya'daki, Arjantin'deki kadar... tabi her şeyde olduğu gibi burada da nereden baktığımızla ilintilidir bu güç (ya da güçsüzlük). Tasfiyeciliğin rüzgarına kapılanlar, emperyalizmin "yenilmez, yıkılmaz" gücüne teslim olup, boyun eğen, post önekiyle başlayan burjuva düşünce, anlayış ve eğilimlere secde edenler; gözlerini zincirin en sağlam halkasına dikerler ve buradan bakarlar her şeye. Onlar örneğin ABD'nin "karşı konulmaz" silahlarını görürler, kocaman gökdelenlerinden, saraylarından büyülenirler, F-16'larını, AWACS'larını öve öve bitiremezler ve öylesine de korkarlar. Ama proletaryanın bilimsel ideolojisi **Marksizm-Leninizm-Maoizm**'in penceresinden bakanlar o yıkılmaz görünen ve gölgesinin ezilen halkların üzerinde bir karabasan gibi durduğu ikiz kulelerin nasıl da "basit" bir yöntemle yıkıldığını görürler. Emperyalizmin, uşakları aracılığıyla politikalarını uyguladığı,

talan edip sömürdüğü ülkelerdeki halkın isyanını, giderek örgütlendiğini görürler. Örneğin Irak'taki tam teçhizatlı işgal askerlerinin karşısındaki büyüyen direnişi görürler, yıllardır işgal edilmiş topraklarında ABD'den sonra en gelişmiş nükleer silahlara sahip İsrail ordusunun tanklarına karşı direnen taşlı, sapanlı elleri görürler.

Nepal eski devleti ile görüşmelerin bozulmasının ardından yapılan röportajda Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Genel Sekreteri Prachanda mevcut uluslararası durumda Halk Savaşının başarısına kuşkuyla bakanlar hakkında şunları söylüyordu: "Bu, birçok insanın devrimin gerekliliği gerçekliğini ve kağıttan kaplanları gerçek kaplan olarak kabul etmelerine neden olan mevcut düşmanca uluslararası durum içindeki olumlu durumu kavrayamamasının sonucudur." Son sürece yakından bakıldığında "11 Eylül sonrası elverişsiz olan dünya şartlarının nasıl elverişli hale geldiği ortaya çıkar." Yani uluslararası konjoktüre hangi gözle baktığımız ondan çıkaracağımız sonucu da açıkça ortaya koymaktadır.

EMPERYALİZMİN EN ZAYIF HALKASI: DEVRİMİN FIRTINA MERKEZLERİ

Zincirin en zayıf halkası dedik. Emperyalizmin en zayıf halkası da sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdir. Buralar aynı zamanda devrimin de Fırtına Merkezleridir. Buralar "en güçlü" ile "en zayıfın" karşılaştığı büyük savaş meydanlarıdır. Örne-

ğin Nepal'deki fırtınanın sürecine kısaca bakalım: 1 yıllık yoğun hazırlığın ardından 13 Şubat 1996'da (7 yıl önce yani) tüm ülkede silahlı mücadele başlatılıyor. Bu süreçte 15 günde toplam 1800 eylem gerçekleştiriliyor. Bu eylemlerin temel sloganı: "Monarşik parlamenter sistemi yık ve Nepal Yeni Demokratik Cumhuriyetini kur." İkinci stratejik plan 8 ay sonra "Gerilla Savaşını, planlı bir şekilde, belli bölgelerde gerilla bölgesine dönüştürmenin zeminini yaratacak şekilde geliştir" sloganıyla başlatılıyor. Ve 1997'de "Gerilla Savaşını yeni zirvelere taşı" sloganı ile ifade edilen üçüncü plan devreye sokuluyor. Ekim 1998'de "Kurtarılmış bölgeler oluşturmak için ileri!" şiarı geliyor.

Tüm bu stratejik planlarda gerillanın en çok kullandığı silahlar; bıçak, önden doldurulmalı tüfek ve ev aleti silahlar (orak, sopa vb.)

Bugün Nepal'deki hareket, varolan gerici Monarşik rejimin yanında halkın iktidarını, yeni demokratik iktidarı ilan etmiş ve geliştirmeye devam ediyor. Eski devletle masaya oturup demokratik devrimin temel taleplerini tartışıyor, masayı terk ediyor ve zaten hiç ara vermediği Halk Savaşını yükseltmeye devam ediyor.

Bu hareket, Nepal Komünist Partisi (Maoist) liderliğinde sürdürülen bu hareketin gelişim sürecinin temelinde ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı yani devrimin fırtına merkezi dediğimiz sosyo ekonomik yapıya sahip olması ve daha önemlisi harekete rehberlik eden proletaryanın bilimsel Marksizm-Leninizm-Maoizm'e sahip olması yatıyor. İşte 'siyasetin doğrusu her şeyi kazanabilirsin, siyasetin yanlışsa elindeki her şeyi kaybedebilirsin' esprisinin yaşamsal değeri ve örneği. Elinde bıçaklarla iktidarı hedefleme **CÜRET**ine ancak bu ideolojiye sahip olanlar sahip olabilir. "Mao, ezilen dünya halklarına,

güçlü gibi gözükse ama 'kağıttan kaplan' olduğunu söyleyen, her türlü teknolojik ve teknik üstünlüğe sahip olan, güce tapan emperyalizmin, ezilen dünya halklarının nasıl harikalar yarattığını, 'canavarın' elinden nasıl bir yöntem ile kurtulacağını, kendi gücüne güvenin nasıl sağlanacağını, halkın yaratıcı ve kahredici gücünü nasıl ortaya koyacağını göstererek, güçsüz birinin güçlüyü yenme ve yok etmenin teorisini pratiğini ortaya koyarak göstermiş, ezilen halkların eline yenilmez, güçlü bir silah armağan etmiş ve bu teori ile insan unsurunu öne çıkartmıştır." İşte Nepal halkı da öncüsü Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile bunu yapmaktadır. Nepal'in emperyalist zincirdeki yerine gelince; Nepal 140 bin kilometre karelik küçük bir ülke. (Ülkemizin neredeyse 8'de 1'i) Çok ciddi, en azından emperyalistlerin iştahını kabartacak yeraltı, yerüstü kaynaklara sahip değil. Stratejik bir jeo-politik konuma da sahip değil. Ama kapitalist-emperyalist sistem için burada yeşeren yeni demokratik iktidar yaşamsal derecede önemli. Çünkü bu halkanın kopması tüm diğer halkaların direncini düşürecek nitelikte olacak.

Yine Prachanda bugünkü uluslararası konjoktürün "Yalnızca Nepal Halk Savaşının zaferini mümkün kıldığını; aynı zamanda da onun dünya çapındaki önem ve itibarına yeni boyutlar eklediğine inanıyoruz" diyerek Fırtına Merkezlerindeki Halk Savaşlarının zaferinin önemine değinmektedir.

İşte emperyalist zincirdeki yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerden biri olan ülkemizde de Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde Halk Savaşını vermek ve geliştirmek de bu derecede önemli ve dünya halklarının geleceği için yaşamsaldır. Bunu da yapacak ve yapabilecek olan tek güç biziz. Mao'nun sözleriyle bitirelim: "Hiçbir şey zor değildir, enginleri fethetme cesaretin varsa!"

O kavganın en kızgın yerinde ön saflardaydı

Özgün, diğerlerine pek benzemeyen bir yoldaş olduğunu henüz gerillaya katıldığı saatlerde anlamıştık. Oldukça kilolu olduğu için tırmandığı ilk yokuşta tıkanmış, çantası başka bir yoldaşa verilmiş,

ona ise içinde sadece reçel olan küçük bir torba verilmişti.

Biraz yürüdüktan sonra da omzuna attığı reçel

kutusu patlamış ve olduğu gibi üstüne

dökülmüştü. Bir yandan üstünü te-

mizlerken diğer yandan utangaç

bakışlarla etrafına bakındı ve

“yoldaşlar kusura bakmayın, size karşı çok mahçubum” dedi.

Yoldaşlar bir yandan içten içe

boşa giden reçele hayıflanıyor,

diğer yandan onu rahatlatmaya çalışıyordu.

“Önemli değil yoldaş, yeni gelen her gerillanın başına gelebilecek şeyler.

İlerde su var, üstünü temizlersin”. Evet **Duran (Murat Arıcak)** dendiğinde aklıma ilk bu olay gelir ve yaşanan daha onlarcası...

Çoğu zaman onu ikinci doktor (**Umut İl**) olarak adlandırıyoruz. Çünkü onunkileri aratmayacak yığınla pratiği vardı. Dedik ya özgünlük demek Duran demekti ve şimdi bu özgünlükleri bir daha yaşayamayacak olmanın, onu bir daha göremeyecek olmanın sızısı var yüreğimde.

(...)
Şehit düşenlerin **Rıza (Bülent Ertürk)** ve **Duran (Murat Arıcak)** olduklarını daha sonra öğrendik...

Onları görmeyeli neredeyse bir yıl oluyordu. Farklı mıntıkaldaydık. Başarılı bir faaliyet ve yakında görüşme temennileriyle ayrılmıştık. Şimdi ise bir daha görüşmek üzere ayrılıyorduk. Ama aslında ayrılan sadece bedenlerimizdi. İdeallerimiz, düşlerimiz yine birlikte, devam etmektedir.

Rıza (Bülent Ertürk), bölgede yeni sayılırdı. Ama açıklığı, saflığı, sadeliği, içtenliği sayesinde tüm yoldaşlar tarafından sevilen, yokluğunda en çok konuşulan, aranan yoldaşlardandı. Toplantılarda az ve öz konuşuyor, genelde esas halkayı yakalayıp kendine özgü tarzıyla taşı gedğine oturuyordu.

Buraya uyum sağlamada hiç zorlanmadı. Köylü kökenli olduğu için doğa koşulları, çalışma, yorulma onu fazla zorlamıyordu. **Devrimden başka bir kaygısı, tasası olmadığı için sade ve içtendi. Hesapsızdı. Gemileri yakıp gelmiş ve ruhuyla bedeniyle buradaydı.** Bu birliktelik olunca elbette ki üretim de, yaratma da çok olacaktı. Yarın daha ağır yükler omuzlama, daha karışık sorumluluklar alma azmi ve kararlılığında şehit düştü.

Duran (Murat Arıcak) bölgede daha eski bir yoldaş. Burada yaratılan değerle-

rin çoğunda alinteri, emeği var. O sadece özgünlükleriyle değil, başka özellikleriyle de beynimizde, yüreğimizde yer etti. Hal-

ka, partiye ve yoldaşlarına derin bir bağlılığı vardı. Bu bağlılık onun duruşuna, yoldaşlarla ilişkilerine yansyordu. Söylenenleri yapma noktasında bir sorunu yoktu. Sadece **sorumluluk alma ve yaptırma olma** noktasında sorun yaşıyordu. (...)

Yaklaşık on iki saatlik bir yol yürüyerek malzeme taşıdığımız bir faaliyettedir. Çantalarımız oldukça ağır. Ayrıca 6-7 kilo ağırlığında çantalarımızın iki katı eninde ve boyunda bir varilin de çanta üzerinde taşınması gerekiyordu. İş yine ona düştü. Varil büyük olduğu için çanta üzerinde durmuyor, bir sağa bir sola kayıyor, bazen de ipin arasından kayarak yere düşüyordu. Yürüyüş kolu duruyor, varili bağlayıp tekrar yola çıkıyoruz. Sabit durmadığı için kendi ağırlığından çok daha fazla yoruyor, kan ter içinde kalıyordu yürüyüş boyunca. Fakat bir kez olsun bunu taşımak mümkün değil, bırakalım demedi. (...)

Zengin bir yaşam deneyimi vardı. Ne yaptığını, neyi tercih ettiğini iyi biliyordu. Okulunu bitirmiş, diplomasını almıştı. Mühendislik yaparak ortalama bir yaşam sürdürebilirdi. Pekçok gencin ulaşmak için üniversite sınavlarında ter döktüğü, ama herkesin o kadar şanslı olamadığı bir mesleği vardı. Ama O bunun çözüm olmadığını, birşeyler yapmak gerektiğini, herkesin bu koşullarda iyi yaşayacak kadar şanslı olamayacağını biliyordu. Yaşamın değişik alanları ve kesimleri içinde bulunmuş, pekçok yol denemiş, hiçbirinin çözüm olmadığını kendi pratiğinden çıkarmıştı. Ve diplomasını yırtıp, herşeyi (düzenin olanaklarını) elinin tersiyle iterek gerillaya katıldı. **Bu kadar yokluk ve yoksulluk içinde diğerlerinden görece daha iyi olanaklara sahip olanların bunları bırakması zordur. Ama bir kez bırakacak bilince erişince de duruş sağlam ve nettir.** Onun duruşu tam da böyleydi. Bunlardan söz etmişken mesleği ile ilgili ilginç bir pratik geliyor aklıma.

Bor madenlerinin emperyalizme peşkeş çekilme manevralarının gündeme geldiği günlerdi. Siyasi komiser yoldaş onu çağırarak “**Yahu Duran nedir bu bor madeni, değerli bir şey mi? Bunlar gündemlerine aldıklarına göre bu işte bir iş vardır**” dedi. Duran kendinden çok emin bir şekilde “**Yok yoldaş, fazla değerli bir şey değil, bir işe yaramaz**” dedi. Siyasi Komiserin aklına pek yatmamıştı, ama bekleyelim nasılsa açığa çıkar diye düşünüyordu. Kısa

bir süre sonra borun 250 değişik kullanım alanı olduğunu, dünyada az bulunan değerli bir maden olduğunu ve büyük bir kısmının da Türkiye’de bulunduğunu öğrendiğimizde oldukça zor bir duruma düşmüştü. Başta siyasi komiser olmak üzere herkes ona hin hin bakıyor ve “**yahu yoldaş senin bu bor çok kısa sürede değerlendi. Nasıl başardın?**” diyordu. O anda onun yerinde olmak istemezdim doğrusu. Neler hissettiğini anlayabiliyordum. Çünkü benzer şeyleri ben de diğer yoldaşlar da çokça yaşamıştık. Aramızda mühendisinden doktoruna, öğretmeninden iktisatçısına kadar her meslekten yoldaşlar var. Ve herhangi bir sorun olduğunda kimin meslek alanına giriyorsa ona soruluyor. Biz de okumuş olmanın verdiği “ayrıcılık”, herşeyi bilmemiz gerekiyormuş gibi sorulan her soruya bir cevap yapıyor, zaman zaman da böyle zor durumlara düşüyorduk. (...)

Gerillaya katıldığında düzenin şekillendiği pasif, kendine güvensiz kişiliğin etkilerini taşıyordu. Özellikle de askeri noktalarda kendine oldukça güvensizdi. Fakat örgütün ve kendisinin ısrarlı çabaları sonucu adım adım gelişme göstermiş artık sadece söylenenleri yapan değil, yeni şeyler üreten, yaratan bir düzeye gelmişti. Artık daha büyük sorumluluklar almak, kendi cephesinden mücadeleye, savaşa daha büyük katkılarda bulunmak istiyordu. Kendini geliştirme azmine iyice kavuşmuştu. Kitle faaliyetine gitmesi ilk olduğu için de çok heyecanlıydı. Geçen yılki kitle faaliyetleri onu hayli coşkulandırmış, sürekli komutandan görevler, sorumluluklar istemeye başlamıştı. Yapamam, edemem kafasından silinmişti. Öyle ki toplu bir ajitasyon propaganda faaliyetinde toplanan köylülere siyasi komiserden sonra nöbetten dönen Duran yoldaş konuşmuş, hatipliğini göstererek, kendinden geçerek, boşalmasına yılların acısını çıkarıncasına konuşmuştu. O kadar uzamıştı ki siyasi komiserin dürtüklemelerine rağmen susmuyordu. “**Niye böyle yaptın yoldaş?**” dendiğinde “**ne yapayım ilk defa böyle bir şey görüyorum**” demişti...

Özellikle de yaşadığı bir çatışma onu çok etkilemişti. Bu çatışmada yoldaşlardan ayrı düşmüş, arazi kavrayışı çok zayıf olduğu halde gidip diğer mıntıkadaki yoldaşları bulmuştu. Bu olay onda ciddi bir kendine güven yaratmıştı. Böyle durumlarda annesinin söylediği ve onu çok etkileyen bir cümleyi hatırlatırdı bize. Annesi ona “oğlum sen evlensen de evine ekmek getiremezsin, açlıktan ölürsün” diyormuş. **Annem şimdi bu**

halimi görse çok sevinir, mutlu olur diyordu. Tabi kendine olan güvenini artıran bu çatışmadaki tavrı yine Duranca olmuştu. Yaşanan ilk temasın ardından yüz metre ötesindeki konaklama yerini bulamadığı için yoldaşlardan ayrı düşüyor ve oradan tek başına yola çıkarak başka bir ilde faaliyet yürüten diğer mıntıkadaki yoldaşları buluyor!

Çatışmanın ardından günlerce endişe içinde onu arayan yoldaşlar bunu öğrendiklerinde; “**Duran bir kez daha yanlıttı**” diyebiliyorlar yalnızca. Ama şaşkınlığın yanında sevinç ve üzüntü de aynı anda yaşanıyor. Yüz metre ötesindeki konaklama yerini bulamayışına üzülmürken günlerce o kadar karmaşık arazide yürüyüp yoldaşları bulmasına ise seviniyorlar. Bu olay günlerce tüm yoldaş sohbetlerinin birinci gündem maddesiydi. Herkes bir yorum yapıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. “Duran diğer mıntıkadaki yoldaşları özlediği için oraya gitmiştir. Yoksa konaklama yerini bulamadığından değil.” “Kısa mesafeli arazisi iyi değil ama iller arası araziye iyi biliyor.” “Arazinin bilinmeyen noktalarını keşfetmek için gitmiştir yoksa konaklama yerini istese bulurdu”.

Ve siyasi komiserin yorumu daha farklıydı; “Huylu huyundan vazgeçmiyor yoldaşlar. Yoldaşı kitle faaliyetine gönderdik duramadı geri geldi.”

Bu yorumun nedenine gelince; Duran yoldaş daha önce sürekli karargah faaliyeti yürütmüş, fakat bulduğu her fırsatta hareketli faaliyette yer alma talebini dile getirmişti. Bu gittiği ilk kitle faaliyetiydi ve çatışma da faaliyetin başında çıkmıştı.

Zorlu ve ağır bir süreçten geçiyoruz. İnançsızlığın, yabancılaştırmanın, bireyciliğin, yozlaşmanın alıp basım gittiği bir süreç. Bir yanda yokluk, yoksulluk, sömürü, baskı had safhada yaşanırken, diğer yanda çaresizlik, kadercilik, böyle gelmiş böyle gider felsefesi hakim. İşte böyle si süreçlerde devrimci olmak, devrimci kalmak daha zordur. Daha fazla bedel ödemeyi, emek sarfetmeyi, daha fazla fedakarlığı gerektirir.

Duran bu zorlu sürecin omuzlayıcısı ve yapıcıydı. Kavganın en kızgın yerinde ön saflardaydı. Kendisiyle birlikte şehit düşen **Rıza (Bülent Ertürk)** gibi, Tokat’ta şehit düşen **Süheyla (Emel Kılınç)** ve bu uğurda kendilerinden önce kanlarını toprağa akıtan yüzlerce gibi... **Bir yoldaşın**

Murat Arıcak

Bülent Ertürk

Proletaryaya Tarih Yazıyor: 1917 Ekim Devrimi

Kurulu sömürü çarkına vurulmuş bir ilk deneyimdi **1871 Paris Komünü**. Yalnızca 74 gün yaşayabilmiş olsa da proletaryaya bir ışık yakmış, iktidarı elde etme yolunda, sınıf mücadelesinde pekçok deneyimin edinilmesine ve dersler çıkarılmasına sebep olmuştu. 1905 Burjuva Devrimi'nden önemli dersler çıkaran Lenin, devrimin burjuvazi önderliğinde başarıya ulaşamayacağını ortaya koymuştu. Gerçek kurtuluş ancak işçi sınıfı önderliğinde ezilen kitlelerin, emekçilerin silahlı mücadelesi ile kazanılacaktı. Burjuvazi artık ilerici misyonunu kaybetmişti. Lenin, Ekim devrimiyle birlikte proleter devrimler çağının başladığını söylemektedir.

9 Ekim günü gizlice Petrograd'a giden Lenin'le ertesi gün Merkez Komitesi'nin tarihi toplantısı yapıldı. Zinovyev ve Kamanev'in aleyhteki oyuna karşılık, silahlı ayaklanma hazırlığına başlanılması ve bu iş için

bir "komite" kurulmasına karar verildi.

Bolşevik Merkez Komitesi, 25 Ekim günü toplanacak olan 2. Tüm Rusya İşçi ve Askeri Sovyetleri Kongresi öncesinde iktidarın ele geçirilmesine karar verdikten sonra Lenin, bu kararın nedenlerini son gün MK üyelerine yazdığı mektupta şöyle belirtiyordu: "*Yoldaşlar, bugün için ayaklanmayı geciktirmenin ölüm olduğu gün gibi apaçık ortadadır. Yoldaşları bütün gücümle inandırma çabasındayım ki, şu anda herşey kopma noktasına varmış bulunmaktadır. Ki bunları, ne konferanslar, ne de kongreler (Sovyetler Kongreleri olsa bile) çözüme bağlayamaz, bu sorunları ancak halklar, kitleler, silahlanmış kitlelerin savaşımı çözümler. Eylemde duraklama ölüm demektir*" diyordu.

Ve tarihler **24 Ekim 1917**'i gösterirken, silahlı ayaklanmanın tüm hazırlıkları tamamlanmıştı. Saatler gecenin üçünü gösterirken

Aurore zırhlısının top atışıyla Kışlık Saraya saldırı başladı ve birkaç saat içinde Kışlık Saray ele geçirildi, bakanlar tutuklandı. Kerenski, ABD elçiliğinin özel arabasıyla saraydan kaçtı.

25 Ekim günü 2. Sovyetler Kongresinde yeni iktidara ilişkin değişik kararlar gündeme getirildi ve kararlaştırıldı. Sabahın iki buçuğunda yeni sosyalist hükümetin kuruluş kararname okundu ve onaylandı.

26 Ekim günü 2. Sovyetler Kongresi "**barış**" üzerine ilk kararnameyi kabul etti. Bu kararnameyle, bütün savaştan halklar ve bunların hükümetleri adil ve demokratik bir barış için derhal görüşmeye çağrıldı.

Lenin'in kaleme aldığı **Toprak Kararnamesi** kabul edildi. **Bu kararnameyle büyük toprak mülkiyeti derhal ve tazminatsız olarak geçersiz kılındı. Toprak sahiplerinin arzularıyla tüm kilise, manastır**

ve Çar ailesine ait topraklar, hayvanlar ve tarım araçları, binalar ve eklentileri Köylü Sovyetleri ve Bölge Toprak Komitesi'nin emrine verildi. Yine Rusya Halklarının Hakları Kararnamesi kabul edildi. Bu kararnamede "**halklar arasında gönüllü ve güven verici bir birliğin**" oluşması için gerekli ilkeler ortaya konuldu.

Böylece yaşamın her alanında sosyalist ilkeler temelinde yeni bir toplumsal sistem, insanlık tarihinde ortaya çıktı.

Kendisinden sonra gelen devrimler için bir ışık kaynağı olan Ekim Devrimi, ışığını dünya halklarının mücadelesinde yaymaya devam ediyor. Sovyetler Birliği her ne kadar Stalin'in ölümünden sonra adım adım kapitalizme geri dönmüş olsa da sosyalizm, insanlığın kurtuluşu olarak bilinçlerdeki yerini koruyor ve işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesiyle büyüyor.

ÖZGÜR KEMAL KARABULUT MEZARI BAŞINDA ANILDI

20 Ekim 1997 yılında Amasya'nın Taşova ilçesinde bir ihbar sonucu çıkan çatışmada şehit düşen Halk savaşçısı **Özgür Kemal Karabulut** Ankara Karşıyaka'da bulunan mezarı başında anıldı.

Anma Parti ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Ardından bir anamızın yazıldığı;

Kim demiş ki onlar öldü

Onlar ölmediler yaşıyorlar

Dağlarda dalga dalga köpük köpük

Onlar yükseltiyor mücadeleyi

"Ölmedi Onlar!" şiiri okundu. Söz alan **Sultan Ana** "Seni bir tek biz unutmamışız, düşman da burda bak. Onlar da unutmamışlar seni. Bugün otobüsler dolusu polisi buraya yığıyorlarsa bu hala senden korktuklarının ve ölmediğinin kanıtıdır. Yoldaşların yolundan dönmedi, mücadeleyi sürdürüyor. İşte bu yüzden düşman bu kadar korkuyor" şeklinde konuşurken gözleri doldu. Anma sırasında çevik kuvvet ve sivil polislerin yığınak yapması dikkat çekti. Anma "**Kavganı sürdüreceğiz ve Zafer bizim olacak**" şiarlarıyla son buldu. Anma sonrası **Önder Gençsallan, Halil Türker ve Mahir Emsalsiz**'in mezarları da ziyaret edildi. (Ankara)

UNUTMAK İHANETTİR!

Aziz Gözetmen; 4 Kasım 1979 tarihinde Urfa Viranşehir'de DDKD'li sosyal faşistlerce katledildi.

Nubar Yalmyan; Ermeni milliyetinden olan Nubar Yalmyan, 5 Kasım 1982'de Hollanda'da MİT tarafından katledildi.

Yaşar Yiğit; 30 Ekim 1980'de İstanbul Maltepe'de yoldaşları ile birlikte bomba eğitimi yaptıkları bir sırada elinde bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

Halil İbrahim Kater; Ekim 1980'de Urfa Siverek'te bir ev toplantısında dikkatsizlik sonucu meydana gelen bir kazada şehit düştü.

Barış Aslan; Yurtdışından gelerek, devrimin bir neferi olmak amacıyla 1998 yazında gerilla faaliyetine katıldı. 1 Kasım 1999 tarihinde Tokat'ın Erbaa ilçesi Hızralan Deresi Mevkii'nde TC askerleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

Cem Ergüldü; TMLGB İzmir Lise sorumluluğu görevini yürütürken, şehitlerden boşalan her mevziyi doldurmanın bilinciyle hareket eden Cem Ergüldü, aynı yıl gerillaya katıldığı Barış Aslan'la beraber şehit düştü.

Tuncay Çarıkçıoğlu; TMLGB'yi ilk kuranlar arasında olan Tuncay Çarıkçıoğlu, Kayseri, Sivas ve Çukurova'da faaliyet yürüttükten sonra 1989'da gerilla faaliyetine katılır. 2-3 Kasım 1992'de Tokat'ın Almus ilçesi

Arısu köyü, Eskici Mezarası'nda çıkan çatışmada şehit düştü.

Necdet Oynargül; Kasım 1980'de MİT'ten Ahmet Öztürk'ün cezalandırılması eyleminin ardından tutsak düştü. İşkencede gösterdiği tavizsiz direnişin ardından Çağlayan'da bir gecekondu evine götürülerek katledildi.

Tekin Çakmak; 30 Ekim 1983'te Hozat Incıga köyü kırsalında TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Huriye Çıtak; 28 Ekim 1991 tarihinde Hozat'ın Kurukaymak(Koçeri) köyünde çıkan çatışmada şehit düştü.

Osman Özcan Doyuranlar; Haziran 1982'de gözaltına alınarak Ekim ayı içerisinde Edirne'de işkencede katledildi.

Hasan Yaşar; İzmit Gebze arasındaki otobanda işçi temsilcisi olarak faaliyet yürüten Hasan Yaşar, 24 Ekim 1979 tarihinde çalıştığı işyerinde başına vurulan darbelerle katledilerek tren yoluna atılmış ve olaya kaza süsü verilmiştir. Daha sonra şantiye binası TKP/ML militanlarınca kurşunlanmıştır.

Hıdır Aslan; 12 Eylül AFC'sinin birçok devrimciyi katlettiği darağaçlarında 25 Ekim 1984'te Devrimci-Yol kadrolarından Hıdır Aslan da başı dik bir şekilde ölümü kucaklamıştır.

Erkek egemen sistem kadını ezmeye, sömürmeye devam ediyor. Sistem kadının her türlü cinsel istismara uğramasına çanak tutarak her türlü insanlık dışı muameleyi meşrulaştırma çabasında.

Çağdışı tasarı mecliste

İşte çağdışı uygulamalardan birkaç örnek

- ▼ Namus cinayetlerine indirim yapılarak insanın en temel hakkı yani yaşam hakkı hiçe sayılıyor!
- ▼ Tecavüz sırasında kızlık zarı bozulmazsa (ki doğum sezaryanla olursa da) ceza indirimi uygulanır!
- ▼ Tecavüzcü mağdurla evlendiğinde kurtuluyor, 5 yıl evli kaldıktan sonra ayrılabilir!
- ▼ Tecavüz çocuğun rızasıyla olduğunda indirim yapılır!
- ▼ "Tecavüz cinsel organ yoluyla gerçekleşir" diyerek cop vs. ile yapılan tecavüzler; tecavüz kategorisine alınmıyor!
- ▼ Evlilik içi tecavüz, tecavüzden sayılmayarak kadına verilen değer gözler önüne seriliyor.

N.A 13 yaşında bir çocuk ve tecavüze uğrayarak hamile kalıyor. Fakat tecavüz sırasında 13 yaşındaki N.A'nın kızlık zarı yırtılmadığından ne garip iştir ki olay bir tecavüz olarak yorumlanmıyor. Olur da düşük yapacak olursa ve kızlık zarı yırtılmazsa tecavüz eden kişi ceza indiriminden faydalanacak ve az bir cezayla kurtulacak. Ya da N.A çocuğunu doğursa da bu kez de tecavüzcü N.A ile evlenmeyi kabul ederse ceza almayacak.

AB'ye uyum süreci çerçevesinde sözde "demokratikleşme" amacıyla ortaya atılan yasa tasarıları TC'nin faşist, çağdışı yüzünü gözler önüne sermeye devam ediyor.

Erkek egemen sistemde elbette ki kadının ikinci sınıf vatandaş sayılması ya da insan kategorisine sokulmaması doğaldır. Kadın insandan sayılmayacak davranışlara maruz bırakılırken; onu her türlü haktan yoksun bırakan, hatta en temel hakkı yaşam hakkını dahi elinden alan ve alınmasına katkı sunan sistem, bu insanlık dışı uygulamaları ve yasalarıyla da ilerleme adı altında köhnemiş zihniyetlerini ortaya döküyor.

Bu insanlık dışı cezaları yaratan sistem değişmediği sürece de bu olaylar sürecek. Yedisinden yetmişine kadınlar tecavüze, tacize ve öldürülmeye varan uygulamalarla karşı karşıya kalmaya devam edecek. **Bu uygulamalar yasalarla ya da cezalarla elbette ortadan kaldırılamaz.** Bu örümcek tutmuş kafalar toplumun en alt kesiminden en üste iktidara kadar değişmediği sürece -ki bu bir sistem sorunu- elbette bu ve benzeri olaylar devam edecektir. Çünkü sistem pislik üretmeye devam ediyor. Fakat değişmeyecek diye de bu yasalara göz yumacak değiliz.

Tüm bunları meşrulaştıran iktidar elbet-

te ki tecavüzcülerin, katillerin ve tüm pisliklerin aynı zamanda ortağıdır. Çünkü bu akıl almaz, insanlık dışı uygulamalar toplumun her kademesinde yaşanıyor. Kadınıyla, erkeğiyle yaşadığımız toplumda kadın iki kez eziliyor, horlanıyor. **Çünkü kadın emeğinin yanı sıra cinsel kimliğiyle de sömürülüyor.** Evde kocası, işyerinde patronu, karakolda-jandarmada sözde güvenlik güçleri tarafından her an tacize, tecavüze maruz kalabiliyor. Ve de bu insanlarla evlenmeyi kabul ettiği zaman ceza indirimi uygulanıyor ya da hiç ceza almıyor.

Devlete göre kadın bir meta, herkesin kullanabileceği bir eşya olarak görülüyor, ki bu anlayış son çıkarılmaya çalışılan yasa tasarısının maddelerinde de görülüyor. Evlere, yatak odalarına kadar giren devlet kocaların eşlerine tecavüzünü bile onaylıyor. Neden? Çünkü kadının söz hakkı yok. Neden? Çünkü kadın erkeğin mülkiyetinde olan bir metadır... vs. vs.

Ya çocuklar, çocukların tacizde rızası(!) olduğunda taciz ve tecavüz eden kişiye ceza indirimi uygulanabilecek. Böylesine ahlaksızca bir yasa önerisi de elbette emperyalist-kapitalist yoz sistemin geldiği aşamanın boyutunu çok açık bir şekilde gösteriyor. Çocukların 18 yaşını doldurmadan reşit sayılmadığı, her konuda ebeveyn imzasına başvurulduğu ülkemizde "tecavüz çocuğun rızasıyla" olduğunda indirim yapıp, yapılmayacağı tartışılıyor. Hangi zihniyet böyle bir anlayışı kabul eder?

Namus cinayetlerinde ceza dörtte bir iniyor

Kadın insan olarak değil de cinsel meta aracı olarak görüldüğünden erkeğinin malıdır ve dışarıya "yan gözle" bakamaz. Hayatın her türlü yükünü erkeğin yükü de dahil taşımak zorundadır. Bu arada kıskançlık, bizim gibi yarı-feodal, kendine güvensiz kişilikler yaratan toplumlarda çok yoğun olarak yaşanıyor. Ve devletin bu kişiliklere sunduğu bu yasayla birlikte en ufak kıskançlıklar bile öl-

dürme sebebi olabilecek. İşte sözde demokratikleşme sürecindeki ülkemizde insana, insanın en temel hakkı olan yaşam hakkına duyduğu saygının nasıl da devlet eliyle ayaklar altına alındığının göstergesi.

Evlilik dışı çocuk öldürene indirim

Çocuklar arasında ayırım olur mu? Doğduktan itibaren herkesin yaşamaya hem de insana yakışır şekilde yaşamaya hakkı vardır. Çocuklar yarınımız diyoruz, ahkam kesip duruyoruz. Alın size bir çağdışı, hatta insanlık dışı düşünüş biçimi. Böylesi çağdışı uygulamalara elbet herkesin söyleyeceği birşeyler var. Fakat kınamak yetmiyor. Böylesi bir yasa Meclisten geçtiğinde tüm kadınların ve kendisine demokratım diyen erkeklerin söyleyeceği, yapacağı birşeyler olmalı. Bu insani olandır. **Birşeyleri değiştirmek bu çağdışı gidişata dur demek elbette ki bizim elimizde.**

Yeni yasa tasarısında ortaya konan maddelere baktığımızda herbiri birbirinden köhnemiş, gerici ve yobaz. Herbiri kadını yok sayan bir anlayışın ürünü. Sorgulanması, yargılanması ve dehşetle karşı durulması gereken bir anlayış.

Bize, kadınlara düşen; kimliğimize, bedenimize ve onurumuza sahip çıkmak. Erkeğin arkasında değil, yanında yürümek. Çünkü yarınlar sınıf bilinçli kadınlar ve erkeklerin omuzlarında yükselecek. Önce kendi beynimizdeki tabuları yıkmalıyız ki; **"biz varız, biz insanız"** diyebilelim. Biliyoruz ki kavgada kendini ispatlamış birçok kadın var ve mücadele etmeden hiçbir şey kazanılmıyor.

Yarınları güzelleştirecek olan bizleriz...

Gülbahar Gündüz dosyası "sanık polis olmadığı" gerekçesiyle RAFA KALDIRILDI

İçişleri Bakanlığı'nın DEHAP İstanbul Kadın Kolları Yöneticisi **Gülbahar Gündüz** dosyasını 'sanık polis olmadığı' gerekçesiyle rafa kaldırmasının üzerine İHD İstanbul Şubesi bir basın açıklaması yaptı. **Gülbahar Gündüz**, avukatları **Nermin Selçuk**, **Baran Doğan** ve **Eren Keskin** ve çok sayıda kadın örgütü temsilcisinin katıldığı açıklamada konuşan Eren Keskin, **"İçişleri Bakanlığı'nın söz konusu dosyayı işlemekten kaldırması, işkencenin bir devlet politikası olduğunun en açık ifadesidir.** Bu kadar kısa bir sürede nasıl sonuca ulaşmışlar ki, dosyayı işlemekten kaldırmışlar? Acaba bu olayın faileri polis mi, JİTEM mensubu mu diye neden araştırılmadı?" dedi. DEHAP'ın kadın ve erkek üyelerine yönelik birçok kaçır-

ma olayı yaşandığına ve bunlarla ilgili olarak derneklerine çok sayıda başvuru yapıldığına dikkat çeken Keskin, şöyle konuştu: "Bu olayların büyük bir kısmı JİTEM tarafından gerçekleştirildi. Bunu da JİTEM yapmış olamaz mı? Yine İçişleri Bakanlığı'nın bu dosyayı rafa kaldırması bir anlamda yargıya da sen de kapat mesajıdır. İçişleri Bakanlığı bu kararın Mardin'de 405 askere açılan davayla bir bağlantısının olup olmadığını, yani bu kızgınlıkla verilen bir karar olup olmadığını açıklamasını yapmak zorundadır." Av. Nermin Selçuk, tecavüz ve işkence olayına ilişkin yaptıkları başvurular sonucunda adli ve idari makamlarca iki ayrı soruşturma açıldığını hatırlatarak, "Adli soruşturma Gaziosmanpaşa Cumhuriyet Savcılığı'na yürütül-

mekte olup halen devam etmektedir. İdari soruşturma ise İstanbul Emniyet Müdürlüğü tarafından yürütülmekteydi. Ancak idari soruşturma dosyasının işlemekten kaldırıldığı 15 Ekim tarihinde İHD'ye tebliğ edilmiştir. Dosyanın işlemekten kaldırılma gerekçesi ise **'sanık durumunda herhangi bir emniyet mensubunun bulunmaması'** olarak gösterilmiştir. Bu karar yasaya ve hukuka aykırı olup kararın siyasi olduğu da açıktır" diye konuştu. (H. Merkezi)

Ardahan'da 11 yıldır kadın doğum uzmanı yok

Türkiye'nin en küçük ili ünvanına sahip olan **Ardahan**'da 11 yıldır kadın doğum uzmanı bulunmuyor.

Daha önce **Kars**'a bağlı bir ilçe olan; 1988 yılında il statüsü verilen **Ardahan**'da Devlet Hastanesi'ne 11 yıldır kadın doğum uzmanı atanmıyor. Hastanede ayrıca göz, ortopedi, kulak-burun-boğaz, fizik tedavi doktoru da bulunmuyor. 5 ilçesi, 3 beldesi ve 232 köyü ile nüfusu 200 bin civarına dayanan kentin sağlık ocaklarında hemşire, ebe ve yardımcı personel sıkıntısı yaşanıyor.

100 yataklı **Ardahan Devlet Hastanesi**'nde daha çok acil hastalara hizmet verilirken, diğer hastalar özellikle **Kars** ve **Erzurum** gibi illere sevk ediliyor. Günde en az 50-60 hastanın başvurduğu hastanelerde, daha çok pratisyen doktorlar hizmet veriyor. (DİHA)

2. Uluslararası Kitap Fuarı yapıldı

CNR EXPO'da düzenlenen 2. İstanbul Uluslararası Kitap Fuarı 10 Ekim 2003 tarihinde etkinliklerine başladı. 19 Ekim'de son bulan fuarda çıkardığı kitaplarıyla Umut Yayımcılık da yerini aldı.

Düzenlendiği yerin merkezi olmaması nedeniyle katılımın düşük olduğu fuarda Umut Yayımcılık standına gözle görülür bir ilgi mevcuttu. Düzenlediği panel, şiir dinletisi, karikatür sergisi, imza günleriyle bu durumu pekiştiren Umut Yayımcılık ilk olarak 11 Ekim'de Nihat Behram'la şiir dinletisi yaptı.

Etkinliklerde gerekli gördüğü birkaç konunun altını çizen Nihat Behram "Kanlı bir işgalin yanbaşımda, o kanlı işgale legalite

kazandırmaya karar veren bir hükümete sahibiz" diyerek Irak'a Türk askeri gönderme tezkeresini Meclis'ten geçirenlere ithafen "insanoğlu Lenin gibi liderler görmüşken Bush gibi, Tayyip gibi insanlara nasıl lider diyebiliriz? Çıtamızı yüksek tutmalıyız" vurgusunu yaptı.

68 kuşağının verdiği mücadeleye değinerek "Biz hiçbir zaman, tarihte bizim için ölen arkadaşlarımız olduğunu unutmamalıyız. Bizim arkadaşlarımız darağacına ıslık çalarak gittiler Denizler gibi. Kızılder'e katledildiler Mahirler gibi. Diyarbakır'da ser verip sır vermedi İbrahim Kaypakka-yalar gibi. Bugün Gonzalo yerin 7 kat dibinde bizim için yatıyor. Biliyorum ki herbi-

rimiz insanlık için üzerimize düşeni yapacağız" dedi.

İlginin yoğun olduğu dinletide Nihat Behram bugüne kadar yayınlanmış şiir kitaplarından seçme şiirler okudu. Şiir aralarında Türkiye'nin gündeminde olan konuları değerlendiren Behram, yurtdışı Partizan okurlarından selam getirdiğini belirterek salondakilere "bugün bu toplantıda bulunan insan sayısının 100'le çarpımı kadar şehit vermiş bir harekettir Partizan" dedi. "Dua" adlı son şiirini okuyan Behram "Bu şiiri şu anda uranyumla tanışmamış çiçekler arasında yetişen çocuklar büyüsün diye okuyorum" dedi.

AB'YE UYUM YASALARI VE DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ TARTIŞILDI

Umut Yayımcılık tarafından düzenlenen bir diğer etkinlik ise 17 Ekim 2003 tarihinde "AB'ye Uyum Yasaları ve Düşünce Özgürlüğü" konulu panel oldu. Panele Umut Yayımcılık'tan Uğur Parlak, gazeteci-yazar Ragıp Zarakolu ve Temel Demirer katıldı.

Uğur Parlak açılış konuşmasını yaptıktan sonra sözü Temel Demirer'e bıraktı. Avrupa Birliği'nin emperyalist bir birlik olduğunun altını çizen Demirer, emperyalist siyasetin insan hakları ve demokrasi getireceğini beklemenin bir hayal olduğunu belirtti. Tüm dünyada hakların sınıf mücadeleleriyle kazanıldığını belirten Demirer; gerçek an-

lamda ülkeye demokrasi gelmesi için verilecek sınıf mücadelesinin önemini altını çizdi. Ragıp Zarakolu ise AB'ye Uyum Yasaları'nın teker teker çıkmasına rağmen pratik uygulamada demokrasi adına bir gelişmenin olmadığını belirtti. Kitap toplantılarının ve kitaplar hakkında açılan davaların sürdüğünü belirten Zarakolu, sistemin özünde devam ettiğini belirtti. Uğur Parlak ise Avrupa Birliği'nin ekonomik anlamda bir köleleştirme olduğuna dikkat çektiikten sonra panelin ikinci bölümüne geçildi. İkinci bölümde panele katılan dinleyiciler Uyum Yasalarıyla ilgili görüşlerini belirtip panelistlere sorular sordu. Soru cevap kısmından sonra panel sona erdirildi. Umut Yayımcılık, gerçekleştirdiği etkinliklerin yanısıra "Savaş ve İnsan" konulu bir de Karikatür Sergisi açtı. Karikatürist Recep Aydın'ın çizimlerinden oluşan, savaşın ve doğa tahribatının konu alındığı Karikatür Sergisi de fuarı ziyaret edenlerin beğenisine sunuldu.

Küba Dostluk Derneği de 12 Ekim'de Küba Ankara Büyükelçisi'nin katıldığı bir etkinlik düzenledi. Büyükelçi Miguel Lamazares etkinlikte yaptığı konuşmada Küba'yı anlatarak Amerika'nın bu ülkeye yönelik baskılarına dikkat çekti. Fuar süresi boyunca birçok yayınevi ve dernek çeşitli konularda etkinlikler ve paneller düzenledi. (İstanbul)

"O, denizde balık adam, karada ağaç adamdı"

Asıl adı Cevat Şakir Kabaağaçlı olan Halikarnas Balıkcısı 1890'da doğdu. İlk öğrenimini Büyükkada Mahalle Mektebi'nde, orta öğrenimini Robert Koleji'nde yaptı (1904). Oxford Üniversitesi'nde dört yıl Yakın Çağlar Tarihi okudu, üniversiteyi orada bitirdi. İstanbul'a dönünce Resimli Ay, İnci vb. dergilerde yazılar yazdı, kapak resimleri ve süslemeler yaptı, karikatürler çizdi (1910-1925).

1925 yılında bir öyküsü yayınlanır Cevat Şakir'in Resimli Hafta dergisinde. "Hapishanede idama mahkum olanlar, bile bile asılmaya giderler" başlığıyla yayınlanan bir öykü nedeniyle İstiklal Mahkemesi tarafından yargılanarak 3 yıl sürgüne mahkum edilir ve yeni bir yaşamın başlangıcı olan bu sürgünle 25 yıllık Bodrum yaşamı başlar Cevat Şakir'in. Bodrum'un Karya dönemindeki adından esinlenerek Halikarnas Balıkcısı lakabını kullanır eserlerinde.

Cezasının son yarısını İstanbul'da geçirdikten sonra yeniden döndüğü Bodrum'da kalır. 1947'de İzmir'e yerleşen Halikarnas Balıkcısı, kızının anlatımına göre ilk ve son romanlarını İzmir'de yazar. 13 Ekim 1973'te bu kentte ölen Kabaağaçlı çok sevdiği Bodrum'a gömülür.

Ölümünün üzerinden yıllar geçtikten sonra; İzmir Kültürpark'ta 1500 metrekaarelik alanda

Halikarnas Balıkcısı Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın anısına "Halikarnas Balıkcısı Bitkiliği" oluşturulur.

Halikarnas Balıkcısı Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın kızı İsmet Noonan babasını "babam deyince aklıma deniz, ağaç ve orman geliyor. Bu bitkilik babamı çok iyi simgeliyor" diyerek ifade etti.

Yazar Şadan Gökova'lı ise "O, denizde balık adam, karada ağaç adamdı" diyerek tanımladı Cevat Şakir'i.

Şükrü Kocagöz, bitkiliğin düzenlenmesinde Kabaağaçlı'nın deniz ve doğa sevgisinden esinlendiğini ve Kabaağaçlı'nın Türkiye'ye ilk kez getirerek romanlarına konu ettiği 45 çeşitli bitki ile Bodrum'u sembolize eden ağaç ve zeytinlerin yer aldığını da belirtti.

ESERLERİ:

Roman: Agata Burina Burinata, Bulamaç, Deniz Gurbetçileri, Ötelerin Çocukları, Turgut Reis, Uluç Reis.

Deneme: Altıncı Kıta Akdeniz, Düşün Yazıları, Anadolu Efsaneleri, Hey Koca yurt, Anadolu Tanrıları, Merhaba Anadolu, Anadolu'nun Sesi, Arşipel, Sonsuzluk Sessiz Büyür.

Hikaye: Gençlik Denizlerinde, Egeden Denize Bırakılmış Bir Çiçek, Çiçeklerin Düğünü, Dalgıçlar, Mavi Sürgün, Parmak Damgası.

Çocuk Kitapları: Denizin Çağrısı, Gülen Ada, Yol Ver Deniz.

Aydınlanmanın safında bir yazar; Fakir Baykurt

1999'un sonbaharında kaybettiğimiz önemli yazarlarımızdan birisi Fakir Baykurt. Yaşamı boyunca Anadolu'yu tüm çıplaklığıyla anlatmış bir yazarımız O. 1997 yılında yazdığı otobiyografisinde ise şöyle anlatıyor kendisini; "Dikenlerin arasından çıkıp gelmiş bir yazarım ben. Yüzyıllarca karanlıkta bırakılmış köylerinde birinden, Alçaköy'denim. Ailem yoksuldu. Kır, bayır kırk iki dönüm toprağımız vardı. Birkaç yerde anlattım, anam babam okuma yazma bilmiyordu. Köyümüze geçten açılan ilkokul yalnız üç sınıftıydı. Evimizde bir tek kitap yoktu. Cumhuriyet beni götürdü, açtığı Köy Enstitüsü'nde eğitti, öğretmen yaptı; elime kalem verdi, yurdun yazarları arasına kattı. Şimdi düşünüyorum, yokluktan geliyorum.

Cumhuriyete elbet teşekkür ediyorum, ama onun için ölmüyorum. Yazarın görevi şakşakçılık değildir. O devlet on yıl sonra, gerici-leri sevindirmek için okuduğum Köy Enstitüsünü kapattı... Kendim üstüne yazdığım yazıyı noktalama-dan, nasıl biri olduğumu daha iyi anlatabilmek için şunu da belirtiyim: Ben çok emekli aylığı alıp bir köşeye kıvrılacağıma, halkımız üstüne bu türden kültür politikası uy-

gulayanlarla, kadınlarımızı karanlıkta bırakanlarla savaşımı daha doğru bulurum. Bir gün biz bu kafada olanlar, karşımızdaki demagog takımını yeneceğiz, buna inanıyorum. Eninde sonunda, hem yurdumda, hem dünyada savaşım kazanacak. Don Kişotlar takımında ben de bulunacağım. Değeri bilen bilsin, bilmeyen arımdan gulsün. Vız gelir, trıs gider bana."

70 yaşında bile yazmaya doymayan yorulmaz bir öğretmen, örgütlemeci ve aydın bir yazarımız olan Fakir Baykurt yazdığı öykü ve romanlarla birçok ödüle de imza attı. Yazarın bazı eserleri ise şöyle; Yılanların Öcü, Sınırdaki Ölü, Saka Kuşları, Anadolu Garajı, Köygöçüren, Tırpan, Kara Ahmet Destanı, Yarım Ekmek...

Şişecam işçisi direnmeye devam ediyor

“Bundan sonra da sendikaya göre hareket edeceğiz. Sonuçta örgütlü olmak istediğimiz için bunları yaşadık. Örgütlüysek eğer hiçkimse kendi başına hareket edemez.”

Kristal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Eskişehir Paşabahçe işçileri, **16 Ekim 2003** tarihinde İstanbul'a gelerek, Levent metrosu önünden Paşabahçe Genel Müdürlüğü önüne kadar yürüdüler.

Dört yıldır üyesi oldukları Çimse-İş Sendikası'nın patronla uzlaşmacı bir çizgi izlemesi nedeniyle **Eylül 2003**'te toplu bir şekilde Kristal-İş'e geçen 350 işçi işten atılmıştı. Atıldıkları günden itibaren işyerlerini terketmeyen, fabrika önüne çadır kurup aileleriyle birlikte kalan işçiler,

sendika seçme haklarının tanınması ve insan onuruna yakışır bir şekilde çalışmak için mücadele ediyor. Bu amaçla **16 Ekim Perşembe** günü taleplerini bu kez de İş Bankası 3 No'lu Kule'de Genel Müdür olan **Doğan Arıkan**'a yaklaşık 1000 imzalı dilekçeyi ileterek dile getirmek istediler. Sık sık **“Açlıktan ölmeyiz, biz bu yoldan dönmeyiz”**, **“Eskişehir yoksa sözleşme de yok”**, **“Yaşamın sınıf dayanışması”** sloganlarını atan işçilerin dilekçeleri vermesi, polis tarafından engellendi.

Belediye-İş'e üye oldukları için işten atılan **İŞMER işçileri**; Bakırköy Sümerbank işçileri; **TÜMTİS Genel Merkezi**; Cam-İş Yalıköy Maden İşçileri; **Gebze, Topkapı ve Lüleburgaz Cam işçilerinin** destek verdiği eylemde Kristal-İş Genel Sekreteri **Rıza Sami Aydoğan** ve **Türk-İş 1 No'lu Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak** birer konuşma yaptı. Yaptıkları konuşmalarda Çimse-İş Sendikası'nın sendika kırıcılığı ve işçi simsarlığı yaptığını, Şişecam yönetiminin ise tahammül sınırlarını zorladığını ve artık işçilerin iradesinin tanınması gerektiğini vurguladılar.

“Nerede çağdaş işveren”, **“Nerede iş güvencesi”**, **“Sendikama dokunma, tercihime karışma”**, **“Kristal-İş'i seçtik**

suç mu?” yazılı dövizleri taşıyan işçiler adına konuşan işyeri temsilcisi **İsmail Ayar** ise **“Biz milyarlar istemiyoruz. Biz haklarımıza saygı istiyoruz hepsi bu. 20 gün bekledik. Daha da bekleriz. Açlıktan ölmeyiz, bizi açlıkla terbiye etmeye kalkanlar yanılıyorlar. Paranın gücünün yetmeyeceği şeyler vardır”** dedi.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylemde babalarına destek vermek için önlükleriyle gelen çocuklar ise **“Doğan amca babamı neden işten attın”** yazılı dövizleri taşıdılar.

Eylemlerinin son olmayacağını, işbaşı yapana kadar mücadelelerinin devam edeceğini belirten işçiler **“tekrar görüşeceğiz”** diyerek eylemi sonlandırdılar.

“MÜCADELEMİZ SÜRECEK”

Kimi zaman günde 14 saat gibi uzun bir süre oturmadan çalışıyorlar. Kimi zaman evlerine dahi gidemiyorlar. Mesailerini yazılmıyor ya da ödenmiyor. Yaşadıkları bu ve buna benzer sorunları çözmek için sendikalarını değiştiren, bu sefer de işten atılan Şişecam işçileri kendi sıkıntılarını kendileri anlattılar.

-Gülşen Demir: Yaklaşık 20 gündür fabrikanın önünde bekliyoruz. 20 gündür vardiya vardiya işçi çıkartımı oluyor. Bunların içerisinde benim eşim de bulunuyor. Yani sürekli içeride baskı görü-

yorlar, sendika değiştirdikleri için. Noter bile ayırttılar sendikal haklarından vazgeçmeleri için. Bilmiyorum nereye kadar böyle direnişimiz sürecek? Biz eşimin sonuna kadar yanındayız.

-Burada senin eşin gibi işten atılan başka işçiler de var. Size destek vermeye gelmişler...

Gülşen Demir: Evet çok fazla. Genelde hep buradalar işten atılanlar. Destek vermeye gelmişler. Diğer fabrikalardan da geldi. Bundan sonra da geleceğine eminim.

Abdullah Demir: Ben işime geri dönmek istiyorum. Başka birşey istemiyorum.

-Patron şu anda çalışan işçilere nasıl bir tutum sergiliyor?

Abdullah Demir: İçeri giremediğimiz için bilemiyorum. İçeride hala baskılar devam ediyormuş. Şu an bile hala içeride sendikasını değiştirmeyen arkadaşlara sendikanızı değiştirin diye baskı yapıyor.

-Sendikasını değiştiren işçiler oldu mu bu baskılar karşısında?

Abdullah Demir: Çok az. Onların da ailelerinden, diğer istemediğimiz sendikanın örgütlü olduğu yerlerde çalışan akrabalarını işten çıkartmakla tehdit edip öyle değiştirdiler.

-Bize 20 günlük süreci anlatır mısınız?

Serdar Demirkır: Eskişehir Paşabahçe Fabrikası'nda arkadaşlarımız 4 yıldır diğer sendikada çalışmaktaydı. 4 sene sonunda o sendikayı terkettiler. Kristal-İş Sendikası'na geçmeyi uygun gördüler. Ve noter huzurunda tamamı Kristal-İş'e geçti. Bunların sendikaya geçmesinden sonra patron 350 arkadaşımızı işten attı. Tek hedef Kristal-İş'i bırakın Çimse-İş'e geçin. Arkadaşlar da 4 senedir Çimse-İş'te çalışmış, memnuniyetsizliklerini dile getirip **“Kristal-İş'ten dönmeyeceğiz, ekmeğimiz, aşımız, sendikamız Kristal-İş'tir”** diyerek

kapının önünde 20 gündür eylemlerini sürdürüyorlar. Şu anda çalışan arkadaşlarımızın tamamı da her saat, her dakika patron tarafından baskı altında çalışmakta. Bu işte kararlıyız. Ben Çayırova çalışanı olarak Eskişehir olaylarını kınıyorum. Arkadaşlarımızın tamamının yanındayım. Benim toplu sözleşme hiç umurumda değil. Eskişehir'deki arkadaşların başarılı olması için buradayım.

-Çimse-İş üyesi işçilere baskı yapılıyor mu?

Serdar Demirkır: Patron Çimse-İş'te örgütlü arkadaşlara kesinlikle yapmıyor tam tersi. Çimse-İş'teki arkadaşlara çok güzel, şefkatli, babacan bir tavırla onların mutluluğu huzuru için elinden geleni yapıyor. Bunun karşılığında da Kristal-İş üyelerine ise anlaşılmaz bir yasadışı baskı oluşturmuş vaziyette.

-Fabrika önünde çadır kurduunuz, İstanbul'a gelip dilekçe gönderdiniz. Bundan sonra sesinizi duyurmak için ne gibi eylemlilikler düşünüyorsunuz?

Serdar Demirkır: Bundan sonra da sendikaya göre hareket edeceğiz. Sonuçta örgütlü olmak istediğimiz için bunları yaşadık. Örgütlüysek eğer hiçkimse kendi başına hareket edemez. Kristal-İş nasıl hareket etmemizi isterse öyle yapacağız.

(İstanbul)

İŞMER işçilerinden eylem

İş Bankası kuruluşu olan İŞMER temizlik şirketinde çalışan ve Belediye-İş'e üye oldukları için işten çıkartılan 150 işçi biraraya gelerek işten çıkartılmalarını ve patronun tutumunu protesto ettiler.

Belediye-İş ve İŞMER yönetimi arasında yapılan görüşmelerde patronun verdiği sözleri yerine getirmesini bekleyen işçiler, zihniyetin değişmediğini belirterek patronun dürüst davranmadığını öğrendiklerinde, erteledikleri eylemlerini sendikayla birlikte gerçekleştirme kararı aldıklarını söylediler.

15 Ekim 2003 tarihinde İş Bankası Kuleleri önünde biraraya gelen İŞMER işçisine **Petrol-İş 1 No'lu Şube**, Türk-İş Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak**,

Kristal-İş Topkapı Şubesi, **Teksif Bakırköy işçileri**, **Yol-İş 1 No'lu Şube** ve **Şişli Belediyesi işçileri** de destek verdi.

"Birlik mücadele zafer", "Sendikalı olmak anayasal hakkımız, işten atıldık", **"Zafer direnen emekçinin olacaktır"**, "Sendika hakkımız engellenemez" yazılı dövizler taşıyan işçiler adına basın metnini okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Güllüm**, "Emekçiler üzerinde yürütülen anti-demokratik tutumda ısrar edilirse haklılık ve meşruiyetten alacağımız güçle üyelerimiz için, sonuç alıninceya dek mücadele içerisinde olacağımızın bilinmesini isteriz" dedi. Eylemde sık sık **"Yaşasın sınıf dayanışması"**, "Ekmek yoksa barış da yok",

"Irak halkı yalnız değildir", "İşçiler kardeşler, sermaye kalleştir", **"Gün gelecek devran dönecek, hainler halka hesap verecek"** vb. sloganlar atıldı.

Eylem sonrasında bugüne gelinene dek yaşananları kendi cephelerinden anlatması için görüştüğümüz işçiler sendikal örgütlülüğe neden ihtiyaç duyduklarını, bu süreçte yaşadıklarını ve patronun tutumunu anlattılar.

Muhammed Güney: Burada çalışan 230 tane personelin tamamı taşeron firma kanalıyla girdiler işe. Aradan belli bir süre geçtikten sonra patronla taşeron firma arasında yapılan bir anlaşma üzerine işçilerin %50'sinin İŞMER'e geçişi sağlandı -2002 yılının 5. ayında- Bu süre içinde işçiler makul bir ücretle çalışırken %5, %4, %6'lık zamlarla 245 milyon alırken 2003 yılının başı itibarıyla 2002 sonu 230 milyon liraya düştü maaşlar. Bunun üzerine patronla taşeron anlaşması arasında yine bir anlaşma sağlanarak taşeron işçilere belli bir ücret ekstradan verilmeye başlandı.

Yani resmi evraklarda görülmeyen bir 30 milyon lira taşeron firma tarafından verilmeye başlandı. Bu süreç böyle devam ederken en son bize Irak savaşını bahane gösteriyorlardı. Son altı aylık dönemde yapılan zam oranı çok komik bir orandı. Ücretlere 5 milyon gibi bir zam yapıldı. Bunun üzerine tüm arkadaşlarla birlikte bir arayış içine girdik.

Çünkü sözümüzü anlatabileceğimiz, sesimizi duyurabileceğimiz karşımızda bir muhatap yok. Bu arayış içinde arkadaşlarımızın ve benim de içinde bulunduğum bir grup, "sendikal faaliyet yürütebilir miyiz, sendikali olabilir miyiz" amacıyla önce İş Bankası İş Kuleleri'nde faaliyet sür-

düren BASİSEN'e gittik. Dedik ki bizim konumuz budur. Siz İş Bankası kulelerinde hem memur, hem hizmetli bölümünün sendikasını örgütleyorsunuz. Bizi de lütfen buna katın dedik. Kendileri afaki ve alaycı tavırlarla bizim sendikalı olamayacağımızı ima ettiler. Aynı insanlar daha sonra bize gelin görüşelim teklifini yaptılar. Ama neden sonra biz bu arayışlarımızı devam ederken sağolsun Belediye-İş, İş Bankası kulelerinde çalışan güvenlik ve temizlik işçilerine sahip çıkmıştır. Bu sahip çıkma olayında biz İstanbul Belediye-İş 2 No'lu şubeye üye olduk.

-Belediye-İş'in yaklaşımı ne oldu?

Muhammed Güney: Belediye-İş böyle bir teklifi getirmede bize. Biz kendimiz gittik Belediye-İş'e, bizi kucakladı. Bundan daha güzeli olamazdı. Bizim için önemli olan bir sendikamızın olması. Hatta ben birçok arkadaşıma da şunu söyledim. En kötü sendika, olmayan sendikadan daha iyidir dedim. Belediye-İş'in bizi kucaklamasıyla biz bugünkü noktaya geldik.

-Patron bu arada ne yaptı?

Muhammed Güney: Daha önce Servis Master'dan İŞMER'e geçiş yapan arkadaşlarımızın tekrar servis Master'a geçmesini önerdi. Tabi burada başarılı olamayınca bu sefer kendi kuruluşu olan Limited şirketine kaydirmaya kalktı. Arkadaşlarımızın büyük bir bölümü bunu kabul etmedi. Yani bunun adına rüşvet mi deriz başka bir şey mi bilemem ama birşeyler teklif edildi. Önce camcı grubu bu olayın içinde kaldılar. Patronun teklifini kabul ettiler. Peşine komiler grubu daha sonra da içimizde bu işten demokratik mücadelesi olmayan haklarını savunmayan veya gününbirlik ihtiyacı olan arkadaşlarımız mecburen döndüler içerde çalışıyorlar. Yani patronun kıdem tazminatlarını ve ihbar tazminatlarını vererek bir başka şirkete kaydırarak çalışmak zorunda kaldılar. Bugün biz aşağı yukarı 1 ayın üzerinde işyerinden uzaklaştırılmış bulunuyoruz.

-Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Muharrem Kaya: Burası olmazsa başka bir işyeri ayarlayacağız. Veya bir iş kurmaya çalışacağız. Zaten bizim temennimiz birliğimiz, beraberliğimiz bozulmasın. Hep arkadaşlarımız, çevremiz birarada olsun. Burada kalmak istiyoruz. Bilmiyoruz bunların fikirleri nedir? İnşallah geri alırlar. Arkadaşlarımız dağılmasın.

(İstanbul)

İşçi-köylü'den

**TARİH HÜKMÜNÜ SÜRDÜRÜYOR;
EMPERYALİSTLER SALDIRARAK KAYBETMEYE
HALKLAR DİRENEREK
KAZANMAYA DEVAM EDİYOR**

Dünya ve ülke gündemi Irak sorununa kilitlenmiş bir şekilde devam ediyor. ABD'nin Irak'taki çıkmazına nasıl bir çıkışın bulunacağı sorusu soruluyor ve yanıt aranıyor. Buradaki tıkanıklık özellikle Bush'un içte de yaşadığı tıkanıklıkla birleşince ABD açısından sorunlar yumağı gittikçe büyüyor. Dünya halklarının artan tepki ve öfkesi bu sıkışmışlığın içinde emperyalistleri daha fazla zor duruma düşürmeye devam ediyor. Yapılan araştırmalar da ABD askerlerinin korku ve endişelerinin arttığını gösteriyor. Irak'taki direnişte ölenlerin sayısının her gün biraz daha artması bu korku ve paniğin buna bağlı olarak da intiharların daha da artmasına paralel devam ediyor.

Saldırganlığın başladığı günden bugüne gerek ABD emperyalizmi açısından gerekse de onun destekçileri tarafından bu saldırının meşruluğu önemli sorunlardan biriydi.

Kimyasal silahlar bu saldırıya meşruluk kazandırma anlamında önemli bir araç olarak kullanıldı. Ancak geline aşamada bunun da bir yalandan ibaret olduğu açığa çıkınca meşruluk sorunu daha da büyüyerek kendisini korudu. ABD'nin Irak'ta saplandığı bataklık mevcut sorunların yanısıra yeni sorunlarla büyüyerek başta ABD emperyalizmi olmak üzere işgale ortak olan ve olmak isteyen güçler açısından ciddi bir sorun olmaya devam ediyor. Üstelik Irak'ta yaşanmaya devam edilen bu durum ABD'nin dünya üzerinde tesis etmeye çalıştığı prestiji açısından da tehlike oluşturuyor. Bataklıktan çıkamayan ABD prestij kazanma umuduyla başlattığı bu saldırıda her gün biraz daha prestij kaybederek yol alıyor. Yapılan açıklamaların yanısıra Ortadoğu'da yaşanan son gelişmeler ABD'nin mevcut sıkışmışlık-

tan saldırı cephesini genişleterek çıkma umudu taşıdığı sınıyallerini veriyor. Bu "ileriye doğru hamle" ise bugünden bir dizi sorunların yaşanacağını habercisi. Suriye ve İsrail'e yönelik girişimlerini artıran ABD, bu pervasız saldırganlığa başta Türkiye olmak üzere yandaşlarını ve uşaklarını da katma çabası içinde.

ABD'nin zayıflamaya yüz tutan prestijini somut olarak İsrail'de son dönem yaşananlarda görmek mümkün. Şaron tüm pervasızlığıyla ve patronuna "meydan okuyarak" saldırılarına devam ediyor. Arafat'ın tasfiyesini ve sürgününü gündeme getirerek, Hamas lideri Şeyh Yasin'e suikast girişimi, Suriye'ye yönelik yaptırdığı "önleyici vuruş", Mossad'dan İran hedeflerini vurabilmek için plan yapılmasını istemesi gibi daha bir dizi gelişme, İsrail-ABD ilişkilerinin geldiği aşama açısından çarpıcı gelişmelerdir. ABD'nin bugüne kadar Filistin sorununda çizmeye çalıştığı tarafsızlık görüntüsü, yerini İsrail'i tam destekler açıklamalara bıraktı. ABD, bu durumu kurtarmanın yolunu ise yine geçmiş dönemde yapmaya çalıştığı Türkiye-İsrail ittifakını güçlendirme projesinde aramakta.

STRATEJİK UŞAKLIKTA GELİNE AŞAMA

7 Ekim'de Meclisten Irak'a asker gönderme yetkisi alan hükümet, büyük bir hevesle asker gönderme hazırlığına başladı. TSK ile ABD arasında yapılan görüşme trafiği tüm canlılığını korurken gönderilecek asker sayısı, askerinin nerede konumlandırılacağı vb. tartışmaları ülke gündemine oturmuşken, son gelişmeler asker gönderme sürecinin düşünüldüğü kadar rahat ve kolay olmayacağını gösterdi. ABD Dışişleri Bakanı Donald Rumsfeld'in "Irak'a Türk askeri göndermek için, Irak geçici Hükümet Konseyi

ile anlaşmaya varılması gerekiyor" açıklaması asker gönderme sürecinin zaman alacağını ilk çanlarını çaldı. T. Erdoğan ise, bu gelişmelerin ardından yaptığı açıklamalarda tezkere konusunda alınacak kararda kendilerinin değil, ABD'nin belirleyici olduğunu belirtti. Irak'a asker gönderme konusunda başından itibaren efendisinden daha ısrarlı davranan TC, gelinen aşamada bu tavrını sürdürmekte. Mesut Barzani'nin "Türk askerinin bölgeye gelmesi durumunda istifa ederim" şantajı, geçici konseyin diğer bileşenlerinin tepkisi ve Irak'ta gittikçe gelişen direniş, bu açıklamaların yapılmasına etken oldu mu? sorusunu sorduruyor. Bunlar hiç kuşkusuz ki önemli gelişmeler. ABD Türkiye cephesinden almak istediği cevabı 7 Ekim'de aldı. Yaşanan sıkışıklığın aşılmasında bu anlamda önemli bir adım atıldı. Ancak saldırının başından beri yaşanan meşruiyet sorunu burada da gündeme geldi. Türk askerinin Irak'a gidişinin dünya kamuoyu açısından haklı bir gerekçesi olmalıydı. Bunun çözüm formülü de BM'de arandı. Ve Irak'a uluslararası barış gücü gönderilmesi kararı ABD'nin büyük basıncıyla BM'den çıkarıldı. Emperyalistler arası dalaşın keskinleştiği bu süreçte ABD'ye karşı **Almanya, Fransa ve Rusya** tüm dayatmalara karşı Irak'a asker ve para yardımında bulunmayacaklarını açıkladılar. ABD'nin maliyet bakımından rahatlamayı beklediği bu görüşmeler istediği gibi geçmedi. Ancak uluslararası bir askeri gücün oluşturulması konusunda bir nevi "rahatlama" yaşamasına neden oldu. Tüm bunlara rağmen TC asker gönderme konusunda başından beri çaldığı düdüğü çalmaya devam ediyor ve "herşeye rağmen ben şartlarımı sıralamaya devam ederim" dercesine açıklamalar yapıyor. Yaşanan gelişmeler ABD Türkiye'den vazgeçiyor mu sorusunu akla getirirse de mevcut koşullarda özellikle ABD'nin bugün içinde bulunduğu durum açısından mümkün olmadığını söylemek sanırım yerinde olacaktır.

Tüm bu gelişmelerle birlikte Türk medyasının kaleşörleri milliyetçi histe-rilerle yazmaya devam ediyor. Irak'a asker gönderme konusunda devletin mevcut ısrarını sürdürmesi gerektiği üzerine yazılıp çiziliyor. Hatta askerinin gönderilmesi gereken zaman konusunda yapılan

planlar üzerinde de durularak önerilerde bulunuluyor. Askerin Ramazan bayramında gönderilmesinin iyi olacağı belirtilerek "böyle bir zamanlama Müslüman ordunun barış sağlamak amaçlı Irak'ta bulunduğu propagandasının da etkili olmasını sağlayacaktır" deniliyor.

DİRENİŞ EZİLENLERİN UMUDU OLMAYA DEVAM EDİYOR

Emperyalist haydutların Irak'a yaptığı yığınak ve saldırılara rağmen direniş her gün biraz daha büyümeye devam ediyor. Tezkerenin Meclisten çıkmasının hemen ertesinde Türk Büyükelçiliğine yapılan saldırı, egemen sınıflara iyi bir yanıt olurken Türk askerinin bölgeye gitmesi durumunda kendisini neyin beklediğini göstermek açısından da anlamlı bir mesajdı. Direniş cephesi ise her gün biraz daha genişliyor. ABD askerlerine ve emperyalist kurumlara yönelik yapılan saldırılar devam ediyor. Bu saldırılar ABD askerlerinin korkularını biraz daha artırıyor. Dünya halklarının direniş ateşini büyüten bu direniş, bugün yankısını birçok ülkede gösteriyor. Birçok ülkede gelişen anti-emperyalist mücadele her gün biraz daha ivme kazanarak devam ediyor. Ülkemiz emekçi sınıfları ve ezilenlerinin ise devletin artan saldırılarına tepkileri kendini daha fazla hissettiriyor. İşçilerin özelleştirme saldırısına karşı yerel düzeyde başlayan ve merkezleştirilmeye başlanan eylemler, önümüzdeki dönem daha da yoğunlaşacaktır. Irak'a asker göndermeyi protesto amaçlı yapılan eylemlere ise devlet tüm vahşiliğiyle saldırmaya başladı. Eylemleri yapanlara "terör örgütlerinin uzantıları" damgası vurulmaya başlandı. Halkın en demokratik talebini terörlere etmek için yapılan bu açıklamalar yapılacak eylemlerin önünü alma ve halka gözdağı verme amacı taşımaktadır. Yürütülen mücadelenin meşruluğundan korkan sistem, bu hareketliliğin önünü almak için tek yola başvuruyor; o da eylemlere pervasız saldırı. Tüm saldırılara rağmen Irak'taki direnişten aldığımız güçle haklı ve meşru olan mücadelemizi bıkmadan ve usanmadan devam ettirelim. Tüm safsatalarının bir bir yenilgiyle sonuçlanmaya doğru yol aldığı bu dönemde kokuşmaya yüz tutmuş bu sistemi temellerinden sarsmaya cüret edelim.

İşçiler baskılara karşı örgütleniyor

Egemen sınıfların efendileri emperyalistler tarafından dayatılan politikaları hayata geçirmek için her geçen gün ezilen emekçi kesime zor ve baskı kullanarak, örgütsüzleştirmeye çalışarak uyguladığı zorba hükümler sürüyor. Buna karşın bu baskılara karşı artık dayanma gücü kalmayan işçiler de, haklarını almanın tek yolunun örgütlenmekten geçtiğini hergün biraz daha görüyorlar.

İstanbul Kıraç'ta patronun % 5

zam vermesi üzerine Teknik Emprime işçileri DİSK'e bağlı **Tekstil-İş Sendikası**'na üye oldular. Bunu duyan patron ilk olarak 18 işçiyi işten attı. İşten atmaları duyan işçiler ertesi sabah fabrika bahçesinde bir araya gelip eylem yaptılar. İşbaşı yapması gereken vardiyanın da eyleme katılmasıyla paniğe kapılan fabrika yöneticileri bir süre sonra Tekstil-İş yöneticisiyle bir görüşme yaptılar. Görüşme sonunda işçilerin ücretli izinde sayılmasına ve

sendikacılarla patronun da bulunduğu bir toplantı yapılmasına karar verdi.

Tuzla'da bulunan Tan Kauçuk Fabrikası'nda ise işçiler Petrol-İş Sendikası'na üye oldular. Fabrikada çalışan 50 işçiden 38'i sendikaya üye olunca, patron 20 sendikalı işçiyi işten attı. **Sendikanın görüşme talebinin kabul edilmemesi üzerine işçiler ve sendikacılar fabrikanın önünde direnişe geçtiler.**

Fabrikada 2 vardiya çalışan işçiler

11,5-12,5 saat çalışıyorlar. Bir gün iş gelmeyen işçinin 3 günlük yevmiyesi kesiliyor. Hiçbir sosyal haklarının olmadığını söyleyen işçiler "Fabrikada ecza dolabı bile yok, birinin kolu kesilse koli bandı ile bantlıyoruz. Yemek, çay paydosu verilmiyor, servis yok, ayda 250-300 milyon maaş alıyoruz. Bu koşulların düzeltilmesi için sendikaya üye olduk, mücadelede kararlıyız" dediler.

(Kartal)

UŞAKLIK ONURSUZLUKTUR

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TC'nin Irak'a asker göndermesini ve AKP hükümetinin tutsaklar üzerinde uyguladığı tecrit politikasını protesto etmek amacıyla **18 Ekim Cumartesi** günü saat 13.00'da AKP il binası önünde bir basın açıklaması yaptılar.

"İşgal ortaklığına ve tecrite son" pankartı açılan basın açıklamasında "hiçbir iktidar bu kadar onursuzlaşmamış ve işbirliğine girmemiştir. Soruyoruz Irak'ta nasıl istikrar sağlayacaksınız? Anadolu topraklarında yıllarca oluşan toplumsal demokratik muhalefeti susturduğunuz gibi mi? Yoksa 19 Aralık'taki 'Hayata dönüş operasyonu' adı altında demokratik, meşru bir eylem biçimi olan Ölüm Oruçlarını bitirmek için yaptığımız katliamlar ve işkencelerle mi? İstikrar sağlayacaksınız öncelikle 1100'lü günlere gelen, 107 ölüme neden olan Ölüm Oruçlarını bitirmek için tecrit uygulamasına son verin. Ülkemizi Amerika'nın işgal ortağı yapanlar vatan hainidir. Vatan hainlerini affetmeyeceğiz" denildi.

BURSA

7 Ekim günü saat 17:30'da Fomara Meydanı'nda toplanan Bursa Savaş Karşıtı Platform bileşenleri, alkış ve sloganlarla AKP il binasının önüne kadar yürüdü. Kitle tarafından "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Irak'a gitme kardeş kanı dökme", "Çıkarırsa tezkere Meclis gitsin askere" vb. sloganlar haykırıldı. Yapılan basın açıklamasında Türk askerinin Irak'taki işgale ortak olmasına temelinde AKP hükümeti uyarıldı.

Yine 8 Ekim günü saat 12:30'da Osmangazi Metro çıkışında toplanan Savaş

Karşıtı Platform bileşenleri Meclis'te çıkan tezkereyi protesto ettiler. Platform bileşenleri adına Eğitim-Sen Şube Başkanı **Saim Gültekin**'in yaptığı açıklamada "AKP hükümeti tezkereyi onaylaması ile Irak'taki işgale ortak olmuştur" dedi. Kitlenin alkış ve sloganlarıyla basın açıklaması sona erdi.

ÖĞRENCİLERDEN**TEZKEREYE PROTESTO**

12 Ekim günü saat 12:30'da Uludağ Üniversitesi Kampüsü önünde Uludağ Üniversitesi öğrencileri Irak'a asker gönderme kararını protesto ettiler. Yapılan basın açıklamasında; "Direnen Irak halkı, yeni işgalci güçler değil, gerçek özgürlük ve bağımsızlık istemektedir. Bizler de UÜ öğrencileri olarak ülkemizin gençlerinin ABD'nin Irak'ta düştüğü bataklığa sürüklenmesini değil; Irak'taki işgalin sona ermesini istiyoruz" dediler.

SDP'DEN POLİS SALDIRISINA**PROTESTO**

İstanbul'da tezkerenin onaylanmasını protesto eden SDP'lilere yapılan polis saldırısı Bursa'da da protesto edildi.

13 Ekim saat 14:00'de Mate Cafe'nin önünde toplanan SDP'liler İstanbul'daki polis saldırısını basın açıklamasıyla kınadılar. Açıklamayı okuyan SDP Bursa İl Başkanı **Bülent Çalık** "Savaşa, işgale hayır" diye çıkan tezkereyi protesto eden ve bunu demokratik bir tepki olarak gösteren SDP yönetici ve üyelerine devletin kolluk kuvvetlerini azgın bir şekilde saldırmıştır" diyerek bu baskıların kendilerini yıldırma-yacağını açıkladı.

İZMİR

İzmir'de Savaş Karşıtı Platform tarafından Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen mitinge katılan 5 bin kişi

YDG'LİLERDEN EYLEM

Emperyalist saldırganlığa karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükselterek devrimci gençlik hareketini yaratmayı amaçlayan Yeni Demokrat Gençlik, süreklileştirmeye çalıştığı eylemlerden birini, 2 Kasım'da yapacağı merkezi eylem öncesinde 19 Ekim Pazar günü Taksim Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdi. "Emperyalist İşgale, YÖK ve uzantılarına hayır" Yeni Demokrat Gençlik imzalı pankart açan grup, emperyalist saldırganlık, YÖK ve paralı eğitime karşı dövizler ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın posterlerini taşıdılar. İstiklal Caddesi'nden yürüyüşe geçerek Galatasaray Lisesi önüne kadar "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Savaşa değil eğitime bütçe", "Eğitim Hakkımız Engellenemez" vb. sloganlar atarak gelen YDG'liler burada bir basın açıklaması yaptılar. Yürüyüş sırasında polisler müdahale girişimleri ile karşı karşıya gelince de kitle basın açıklaması yapmakta ısrarını sürdürdü. Okunan basın açıklamasında ise şu çağrıya vurgu yapıldı; "Emperyalistlere, işbirlikçilere ve onların yerli uşaklarına değil, Irak halkının direnişine omuz verelim: Öfkemizi Irak halkına değil, emperyalizme doğrultalım." (İstanbul)

Irak'a asker gönderme tezkeresini protesto etti. İzmir Savaş Karşıtı Platform tarafından Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen mitingde, **Kemal Pir**, Zeynep Kınacı, **Erdal Sincer**, Sema Yüce, **İbrahim Kaypakkaya** ve **Deniz Gezmiş**'in posterleri taşındı. Tertip Komitesi Başkanı **Mustafa Rollas** yaptığı konuşmada, AKP hükümetini sert bir dille eleştirerek, "Hükümet para karşılığında halkı satmaya çalışıyor. Irak'a özgürlük adı altında yapılan operasyonlara Türkiye halkı da ortak edilmeye çalışılıyor. Bu bir talan özgürlüğüdür" dedi.

KOCAELİ

Kocaeli Savaş Hayır Koordinasyonu, Irak'a asker gönderilmesine ilişkin tezkereyi protesto etti.

İzmit Yürüyüş Yolu'nda bir araya gelen **ESP**, **DEHAP**, **EMEP**, **SHP** ve **Kocaeli Gençlik Derneği**'nin de bulunduğu Kocaeli Savaş Hayır Koordinasyonu üyeleri Irak'a asker gönderilmesine ilişkin tezkereyi protesto etti. "Türkiye, ABD, İsrail anlaşmaları iptal edilsin", "Iraklı Türk, Kürt Arap analar ağlamasın", "Çocuklar ölmesin şeker de yiyebilsinler" yazılı dövizler taşıyan grup adına açıklama yapan Savaş Hayır Koordinasyon üyesi **Selçuk Avar**, Irak'ta batağa sürüklenen ABD'nin başkalarını da batağa sürükleyerek kendini kurtarmanın hesapları içerisinde olduğunu ifade etti. (DİHA)

TUNCELİ

Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu, Irak'a asker gönderme tezkeresini protesto ederek, "ABD'nin yüksek menfaatleri için dökülecek kanımız yok" mesajı verdi.

Tunceli Emek ve Demokrasi Platformu tarafından her çarşamba günü Yeraltı Çarşısı üzerinde yapılan basın açıklaması, bu hafta da 100'ü aşkın kişinin katılımıyla gerçekleşti. Platform adına konuşan **EMEP İl Başkanı Hüseyin Tunç**, Irak'a asker gönderilmesi kararının vazgeçilmesini isteyerek, "Türkiye'nin en iyi ihraç malı askerdir diyen ABD'nin peşinden em-

peryalist bir savaşa sürükleniyoruz. ABD'nin yüksek menfaatleri için dökülecek kanımız yok" diye konuştu.

Açıklamanın ardından grup, Tunceli'nin Ovacık İlçesi'nde gözaltına alınan ve aralarında DEHAP İlçe Başkanı'nın da bulunduğu 5 kişinin serbest bırakılması için 2 dakikalık oturma eylemi yaptı.

MERSİN

19 Ekim'de Mersin'de basın açıklaması yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Irak tezkeresini protesto ettiler. Mersin taş bina önünde basın açıklamasını okuyan Dernek Başkanı **Gülin Günbil** "Amerikancı AKP iktidarının 8.5 milyar dolarlık bir anlaşmaya imza atarak Amerika'nın ruhuna uygun davranmadığını belirtti. Günbil konuşmasının sonunda asker gitmeden tabutlar gelmeden herkesi işgal ortaklığına karşı çıkmaya çağırdı. Eylem özgürlük şarkıları ile birlikte 5 dakika oturma eyleminin ardından sona erdi.

ADANA

11 Ekim'de Adana'da savaş karşıtı platform Irak tezkeresi protesto amaçlı mahallelerde eylemler kararı aldı. 12 Ekim'de yapılan basın açıklamasının ardından çoğunluğunu çocukların oluşturduğu 200 kişi "Barış kazanacak" yazılı dövizler ile yürüyüşe geçti. Yürüyüş, Dağlıoğlu Mahallesi'ne kadar devam etti. Sloganlar eşliğinde yürüyüş bitirildi.

14 Ekim'de ise basın açıklamasının ardından Meydan mahallesinde bir araya gelen savaş karşıtları "Tecrit savaşır savaş hayır", "İçerde dışarda savaşa hayır" sloganları atan bir grup Kıbrıs parkına kadar yürüdü.

15 Ekim'de Adana savaş karşıtı platform tezkere karşıtı mahallelerde yaptığı eylemlerin sonuncusu Meydan Mahallesi'nde yapıldı. Saat 18.00 da "İşgale gitme kardeş kanı dökme" pankartı ile Kıbrıs Caddesinde yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "ABD askeri olmayacağız", "İçerde dışarda savaşa hayır" sloganları atıldı.

Devletten halka gaz bombası

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun, 19 Ekim'de Beyazıt Meydanı'nda düzenlemeyi planladığı basın açıklamasına polis gaz bombalarıyla saldırdı. Eylemin yapılacağı meydana Saraçhane Parkı'ndan yürüyerek gitmeyi planlayan Koordinasyon bileşenlerinin önünü daha kitle toplanmadan kesmeye çalışan polis, parkın büyük bir kısmını ablukaya alarak, eyleme katılmaya çalışanları engelledi. Bir süre parkın içerisinde slogan atan eylemcilere, polis dağılmaları çağrısı yaptı. Polisin tutumunu protesto eden Koordinasyon bileşenleri, parkın içerisinde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından, sloganlar-

la dağılmaya başlayan kitlenin üzerine, polis biber gazı sıkarak, gaz bombası atarak saldırdı. Gaz bombalarının etkisiyle çeşitli yönlere dağılan gruplara polis, coplarla saldırarak birçok kişiyi gözaltına aldı. Devletin bu teröründen eylemcilerle birlikte, çevrede bulunan, halk da nasibini aldı. Polis eylemcileri dağıtma bahanesiyle, Unkapanı ve Fatih bölgesine doğru gaz bombaları attı. Atılan gaz bombaları nedeniyle çevrede bulunan birçok insan rahatsızlandı. Polisin halkın üzerine bilinçli bir şekilde gaz bombası atarak, ortamı terörize etme çabasına rağmen, bölgedeki birçok ensaf, eylemcileri dükkanlarına alarak korudu. Eylemcilerin dağılmasına rağmen yaklaşık bir saat boyunca Fatih ve Unkapanı bölgesinde terör estiren polis, daha sonra bölgeden çekildi. (İstanbul)

İşgal ortaklığına karşı her yer eylem alanı

İŞGAL KARŞITLARI TAKSİM'DE

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, Mimarlar Odası, Barış ve Adalet Koalisyonu, DİSK ve KESK'in ortak organize ettiği "Irak'a asker göndermeye hayır" konulu basın açıklaması Taksim'de 8 Ekim 2003 tarihinde saat 12:30'da yapıldı. Eyleme dövizleri ve pankartlarıyla Partizan, Halkevleri, Özgür-Der, ESP, HÖC, Üniversite öğrencileri ve daha birçok kurum, siyasi parti katıldı.

Eylemde sık sık "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" vb. sloganlar da atıldı. Yarım saat oturma eylemi de yapılırken Taksim Meydanı'nda yankılanan sloganlar halkın ilgisiyle karşılaştı. 500 civarında insanın katıldığı eylemde "Irak'ta işgale son", "Irak halkının direnişine omuz ver", "Filistin'e özgürlük", "Irak'a asker göndermeye hayır" vb. dövizler de açıldı.

Yapılan açıklamanın ardından işgal karşıtları Taksim Meydanındaki 45 dakikalık oturma eylemlerini alkışlar ve sloganlarla bitirdiler. (H. Merkezi)

AMERİKANCİ MEDYA AMERİKA'YA

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, Irak'a asker göndermeyi savunan medya patronlarının en heveslisi olan Hürriyet gazetesini patronları ve bu gazetenin eli kanlı kalemşörü Ertuğrul Özkök'ü protesto etmek için İkitelli'deki Hürriyet binasının önünde eylem yaptı. "Amerikancı Medya Amerika'ya", "Çıktı tezkere Özkök gitsin askere" vb. sloganların atıldığı eylem, basın açıklamasının ardından son buldu.

MÜSİAD ÖNÜNDE EYLEM

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu 13 Ekim 2003 tarihinde Mecidiyeköy'de bulunan MÜSİAD Genel Merkezi önünde toplanarak asker gönderme ile ilgili bir basın açıklaması yaptı.

"MÜSİAD, TÜSİAD, MGK, AKP he-

TÜRK-İŞ ÖNÜNDE EYLEM

Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği önünde bir araya gelen Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu üyesi bir grup, Türk askerinin Irak'a gönderilmesine ilişkin tezkereyi destekleyen Türk-İş Genel Merkezini protesto etti.

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu üyesi grup, geniş güvenlik önlemlerinin alındığı Türk-İş Birinci Bölge Temsilciliği binası önünde bir araya geldi. "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu" yazılı pankart açan grup sık sık "Irak halkı yalnız değildir", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "Kahrolsun ABD işbirlikçisi AKP", "Tezkere çıktı Meclis gitsin askere" şeklinde sloganlar attı. Grup adına açıklama yapan Tigin Öztürk, 7 Ekim'de alınan Irak'a asker gönderme kararının halka sorulmadan alındığını söyledi. Amerikan'ın halklara savaş ilan ettiğini, bu savaşa Türkiye'yi de dahil etmek istediğini söyleyen Öztürk, "Bizler sesimizi daha fazla çıkarmalıyız. Amerikan çıkarları ve onların işbirlikçileri için evlatlarımızın ölmesine izin vermeyelim. Bulduğumuz her yerde asker gönderilmesine karşı çıkalım. Direnen Irak halkının yanında olalım" dedi.

TEZKERE PROTESTOSUNA TUTUKLAMA

Irak'a asker gönderilmesine ilişkin tezkere TBMM'de kabul edilmesini protesto amacıyla 14 Ekim 2003 tarihinde kendilerini İstanbul Üniversitesi giriş kapısına zincirleyen 4 öğrenci tutuklandı.

Beyazıt Polis Merkezi'ndeki işlemleri tamamlanan ve İstanbul Adalet Sarayı'na sevk edilen Sinan Güzel, Günay Dağ, Murat Kurt ve Hasibe Çoban Cumhuriyet Savcısı Abdurrahman Yılabıcı tarafından sorgulandı.

Savcı Yılabıcı, öğrenciler hakkında suçüstü hükümleri uyarınca "2911 Sayılı Top-

arkadaşlarının tutuklanmasını protesto etmek için İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi kantininde toplanarak "Baskılar bizi yıldırmaz", "Öğrenciyiz haklıyız kazanacağız" sloganları atarak kapıya yürüyen öğrenciler, kapı önünde basın açıklaması yaptıktan sonra dağıldılar.

ANKARA

18 Ekim 2003 tarihinde Ankara'nın çeşitli semtlerinde bulunan Halkevlerinden Kızılay'a doğru; asker gönderilmesini protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlendi.

"Irak'a asker gönderilmesine karşı yoksullar kente yürüyor" sloganı ile Şirintepe, Saimekadın, Battalgazi, Dikmen ve Batıkent'ten yürüyüşe başlayan Halkevleri, Irak'a asker gönderilmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi.

Mamak sınırları içinde bulunan Halkevleri Dikimevi meydanında bir araya geldi. Bildiri dağıtarak Kurtuluş parkına kadar gelen kitle burada bir basın açıklaması yaptıktan sonra yürüyüşe devam etti.

Dikmen'den yürüyen Halkevleri de İlker'de bir araya geldi. Üzerlerinde "Amerikan haydutuna boyun eğmeyeceğiz", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" yazılı tişörtler bulunan yürüyüşçüler diğer bölgelerden gelenlerle beraber Halkevleri Genel Merkezi'nde buluştu. "Amerikan askeri olmayacağız", "Bu ülke bu halk satılık değil" sloganları atan ve sayıları 400'ü bulan kitleye hitaben bir konuşma yapan Halkevleri Genel Sekreteri Mustafa Coşar askere gönderme tezkeresini çıkaranların şimdi ABD haydutlarıyla görüşüğünü belirterek, halkın 1 Mart'ta olduğu gibi bu tezkereyi de çöpe atacağını söyledi.

İRAK'A ASKER GÖNDERMEK KAN VE GÖZYAŞIDIR

Ankara Savaş Karşıtı Platform üyeleri yaptıkları eylemler ile hükümeti Irak'a asker gönderilmemesi konusunda uyardılar.

12 Ekim günü AKP 1. Olağan Kongresi'nin yapıldığı ASKİ Spor Salonu önünde toplanan savaş karşıtları Irak'a asker gönderilmesini protesto ettiler. "İşgale ortak olma, kardeş kanı dökme", "Irak'a gitme" pankartı açan grup adına konuşan İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha, Irak'a asker gönderilmesine izin vermeyeceklerini dile getirdi. 15 Ekim'de Yüksel Caddesinde bir araya gelen platform üyeleri "Türkiye Irak'tan elini çek", "İşgalin değil direnişin safına" vb. sloganlar atarak Irak'a asker gönderilmesine karşı herkesi daha fazla duyarlı olmaya çağırdılar.

SAMSUN

Irak'a asker gönderilmesine karşı çıkan KESK, DİSK, TMMOB ve TTB, merkezi olarak aldıkları eylem kararı ile 7 Ekim Salı günü Gazi Caddesinde bulunan AKP Samsun Merkez İlçe binası önünde eylem yaptı. Yaklaşık 50 kişilik grup sloganlar atarak ellerinde tezkere karşıtı dövizlerle ve düdük çalarak tepkilerini dile getirdiler. Eylemde

KESK Dönem Sözcüsü Adem Kocaoğlu, Irak'a asker gönderme konusu gündemden çıkana kadar meşru ve demokratik direnme haklarını yerine getireceklerini dile getirdi.

"EVET" OYUNA KARŞI FAKS EYLEMİ

Tezkereye "Evet" oyu veren AKP Samsun Milletvekillerine faks eylemine katılım için 8 Ekim Çarşamba günü saat 12:30'da İstiklal Caddesi Süleymaniye Geçidi'nde eylem yapıldı. "Savaşa ve işgale karşı barış, adalet, eşitlik, özgürlük ve demokrasi müadelemiz sürecektir-KESK Samsun Şubeler Platformu" yazılı pankart açılan eylemde yaklaşık 60 kişi "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "ABD Ortadoğu'dan elini çek" vb. sloganlarla ellerinde taşıdıkları dövizlerle Irak'a asker gönderilmesi tezkeresinin Meclis Genel Kurulu'nda kabul edilmesini protesto etti.

MALATYA

Malatya'da AKP il binası önünde 11 Ekim 2003 tarihinde EMEP Gençliği ve DEHAP Gençliğinin oluşturduğu Savaş Karşıtı Gençlik İnisiyatifi tarafından yapılan eylem ile hükümetin asker gönderme kararı kınandı. AKP il binası önünde toplanan gençler "ABD askeri olmayacağız", "Biji biratiya gelan" vb. dövizler açarken basın metninde "Emperyalist ABD ve işbirlikçilerinin hiçbir uluslararası sözleşme ve evrensel hukuka dayanmayan işgali Ortadoğu'da içinden çıkılmaz bir durum yaratmıştır. Meşruluğu olmayan bu işgal ile ABD ve işbirlikçilerinin Ortadoğu halklarına getirmek istediği sözde barış ve demokrasinin gerçekte kan, gözyaşı ve acıdan başka hiçbir şey getirmediği gözler önündedir" denildi.

Yine Malatya'da KESK, DİSK, siyasi partiler ile çeşitli DKÖ'ler tezkereyi meclisten geçmesini protesto ettiler.

Aynı grup 8 Ekim'de Malatya Merkez Postanesi önünde basın açıklaması yaptıktan sonra Başbakanlığa faks çekip "ABD uşağı hükümet istifa", "İşgale gitme kardeş kanı dökme" vb. sloganlarıyla AKP il binası önüne geldiler. AKP il binası önüne siyah çelenk koyan grup adına basına bir konuşma yapan SES Şube Başkanı Hasan Kaldık "Meclisten çıkan yetki halkı temsil etmiyor. Halkı temsil etmeyen yetkiyi kullanılmayacaktır. Demokratik tepkilerle, direnişlerle bu yetkinin önüne geçeceğiz" dedi.

piniz halkların düşmanımız", Amerikancı medya Amerika'ya", "Savaşa gitme öğlunu gönderme", "50 bin cenaze yeter mi" dövizleri açan kitle çeşitli sloganlar atarak basın açıklamasını sona erdirdi. Grup, ertesi gün Türk-İş önünde toplanmak üzere alandan ayrıldı.

lantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet etmek", "İzinsiz pankart asmak" ve "görevli memura mukavemet etmek"ten dava açarak dosyayı Nöbetçi 1. Asliye Ceza Mahkemesi'ne gönderdi.

Burada yeniden sorgulanan öğrenciler tutuklanarak hapisaneye konuldu. Aynı gün